

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

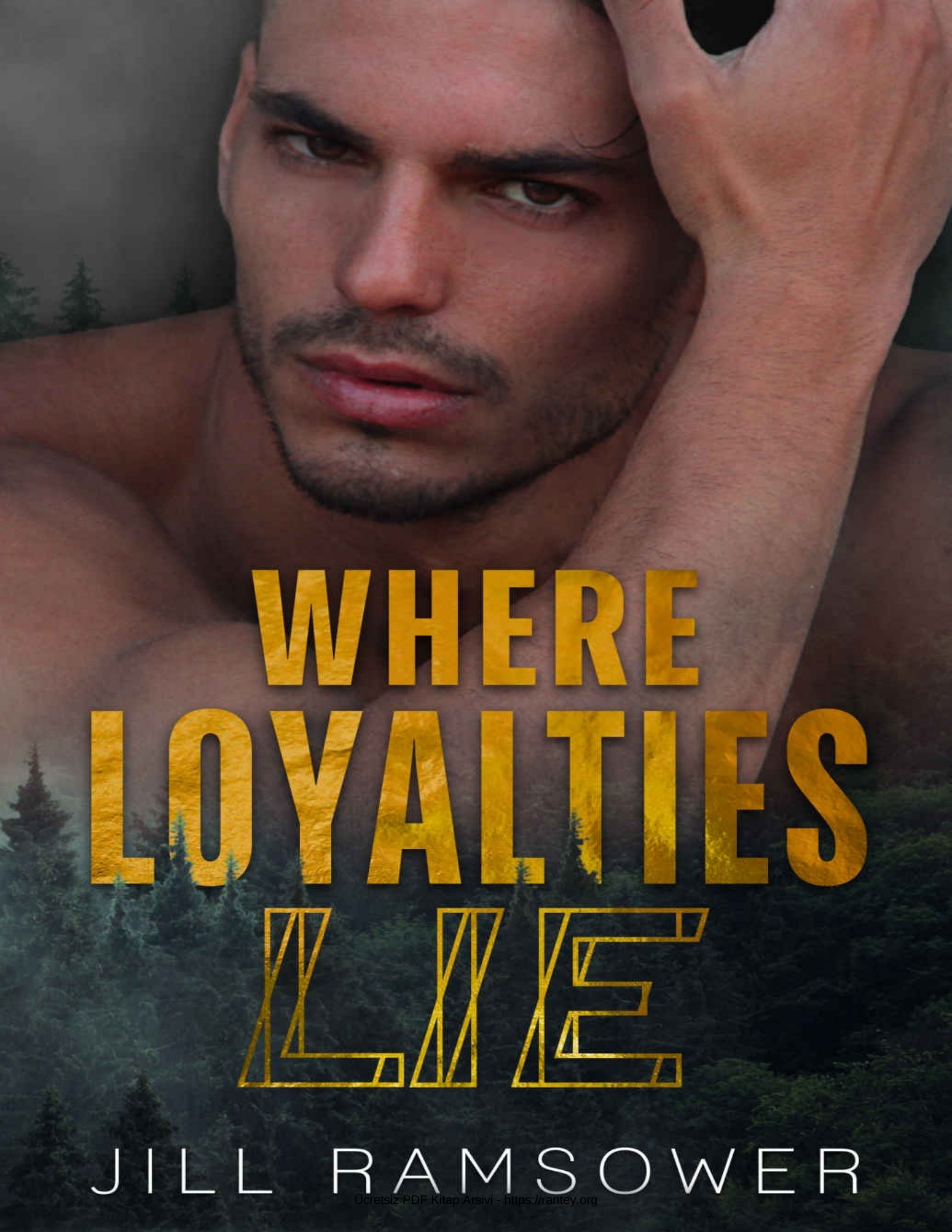
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHERE LOYALTIES LIE

JILL RAMSOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jill Ramsower'ın Kitapları

Başlık Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32 Sonsöz

Jill'den Bir Not

Teşekkür Yazar

Hakkında

Sonsuza Dek Yalan Örnek Bölüm

JILL RAMSOWER'IN KİTAPLARI

BEŞ AİLE

[Sonsuza Kadar](#)

[Yalan Asla](#)

[Gerçek Kan Her](#)

[Zaman İmkansız](#)

[İhtimaller](#)

STANDALONLAR

[Sadakatlerin Yattığı Yer](#)

FAE OYUNLARI

[Gölge Oyunu](#)

[Alacakaranlık](#)

[Kuşatması](#)

[İhanetin Gölgeleeri](#)

[Hiçlikten Doğan](#)

[Geceyarısının](#)

[Sonu](#)

WHERE LOYALTIES LIE

JILL RAMSOWER

Sadakatlerin Yalan Olduğu Yer bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Basılı Baskı ISBN: 978-1-7344172-3-4

Kapak Tasarımı: Jill Ramsower Kapak

Modeli: Christian Perez Fotoğrafçı:

Rafa G. Catala

Rebecca at Fairest Reviews ve Jenny Sims tarafından düzenlenmiştir

Önsöz

Emily

Ölümün daha az acı verici olacağını ummuştum.

Çok acımıştı. Ama fiziksel acıdan daha da kötüsü, tetiği çekerken Tamir'in yüzündeki ürpertici ifadeyi görmektir. Ne pişmanlık, ne çatışma, ne de soru. Parmağının tek bir hareketiyle geriye, asfalta doğru uçuyordum, duygusuz bakışları beni herhangi bir kurşundan çok daha acımasızca parçalıyordu.

Bu kadar kısa bir süre içinde, hain kalbim ona yapışmıştı. Kan dolaşıma oksijen gibi karışmış ve onu sistemimden söküp atmak mümkün olmamıştı.

Beynimin tüm uyarılarına ve mantıklı argümanlarına rağmen, kalbim beni kaçınılmaz bir yola sokarak tam da bu noktaya kadar ilerledi.

Ölümüne.

O kadar da şaşırdığımı söyleyemem. Kaçtığım andan itibaren hayatımın sona erdiğini biliyordum. Şansım varken dünyadaki kötülüklerin bir kısmını ortadan kaldırabildiğim için mutluydum.

Kalbimde yenilenmiş bir özgürlük duygusuyla göz kapaklarım kapandı.

Bölüm 1

Emily

Dışarısı sadece soğuk değildi. "Pılını pırtını topla ve Florida'ya taşın" soğuşuydu. "Bu Allah'ın belası cehennem çukuruna düşmek için verdiği tüm hayat kararlarını sorgula" soğuşuydu.

Belli ki bazı kötü seçimler yapmıştım.

Kışın ölüsü değildi. Kasım ayına daha yeni girmiştik ama akşamın altısında, her nefes alışımnda soğuktan ciğerlerim sızlıyordu. Emekli nüfusun tamamının her sonbaharda Florida'nın güneşli kıyılarına gitmek için Doğu Yakası'ndan kaçmasına şaşmamalı. Bu kadar soğuk sıcaklıklar yirmi altı yaşındaki eklemlerimi bile romatizmal hissettiriyordu.

Kutup kışları beni neredeyse Büyük Elma'ya taşınmaktan alıkoyan tek dezavantajdı. Yılın en az beş ayı, ölmek için *A Christmas Story*'deki çocuk gibi giyinmek zorundaydınız. İdeal senaryom bu değildi, ancak dikkatlice düşündükten sonra, şehrin tek büyük dezavantajından daha ağır basacak kadar artıya sahip olduğuna karar verdim.

Ya da söz konusu dolandırıcılığı deneyimlemeden önce ben de öyle düşünüyordum. Şimdi, o kadar emin değildim.

Hafta içinde erken bir fırtına çıkması bekleniyordu ama şansına soğuklar çoktan bastırmıştı. Kışlık bir gardırop almak için zaman ayırmamıştım. Bu da şapkasız, atkısız ya da eldivensiz taytım ve ceketimin içinde sıkışıp kaldığım, donma ihtimalini ve uzuvlarımı kaybettikten sonra iyileşmemin ne kadar süreceğini tartıştığım anlamına geliyordu.

O zamana kadar hayatta kaldığımı varsayarsak, yarın yapılacaklar listemde bazı gerekli şeyleri almak için yer açmam gerekecekti. Krav Maga stüdyosuna varmadan önce çenemin kırılmasını önlemek için omuzlarımı kamburlaştırdım ve çenemi ceketimin içine soktum.

Haftada üç kez derslere gidiyordum - restorandaki vardiyalarımın izin verdiği sıklıkta. Kendimi savunma eğitimine başlayalı üç ay olmuştu ama en ufak bir ilerleme kaydettiğimden emin değildim. Eğitimciler bana daha iyiye gittiğimi söylemişti ama diğer bazı öğrencileri dövüşürken gördüğümde kendimi korkunç derecede beceriksiz hissediyordum. Özellikle bir kadın vardı ki izlerken tüylerim diken diken oluyordu. Sık sık dersimizden hemen önce ana eğitimcim Tamir ile boğuşurdu, bugün de öyle oldu.

Aydınlık stüdyonun içinde koşuştururken ılık bir hava fişkırması beni sardı. Kötü bir rüyanın kalıntısı gibi üzerime yapışan acı soğuk tabakasını silkeledim ve hemen geniş odanın en ucunda antrenman yapan iki kişiye odaklandım. Tamir ve kadın defalarca birbirlerine vuruyor, herhangi bir mantık ya da neden olmaksızın sırayla saldırıyor ve savunuyorlardı. Ama hareketlerinin bir sistemi, sadece kendilerinin anlayabildiği bir akışı vardı, neredeyse dansçılar gibi. Görünmez bir enerji onları birbirine bağlıyor, bedenlerini zahmetsiz bir ritimle birbirine bağlıyordu.

O benim kahramanımdı.

Elbette Tamir de onun kadar iyi dövüşebilirdi ama bir kadının bir erkeğe karşı koyması hayranlık uyandırıcıydı. Bir erkeğe karşı yumruk yumruğa dövüşebilen bir kadına ne sıklıkla rastlarsınız? Belki filmlerde, ama günlük hayatta pek sık değil. Bana göre o yaşayan bir efsaneydi.

Ceketimi ve spor çantamı bırakmak için kapıdan oldukça uzakta bir yer buldum, savunma bloğundan sert bir ön saldırıya yumuşak bir geçiş yaparken gözlerimi kadından neredeyse hiç ayırmadım. Tamir'in üzerinde en az elli kilo kas vardı ama kadın bunun kendisini dezavantajlı

duruma düşürmesine izin vermedi. Hızlıydı, tetikteydi ve kirli dövüşmekten çekinmezdi. Elbette, onlar sadece

Eğitimde olduğu için özellikle çirkin vuruşlar yapmamıştı ama kıvrımlı güzelliğin teste tabi tutulduğunda acımasız olacağını söylemek kolaydı.

Birden fazla nedenden dolayı onun yerinde olmak istiyordum. Birincisi, becerisi stüdyoda ya da başka bir yerde gördüğüm hiçbir kadınla kıyaslanamazdı ve ikincisi, odadaki her erkekten anında saygı gördüğü için. Bu elle tutulur bir şeydi. Kimse ona saygısızca davranmaya ya da onu nesneleştirmeye cesaret edemezdi. Güç ve zarafetin kişileşmiş haliydi. Köylüler arasında bir savaşçı.

Onun beceri seviyesine ulaşmak için kaç gün, kaç hafta, kaç yıl çalışmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama günün birinde oraya ulaşacaktım. Tek seçenek bu olmadıkça bırakmayacaktım.

Bir yıl önce kendimi savunmayı öğrenmek aklımın ucundan bile geçmezdi ama işler değişti. Ya uyum sağlayacaktık ya da ölecektik; hayat böyleydi. Ben uyum sağlamayı seçmişim, bu da kendimi savunmayı öğrenmek anlamına geliyordu. Şansım yaver gitmezse bunu başaracağımdan hiç şüphem yoktu. Ve sicilime bakılırsa, bu tamamen mümkündü.

Tamir ve kadın seanslarına son verip duvara yaslandılar ve su şişelerinden su içtiler. Artık antrenman yapmakla meşgul olmadıklarına göre, bakmamak için arkamı döndüm. Sınıf arkadaşlarımdan bir grup karşımdaki aynalı duvar boyunca toplanmıştı. Birbirleriyle selamlaştıktan sonra günlerinden ve değişen havadan konuştular.

Merhaba demek için yanına gitmedim. Sohbet etmekten kaçınmak, konuların etrafında dolanmaktan ve soruları kalın bir belirsizlikle geçiştirmekten daha kolaydı. Bazen, özellikle yalnız hissettiğimde, öğrenci arkadaşlarımla iletişim kurmaya çalışırdım, ama bu her zaman kendimi sahtekar gibi hissetmeme neden olurdu. Dışarıda şeker kaplı bir gülümseme takındım, ama içimde, sahip olduğu tek bir kuruştan bile vazgeçmeyi reddeden cimri bir yaşlı adam gibi her kelimeye sarıldım.

Kelimeler bilgiydi ve yaptığım her konuşma yanlış ellerde potansiyel bir cephaneydi. Havadan sudan konuşmaları bir dizi mayın olarak görüyordum ve her biri sıkı bir özdenetim egzersizi gerektiriyordu.

Araba satıcısı Jeff, diğerlerine neşeyle yeni işini ve eski işindeki çalışma saatlerinin hasta annesini kontrol etmesini nasıl zorlaştırdığını anlattığında, sözleri filtrelenmemişti. Dürüst ve açık sözlüydü. Yanlış bir şey söylerse Jeff'e karşı bir tehdit yoktu. Sadece iyi haberlerini paylaştığı için mutluydu. Her sınıf çoğunlukla aynı çekirdek gruptan oluşuyordu, bu nedenle birbirlerini tanımaya başladılar, sık sık hasta akrabaları hakkında sorular sordular veya önceki sınıflarda anlatılan hikayeleri takip ettiler. Aralarında bir dostluk vardı.

Onlar benim hakkımda bu kadar az şey bilirken ben nasıl bunun bir parçası olabilirdim? Hissedemezdim. Bana yöneltilen her soru, söylediğim yalanların ve hayatımın ne kadar karmaşık hale geldiğinin bir başka hatırlatıcısıydı. Kendimi ne kadar iyi kamufle edersem edeyim, etrafımdaki insanlar gibi olmadığımı hatırlatıyordu.

Eskiden bir dereceye kadar öyleydim ama artık onlarla ilişki kuramadığımı fark ettim. Hayatımın gidişatı, bakış açımı geri dönüşü olmayan temel bir şekilde değiştirmişti. Olayları onların gördüğü gibi görmüyordum ve onların da beni görmesine kesinlikle izin veremezdim. Gerçek beni.

Bunun yerine, gruba önemli bir katkımın olmamasını telafi etmeyi umarak yorumlarımı yüzeysel ve gülümsemelerimi geniş tuttum. Güzel ve tatlı olduğumu düşünüyorlarsa, söylediklerimi çok yakından incelemeyeceklerdi. Aralarına karışmak, arkadaşlarıma güvenmekten çok daha önemliydi. Kendimi savunmayı öğrenmek için oradaydım, sosyalleşmek için değil.

Krav Maga stüdyosu kabaca bir basketbol sahası büyüklüğündeydi. Daha önce orada ne varsa spor salonuna yer açmak için uzun zaman önce yıkılmıştı. Şimdi sadece yıpranmış pencere çerçeveleri ve eski aydınlatma armatürleri kalmıştı. Tüm zemini kaplayan yoğun kauçuk malzeme yastıklama dışında bir amaca hizmet ediyor olmalıydı çünkü yumuşaklık konusunda asfalttan bir adım ötedeydi. Odanın küçük bir bölümünde ileri seviye taktikler için daha kalın matlar vardı ama ben henüz o derslere geçmemiştim.

Temaslı dövüş olarak bilinen Krav Maga, hem bir dövüş yöntemi hem de agresif bir kendini savunma biçimiydi. Ders almaya ilk başladığımda, bunun açık ara en sevdiğim seçenek olduğunu hemen fark ettim. Beceri seti, dövüş sanatlarının ve bıçak kullanmanın çeşitli biçimlerinden oluşuyordu; hepsi de yakın dövüşte kullanılan tekniklerdi. Silahların yaygın olduğu bir bölgeden geldiğim için nasıl ateş edileceğini biliyordum ama dövüşmek farklı bir konuydu. Tehdit edici bir durumla karşı karşıya kalırsam kendimi koruyabileceğimi bilmek istiyordum.

Bu da mümkün olduğunca sık derse gelmem anlamına geliyordu. Neyse ki Krav Maga günümün en sevdiğim kısmı haline gelmişti. Terli vücutların misk kokusu beni hiç rahatsız etmiyordu. Daha sıcak bir iklimde büyüdüğüm için boğucu hava bir bakıma ferahlatıcıydı. Küçük bir ev hissi.

Gözlerim iznim olmadan tekrar Tamir'e kaydı.

Sınıftaki varlığı kesinlikle zarar vermiyor.

Bu düşünce için kendimi azarladım. Bu dünyada ihtiyacım olan son şey kendimi bir erkeğe kaptırmaktı. Ve özellikle o adam? Olmayı bekleyen bir pişmanlıktı. Hareketlerindeki yırtıcı zarafet beni huzursuz ediyordu. Bir tehdit oluşturmak için derisine dövme yaptırmasına ya da belinde bir silah taşımaya gerek yoktu. Yayıdığı ölümcül güven, bu işi herhangi bir açık uyarıdan çok daha etkili bir şekilde yapıyordu. Kendini etrafındaki herkesten ayıran bir tür soğukkanlılıkla hareket ediyordu.

Muhtemelen bu yüzden New York'a geldiğimden beri ilgimi çeken tek erkek oydu. Özellikle zorlu erkekleri seçmekten hoşlanıyor gibiydim. Bu benim bir yeteneğimdi. Üç uzun süreli ilişkim olmuştu ve hiçbirisi karşılıklı saygı çerçevesinde dostane bir ayrılıkla sonuçlanmamıştı.

Şaşırtıcı olmamalıydı.

Doğal eğilimim, ağırbaşlı ve kibar olmaktansa esmer ve tehlikeli olana yönelmekti. Kombinasyonun zehirli olduğunu bilsem bile, yoğunluğa ve entrika havasına çekilirdim.

Babamı suçladım. Bildiğinizi arıyordunuz ve ben hayatın sadece karanlık tarafını biliyordum. Ama bu daha önceydi. Şimdi yeni bir sayfa açıyordum. Ciddiyete bir şans vermek için vicdani bir girişimde bulunacak ve tehlikenin başka bir enayiye yakalamasına izin verecektim.

Uzun bir nefes verdikten sonra bileğimdeki kırmızı ter bandını karıştırırken dudağımı çiğnedim. Geçmiş için kendimi hırpalamayı bırakmalı ve kaydettiğim ilerlemeye odaklanmalıydım. Üç aydır şehirdeydim ve geldiğim yer ve her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldığım gerçeği göz önüne alındığında oldukça iyi uyum sağlamıştım.

Kendimi geliştirmeyi yepyeni bir seviyeye taşımıştım. Yeniden başlamak ve tamamen yeni biri olmak varken neden olduğunuz kişiyi geliştiresiniz ki? Yüzüm aynıydı ama hepsi bu kadardı. Yeni bir daire, yeni bir iş, yeni arkadaşlar ve titiz ayrıntılarla kurguladığım yepyeni bir geçmiş.

"Yeni yıl, yeni ben" terimini yepyeni bir seviyeye taşıdım.

Sınıf arkadaşlarımı selamlayıp seansımızı başlatırken bakışlarım isteksizce Tamir'e kaydı. Onu izlememeliydim ama kendime engel olamadım. Benzer benzerine çekilir ve onda bir aşinalık hissettim. O da rolünü oynamada benim kadar iyiydi.

Gülümsedi ve öğrencilerle tokalaştı, ilgili bir eğitmenin hareketlerini mükemmel bir şekilde uyguladı. Hiç kimse onun samimi olmadığından şüphelenmedi. Eğer kendi şovunu yapmasaydım, onun ne olduğunu asla göremezdim. Bir paravan. Sahte.

İşaretleri çok iyi biliyordum çünkü biriyle her konuştuğumda onlara karşı korunmak zorundaydım. Bir konuşmanın bitiminden çok kısa bir süre sonra gülümsemek. Konuşan kişiye odaklanmak yerine odayı tarayan gözler. Kendi sorularıma cevap vermekten kaçınırken soru sorma pratiği.

Belki diğerleri bunu anlayamıyordu ama benim için onun hareketlerinin temkinli olduğu çok

açıktı. Samimiyetsiz.

Gösteri uğruna hareket ediyordu ve ben bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Beni tedirgin eden kısım, örtülü davranışının nedeniydi. Depresyondan muzdarip biri kendini göstermeye çalışabilir ama bu senaryo Tamir'in rahat özgüvenine uymuyordu. Sadece ezici bir duygusal hastalık altında işlev görmeye çalışmıyordu; Tamir dünyayı aktif olarak uzak tutuyordu. Ama neden? Ne saklıyordu?

Tamamen yanılıyor ve sadece kendi karmaşık geçmişimi ona yansıtıyor olma ihtimalim vardı ama durumun böyle olduğunu düşünmüyordum. Onunla ilgili karmaşık bir şey yüzeyin altında gizleniyordu ve bu şey tek bir kelimeyle özetlenebilirdi. Tehlike. Tam da kendime uzak duracağımı söylediğim şey.

Sınıfa her gittiğimde kendime bunu hatırlatmaya çalışıyordum ama ona bakarken düşünmek benim için çok zordu. Sanki beynim aşırı hormon yüklemesinden dolayı kısa devre yapmış gibiydi. Sınıftayken bunu aşmak için elimden geleni yapıyordum ama hep oradaydı. Onun farkında olmam. Dikkatimi dağıtma yeteneği.

Mükemmel bir öğretmendi, ama aynı zamanda öğrenmeyi başka biri öğretiyor olsaydı olacağından on kat daha zor hale getirdi. Benim kutumu atlayan ve sapık kalbinin iyiliğinden dolayı kapıma posta getiren apartman postacım Ürkünç Carl gibi biri. Spor salonunda öfkemi ona boşaltmakta hiçbir sorun yaşamazdım.

Bunun yerine, bu muamma adam hakkında bulabildiğim her şeyi özümsem, parçalarını bir araya getirmeye ve bulmacayı çözmeye çalıştım. Neredeyse Fransızcaya benzeyen yabancı bir aksanı vardı ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Nereli olduğunu bilmenin neden böyle olduğu konusunda bana biraz fikir verebileceğini hissediyordum ama ona kökenlerini doğrudan sormaya asla izin vermemiştim. Hemen hemen her yerden gelebilecek koyu renk saçları ve zengin bakır teni vardı.

Rengi bana evdeki erkekleri hatırlattı. Yoğunluğu da öyle. Ama dünyevi ve sofistike olması onu tanıdığım erkeklerden ayırıyordu. Belki aksanından, belki de aramızdaki yaş farkından -benden on yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum- ama bir şey onu daha önce tanıdığım herkesten farklı kılıyordu. Gizemle örtülüydü ve ona karşı gelen herkesi ezip geçme yeteneğine sahipti. Cidden sarhoş edici bir kombinasyondur.

Sarhoş edici ve tehlikeli.

Sanki bir işaretmiş gibi, gözleri bana doğru kaydı ve benim açgözlü bakışlarımla çarpıştı. Sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi ağzında bir gülümsemenin hayaleti oynadı. Ona aval aval bakarak ne düşünüyordum ki? Benim sapık davranışımı fark etmeyecek kadar çevresinin farkındaydı.

Normalde iyi bilenmiş otokontrolüme lanet ettim ve diğer öğrencilerle birlikte sıraya girdim. Her zamanki gibi karnım beklentiyle çalkalanıyordu. Tamir benimle doğrudan çalışacak mıydı? Doğru hareketleri yapabilecek miydim yoksa kendimi rezil mi edecektim?

Sözlerindeki melodik tınıyı görmezden gelmek ve talimatlarına odaklanmak tüm konsantrasyonumu aldı. Büyük camlı pencerelerin dışından maymun yağmuru yağabilirdi ve ben bunu fark etmezdim. Tüm duyularım tamamen Tamir'e odaklanmıştı ve beynim bu geri bildirimi görmezden gelip günün Krav Maga dersini öğrenmek gibi imkansız bir görevle görevlendirilmişti. Bu muazzam bir meydan okumaydı ama yavaş yavaş üstesinden gelmeye alışıyordum.

Isınma hareketleri ve pedlerle bir dizi alıştırmayı yaptıktan sonra, eşleşip belirli saldırı savunmalarını simüle ettiğimiz dersin alıştırmaya kısmına başladık. Listedeki ilk savunma saç çekme savunmasıydı. Bir saldırgan saçımızı tuttuğunda, arkamıza uzanıp bileğini yakalamamız, ardından dönüp yumruk atmamız ve kaçmak için kasıklarına tekme atmamız gerekiyordu. Sırayla hem arkadan saç tutma hem de önden saç tutma tekniğini uyguladık, ardından silahı alma tatbikatına

geçtik.

Bu çok daha tedirgin ediciydi.

Kullandığımız sahte silahlarımız vardı ama gerçek bir silah gibi ağırdılar. Silahın sahte olduğunu gösteren kırmızı uç, namlu alnıma dayandığında omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için çok az şey yaptı.

Ufak tefek bir kızilla eşleşmişim, bu da korkumun beni ele geçirmesini engelledi ama kalbim yine de göğsümde çarpmaya başladı, boğazıma doğru ilerliyordu. Bir elimle bileğini aşağı doğru çekerken diğer elimle silahı yukarı kaldırdım. Adrenalin kan dolaşıma sızmış, ellerime hafif bir titreme vermiş ve hareketlerimi istediğimden daha düzensiz hale getirmişti.

Tamir alıştırmaya yaparken bizi izledi, küçük grubun arasından geçerek düzeltmeleri işaret etti. Bana ve ortağıma ulaştığında silahı tekrar alnıma dayamıştı. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama bu boşuna bir çabaydı. Çelik gibi bakışları göğüs kafesimin etrafında bir mengene gibiydi ve ciğerlerimin çok ihtiyaç duyduğu havayı engelliyordu.

Gösteriyi bir an önce bitirmeyi o kadar çok istiyordum ki, sahte vuruşlarımla coşkusuyla neredeyse partnerimin yüzüne vuracaktım. Ortağıma başarıyla etkisiz hale getirmeme rağmen, performansından utanmış ve kontrol eksikliğimden dolayı üzülmişim.

"Fena değil," dedi Tamir. Beklenmedik iltifatı, kendimle ilgili şüphelerime rağmen, gerçek gibiydi. Bu onay külçesi tenimin altında bir kızarıklık yarattı. "Bu sefer ne yapmayı planladığını belli etmemeye çalış. Vurmadan önce hareketine doğru eğiliyorsun ve bu hareket niyetini ele veriyor. İşte, tekrar dene."

Silahı benden aldı ve beklemediğim bir şey yaptı. Soğuk metali alnıma bastırdı ve kendini tatbikata dahil etti. Kızıl saçlı kızın yumuşak yeşil bakışları yerine karşımdaki adamın gözlerine baktığımda durumla ilgili her şey farklı hissettirdi. Nabzım, bedenimin bariyerini aşmaya çalışan kararlı bir yumruk gibi vücudumu dövüyordu.

Tamir'in bakışları kara bir boşluktu, mizahtan eser kalmadan beni kesip biçiyordu.

Tatbikatın tüm anlamını kaybettim ve anılarıma geri döndüm. Tamir'in gözlerinin yerini bir daha asla düşünmek istemediğim bir adamın ruhsuz bakışları almıştı. Omurgamdan ateş gibi bir ürperti geçti ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Panik içinde boğulmadan önce görüntüyü irade gücümle kovdum ve kaslarımı soğukkanlı, kararlı bir amaçla doldurdum.

Dizlerimde giderek artan güçsüzlüğü ve kalbimin göğsümden çıkmak için gösterdiği kararlı çabayı görmezden gelerek saldırımı başlattım ve Tamir'i etkisiz hale getirdim. Damarlarımda dolaşan adrenalin nehrinin sağladığı berraklık, hareketi mükemmel bir şekilde gerçekleştirmemi sağladı. Tamir'in beni dövüşte yenemeyeceğine dair hiçbir hayalim yoktu ama o tek olayda, tatbikat olsa da olmasa da onu yenebilirdim.

"Çok iyi." Etrafımdaki dünya yeniden odaklanmaya başlarken, onun derin bakışları benimkileri kavradı. Beni incelediği hissine kapıldım ama bu ani incelemeyi neyin tetiklediğinden emin değildim. Sonunda avucunu uzattı ve ortağıma döndü. "Sıra sende."

Silahı ona verdim, parmaklarımla onunkine değdiği yerde tenim kıvılcımlandı. Ortağımla birlikte tatbikatın üzerinden geçmeden önce sert bakışları bir anlığına bana döndü ve hızla atan kalbimi sakinleştirmem için bana bir şans verdi.

Bana ne olduğundan emin değildim. Tamir'le antrenman yapmak beni geriyordu ama normalde panik atak geçirmeden bu baskının üstesinden gelebiliyordum. O benim eğitmenimdi; bana yardım etmek için oradaydı, canımı yakmak için değil. Gözlerinde gizlenen acımasız bir şey görmem dışında, bana gerçekten hayatım için savaştığım hissini veriyor ve derinlere gömülü tutmayı tercih ettiğim anıları canlandırıyor.

Kendi berbat geçmişimi mi ona yansıtıyordum, yoksa gördüğüm sıkı dizginlenmiş şiddet mi

gerçek miydi? Gizemli ve esrarengiz biriydi ama benim için gerçekten fiziksel bir tehdit oluşturuyor muydu? Dövüşmeyi nasıl ve neden bu kadar iyi öğrendiğini ilk kez merak etmiyordum. Bunun bir önemi var mıydı? Yiğitçe bir mazereti olsun ya da olmasın, tehlikeli tehlikeliydi.

Dersin geri kalanında yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi ve dikkatleri üzerime daha fazla çekmeden antrenmanı bitirmeyi başardım. Herkes dağılırken spor çantamı almak için acele ettim ama Tamir'in beni takip ettiğini görünce irkildim.

"Selam," dedim endişeyle, terli bir saç telini yanağımdan silerken.

"Orada tekniğin çok iyiydi. Buraya başlamadan önce başka bir yerde eğitim aldın mı?" Duvara rahatça yaslandı ama bir şekilde etrafını saran enerji yüklü hissediyordu. Çılgınca. Göstermeye çalıştığı kayıtsız havadan başka her şey. Soğukkanlı bir tavır sergiliyor olabildi ama Tamir'in rahat biri olduğundan şüpheliydim.

Yoğun, ürperti uyandıran gözler, yukarıda belirgin bir kaşla çerçevelenmişti. Onunla göz teması, başkalarıyla olduğundan çok daha samimiydi. Bakışlarını tutmak, ruhumu onun incelemesine sunmak gibiydi. Sanki daha derinleri, içimin en karanlık kısımlarını görebiliyordu.

Sıradanlığın onun kelime dağarcığında olduğundan bile emin değildim.

"Daha önce eğitim almadım. Sadece beni sürekli tetikte tutan bir grup erkek kuzenle büyüdüm." Birbirimizden iki adım uzakta duruyorduk, bu da beni onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı bakmaya zorluyordu. Konumumuz ve onun yoğunluğu, her zaman taktığım kolyemi endişeyle kıpırdatmama neden oldu. Yıllardır vazgeçmeye çalıştığım ama başaramadığım bir alışkanlıktı bu. Yapmam gereken şey eşyalarımı toplamak, bahanelerimi sıralamak ve oradan ayrılmaktı ama bedenim işbirliği yapmayı reddediyordu.

Tamir anlamış gibi çenesini kaldırdı ama gözleri hâlâ dile getirilmemiş sorulara cevap arıyordu. Ani ilgisini basit bir çapkınlığa bağlamak istedim ama Tamir bana öyle bir tip gibi gelmedi. Bir kadını ya isterdi ya da istemezdi; konunun etrafında dans etmeye gerek yoktu. Eğer içgüdülerim doğruysa ve flört etmiyorsa, o zaman neden bu küçük sohbeti başlatmıştı?

"Kolyedeki şeytani bir göz mü?"

Sorusu beni şaşırttı ve sanki kolye son on yıldır boynumda gördüğüm mücevher parçası değilmiş gibi aşağıya bakmama neden oldu. "Evet, öyle. Tita'm... büyükannem bana uzun zaman önce vermişti. Onları tanıyor musun?"

Küçük altın kolye ince ve daireseldi, yüzeyine sembolik bir göz kazınmıştı. Endişelendiğimde, daireyi başparmağımla parmağım arasında bir o yana bir bu yana yuvarlardım. Bu her şeyden çok bir alışkanlıktı, ama zaman zaman bana beni yetiştiren kadını hatırlattığını ve beni rahatlattığını fark ettim.

"Benim geldiğim yerde yaygındır. Kötülüklerden koruduğu düşünülür, doğru mu?" "Doğru."

"Senin için işe yaradı mı?" Sesi, elle tutulur herhangi bir okşama kadar emin bir şekilde hissedebildiğim şehvetli bir gürültüydü.

"Keşke. O zaman bu derslere ihtiyacım olmazdı." Seçtiğim kelimelerden dolayı içten içe ürperdim. Bu

Tam da bu yüzden onunla ya da başka biriyle konuşmamalıyım.

Gözleri bir parça kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kulağa dramatik geliyor," diye onu temin ettim. "Sadece kolye işe yararsa kötü bir şey olmayacağını kastetmiştim ve bu kesinlikle bir garanti değil. Derslerin iyi bir egzersiz kaynağı olduğunu ve bana kendimi savunma konusunda faydalı bir temel sağladığını düşünüyorum. Şehirde yaşayan bir kız asla çok dikkatli olamaz." Kelimeler ağzımdan patlamış bir barajdan akan su gibi

döküldü.

Tamir başını salladı, dudakları gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümsemeyle kalktı. "Katılıyorum. Erkek ya da kadın, hazırlıklı olmak her zaman iyidir. Ve kuzenleriniz size bu konuda mükemmel bir altyapı sağlamış gibi görünüyor.

el ele tekniği."

"Onlara teşekkür edeceğimden emin olabilirsiniz." Ona en az onunki kadar sahte, plastik bir gülümseme sundum. "Gitsem iyi olacak. Bugünkü ders harikaydı, teşekkürler." Stüdyodan çıkıp kutup tundrasına geri dönmeden önce cevap vermesi için ona zaman tanımadım.

Ne düşünüyordum ki ben?

Belli ki hiç düşünmüyordum. Sanki yontulmuş yakışıklılığı bana bir vudu büyüğü yapmış, aklıma gelen her saçma şeyi söyletiyordu. Yıllardır kelimelerime bu kadar dikkatsiz davranmamıştım ve geçerli bir açıklamam yoktu.

Seks. Bu da işin bir parçası olmalıydı. Sadece yirmi altı yaşındaydım ve bir yılı aşkın süredir bir erkekle yatmamıştım. Çekici bir erkeğin yanında olmak muhtemelen hormonlarımı alt üst ediyor, nefes alış verişimi düzenliyor ve beynimde ciddi bir oksijen kaybına yol açıyordu. Bunun Tamir'in kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu ve daha çok benim seks delisi beynimle ilgiliydi.

Doğru. Buna bir an bile inanmadım.

Başımı sallayarak, terden sıırıslıklam olmuş saçlarım dondurucu soğukta kristalleşmeden önce aceleyle daireme geri döndüm. Neyse ki stüdyodan sadece birkaç blok ötede oturuyordum. Mahalleme ilgili kayda değer tek bir şey bile yoktu. Özellikle fakir ya da zengin, kalabalık ya da terk edilmiş değildi ve hiçbir ırk ya da kültür baskın değildi. Suç oranı düşüktü ve kiralar da şehirdeki kiralara göre makuldü. Ortama karışmak ve kaybolmak için mükemmel bir yerdi.

Standart iki yatak odalı dairem şehirde karşılayabileceğimi düşündüğümde daha fazlaydı ama yine de henüz evim gibi hissetmiyordum. Birkaç kişisel dokunuş daha yardımcı olabilirdi. Günün birinde yerleşecek ve burayı benim evim gibi hissettirecektim. O zamana kadar duygusal olmaktan çok faydacı bir işlevi olacaktı.

Ev temel eşyalarla döşenmişti ve ben fazla bir şey eklememiştim. Kazandığım azıcık parayı buraya ev havası katmak için kullanabilirdim ama bunun geçici olduğu hissinden kurtulamıyordum. Kaçma girişimim çocukça bir hayalden başka bir şey değildi ve her gün eve geri götürölüp işlediğim suçların cezasını çekene kadar geri sayımdan başka bir şey değildi.

Bir noktada bu zihniyeti aşacaktım ama henüz o noktaya ulaşmamıştım. Bunun yerine, basit bir mutfak malzemeleri koleksiyonum, dolabımdaki kıyafetlerim ve evle birlikte gelen mobilyalarım vardı - hepsi bu kadardı. Bir de kötölüklerden korunmak için her sivri yaprağının ucuna kırmızı ipler bağlanmış küçük yeşil aloe bitkim vardı. Şehre geldiğimde edindiğim ilk şey buydu.

Ninem her zaman bir aloe bitkisi vardı ve kötölükleri uzak tuttuğuna yemin ederdi. Belki de şeytanın kötü bir cildi vardı ve nemlendirmekten nefret ediyordu, hiçbir fikrim yoktu. Bu inanca inanmadım ama Ned'in etrafta olmasının bir zararı olmayacağını düşündüm. Ned bitkimin adıydı. Ona *Üç Amigo*'dan birinin -Ned Nederlander'ın- adını vermişim; o kibardı ama aynı zamanda Batı'nın en iyi nişancısıydı. Bu film büyükannemin favorisiydi, bu yüzden yağmurlu günlerde onunla birlikte izleyerek büyüdüm. Küçük Ned, kendimle açıkça konuşmama izin verdiğim tek "kişi"ydi; bu nedenle bir isme ihtiyacı vardı. Kötölüğe karşı güçlerine güvenilecekse, ona ünlü bir silahşörün adını vermenin uygun olacağını düşündüm.

Ned'i bir kenara bırakırsak, arka taraftaki küçük balkon dairem en sevdiğim bölümüydü. Balkon derken yangın merdivenini kastetmişim ama o da aynı amaca hizmet ediyordu - dışarıda olmak ve etrafımda dönen dünyayı hissetmek için bir şans. Bugün hava orada oturmak için çok soğuktu ama çoğu gün rahatladığım yer orasıydı. Dizüstü bilgisayarımı yanıma alıp Netflix'i açtım ya da bazen sadece binamın arkasındaki mahallede dolaşan insanları gözlemledim. İhtiyacım olduğunda merdivenlerden koşarak inebileceğimi bilmek de huzur vericiydi.

Yaşamak için en iyi yol değildi ama daha kötüsü de olabilirdi. Biliyordum. Daha kötülerini

görmüştüm.

Paltomu silkerek, üzerime yapışan pis kalıntıları temizlemek için doğruca duşa yöneldim.

Hem ter hem de korku; ancak birinden kurtulmak diğzerinden çok daha kolaydı. Ders sırasında yeniden ortaya çıkan anı zihnimde yağlı bir leke bıraktı; dikkatimi dağıtmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım silinmeyen yağlı bir iz.

Kendimi anılara kaptırmam ve Tamir'e kazara yaptığım itiraf arasında, en iyi akşamım değildi ama kendimi azarlamak işe yaramayacaktı. Tamir'in merakını uyandırmış olsam bile, bundan bir şey çıkmazdı. Onu tekrar gördüğümde duvarlarımı güçlendirmiş ve savunmamı aşacak hiçbir şeyin kalmadığından emin olmuş olacaktım. Şansım yaver giderse, beni hafif dengesiz biri olarak değerlendirecek ve bana olan ilgisini tamamen kaybedecekti.

Pek olası değildi ama bir kız umut edebilirdi.

Bölüm 2

Tamir

"Kimsenin geleceğini sanmıyorum. Ders bitene kadar neredeyse bir metre kar yağmış olacak. Şehrin çoğu gece için kapatıldı bile," dedi Matthew, sesi telefon hattında çatırdıyordu. Kötü bağlantı. Bir önceki gün soğuktu ama şimdi şehir fırtınanın tüm etkilerini hissediyordu. Rüzgârlar birkaç saat önce şiddetlenmeye başlamıştı ve kar yoğun taneler halinde yağarak görünürdeki her şeyi örtüyordu.

"Eminim haklısındır. Eğer biri gelirse, dersin iptal edildiğini bildiririm." Stüdyonun üst katındaki dairede yaşıyordum, bu da beni kar fırtınası sırasında orada olması gereken en mantıklı kişi yapıyordu. Dairemin konumu ve ekstra görevlerim tesadüf değildi; Matthew bana bu şekilde ödeme yapıyordu. O stüdyodan uzaklaşıp ailesine odaklanabiliyordu, ben de şehrin saygın bir yerinde başımı sokacak bir çatıya sahip oluyordum. Kendi evimi karşılayamadığımdan değil, ama bu her şeyi daha basit hale getirdi. Maaş çeki yok. Vergi yok. İz yok. Benim için ideal bir düzenlemeydi.

"Kulağa hoş geliyor. Gecenin nasıl geçtiğine bakarız ve sabahleyin yarınki dersler hakkında konuşuruz.

İçeride kal. Dışarısı cehennem gibi soğuk."

"Bana iki kez söylemek zorunda değilsin. Yarın konuşuruz." "İyi geceler, dostum."

Aramayı sonlandırdım ve telefonu arka cebime koyup merdivenlerden stüdyoya indim. Daha önceki derslerimden kalma ışıklar hâlâ yanıyordu ama egzersiz yapan bedenlerin yarattığı sıcaklık binayı çoktan terk etmişti. E-postamızı görmemiş olan öğrencilere dersin iptal edildiğini bildirmek için masada bekleyeceğimi düşündüm. Ön kapıya bir not asıp kapatabilirdim ama yapacak daha iyi bir şeyim yoktu, bu yüzden kendimi masaya bıraktım ve telefonumu geri çektim.

Cam kapı sürgüyle açılıp karla kaplı bir kadın içeri girdiğinde güncel hava durumunu kontrol etme şansım bile olmamıştı. Karın tozunu alırken sırtı bana dönüktü ama kapüşonunu çıkarıp simsiyah saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla arkaya topladığı anda kim olduğunu anladım. Bana bir kuzgunun parlak ve aldatıcı siyah tüylerini anımsattı.

Karşılaştığım kadınların çoğu oldukça açık sözlü yaratıklardı. Kişisel ilişkilere hayattaki pek çok unsurdan daha fazla değer veriyorlardı ve bu nedenle dürüstlüğe ve dış görünüşe çok önem veriyorlardı. Telefonlar ve sosyal medya, bu kişisel bağlantıları sürdürmek için hayatlarının temel unsurlarıydı ve tanıdıkları birini görürlerse diye evden ruj sürmeden nadiren çıkıyorlardı. Zihniyetleri genellikle tamamen çevrelerindeki insanları memnun etmeye odaklanmıştı. Bu yönelimde yanlış bir şey yoktu, ancak kendimi ilişki kuramaz halde buldum.

Emily farklıydı.

Bunu biliyordum çünkü o beni ne kadar sık izliyorsa, ben de onu o kadar dikkatle inceliyordum. Onun aksine, gözlem becerilerimde ustalaşmak için yıllarım olmuştu. Radarıma girdiğinden bile haberi yoktu ama sınıfımın arka sıralarına ilk girdiği andan itibaren ilgimi çekmişti.

Başkalarıyla iletişim kurma arzusuyla konuşmadığı kısa sürede anlaşıldı. Bunu zorunluluktan yapıyordu, sadece adabı korumak için asgari düzeyde konuşmalar yapıyordu. Konuştuğunda, özellikle utangaç veya içe dönük görünmüyordu, öyleyse neden günlük olarak gördüğü insanlarla bağ kurma konusunda isteksizdi?

Kendimi nadiren bir kadını merak ederken buluyordum, ama bu his beni bir süreliğine de olsa rahatlattı.

günlük hayatın monotonluğu. Emily bu sıkıntıyı giderdi ve ben de kendimi ona doğru çekilirken buldum. Onu gözlemliyordum. Her hareketini inceliyordum.

Başını kaldırdığında stüdyonun boş olduğunu fark etti. Yavaşça döndü ve beni masanın arkasından ona bakarken buldu. Gözleri şaşkınlıktan yuvarlandı ve olduğundan daha da genç göründü. Özenle inşa ettiği duvarların ardına kısa bir bakış atması sadece bir saniye sürdü, sonra kendine geldi ve soğukkanlı maskesi bir kez daha yerine oturdu.

"Dersler iptal mi edildi?" diye sordu, normal boğucu tonundan bir oktav kadar daha yüksek bir sesle. Sesini kasıtlı olarak seksi bir şekilde kullanmıyordu, ama kadın sesine doğal bir temel ve çakıl kaçınılmaz olarak baştan çıkarıcıydı. Sınıfta çok fazla şey söylememesi beni memnun etti - böyle bir ses bir erkeğin dikkatini delilik noktasına kadar dağıtabilirdi.

"Evet, Matthew e-postalar gönderdi ama herkesin eline geçmeme ihtimali olduğunu biliyorduk."

"Doğrudan işten geldim, kusura bakmayın. Zaten e-postalarımı kontrol ettiğimden değil."

Muzip bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Ben de bu yüzden buradayım."

Boş odayı incelerken kaşları çatıldı. "Madem burada olacaktın, neden sadece ders yapmadık?" Sorusu tartışmacı olarak görülebilirdi, ama gözleri tekrar benimkilere kaydıığında, sadece merak ettiğini söyleyebilirdim. O karanlık derinliklerde kötü niyet ya da kırgınlık yoktu.

Onun dikkatimi çekmesine neden olan da tam olarak bu tür sıra dışı tepkileriydi. Garip ve sıradışı insanlarla dolu bir şehirde, milyonlarca insan arasından sadece biri olması gerekirdi ama onda dikkatimi çeken bir şey vardı. Beni duraksatan küçük tuhaflıklar.

Deneyimlerime göre, farklı olmak çoğu zaman sorunlu olmakla eş anlamlıydı. Benim işimde aykırı değerler, ele alınması gereken öngörülemeyen değişkenlerdi. İş prensiplerim her zaman hayatımın geri kalanı için geçerli değildi ama bu içgüdüler kapatılamazdı. Bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim için onun bir tehdit olması da gerekmiyordu. Küçük bir kedi ordusu biriktiriyor olabilirdi ama bunun benimle hiçbir ilgisi olmazdı.

Kaynağı ne olursa olsun, ilgimi çekti. Bu durumda, çoğu kişinin mazeret bildirip gideceği bir zamanda bir soru yöneltmişti, ancak değindiği nokta geçerliydi. İkimiz de planlanan saatte stüdyodaydık.

Masanın etrafından dolaştım ve yüksek ön tezgâha yaslandım. "Sanırım hâlâ antrenman yapmak istiyorsan, bunu yapabiliriz."

Gözleri odada kararsız bir gezinti yaptı ve önerisinin ne anlama geldiğini fark etmiş gibi görünürken huzursuzca yutkundu. "Biliyor musunuz? Bu benim küstahlığım olabilir. Hava daha da kötüleşmeden eve gitmeniz gerektiğine eminim."

"Aslında ben üst katta oturuyorum." Tavanı işaret ettim ama gözlerimi ondan ayırmadım. "Yani gitmen gerekmedikçe, biraz pratik yapmamıza hiçbir şey engel değil." Geri çekilmesine izin vermeliydim. Çıkmasına izin vermeli ve gitmesi için onu cesaretlendirmeliydim. Yapmam gereken pek çok şey vardı ama onunla yalnız antrenman yapmak bunlardan biri değildi. Yine de onun hakkında daha fazla şey öğrenmenin cazibesi görmezden gelinemeyecek kadar tatlıydı. Kendime engel olamadım.

"Burada mı yaşıyorsunuz? Stüdyonun sahibi misiniz?" "Hayır, ben sadece eğitmenim."

Sanki söylediklerimle alay ediyormuş gibi gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. Anlayışlı. "O zaman muhtemelen mesaide değilsinizdir, bu yüzden sizi rahatsız etmeme gerek yok."

"Eğer benimle yalnız antrenman yapmaktan rahatsız oluyorsanız, bunu anlarım."

Omurgası sertleşti. "Ben öyle bir şey demedim. Eğer gidecek başka bir yerin yoksa, bir derse

hazırım."

"Eşyalarını bırak da başlayalım." Alıştırma alanına doğru ilerledim ve aynada onun formuna baktım. Kıvrımları mükemmel bir şekilde orantılıydı. Ders sırasında bakmamaya özen göstermişim ama fark etmemek imkânsızdı. Kadınların egzersiz kıyafetleri hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Amerika'daki kadınlar genellikle zayıf ve sıkı bir fiziğe sahip olmak isterdi. Ben çok farklı bir kadın güzelliği standardıyla büyümüştüm. Yumuşak ve kıvrımlı hatlar benim için kesilmiş, yağsız kaslardan daha çekiciydi. Emily'nin baştan çıkarıcı vücudundan daha mükemmel bir kadın formu hayal edemezdim. Yuvarlak göğüslerinin ve kalçalarının ince beliyle tezat oluşturan hatları bir erkeği ihtiyaçtan çıldırtmaya yeterdi. Her ders sırasında gözlerimin kaymaması için en az bir kez kendime nasihat etmek zorunda kalıyordum.

İstisnasız her salı, çarşamba ve cuma gelirdi ve zaman zaman ek dersler de eklerdi. Tutarlı, kendini işine adanmış ve her zaman azami çaba sarf eden biriydi; bunların hepsi de bir insanda takdir ettiğim niteliklerdi.

Etrafını saran entrika gölgesi olmasa bile, kıvrımlı fiziği ve durmak bilmeyen azmi dikkatimi çekerdi. İlgim orada dururdu ama en azından not alırdım. İlgimi karşı konulmaz bir dereceye kadar çeken şey, o soyut düzensizlik duygusuydu. Güzel kadınlar her yerdeydi ama bunun sırları vardı. Karanlık sırlar.

Hayatım üzerine bahse girerim.

Çoğu insan aylık ücretini kredi kartıyla ya da banka hesabından otomatik ödemeyle ödüyordu, ancak Emily her ay nakit ödeme yapıyordu. Kendisi de neredeyse sadece nakit kullanan ve bunun getirdiği engellerle düzenli olarak karşılaşan biri olarak, kredi kartları bu kadar yaygınken birinin nakde güvenmesinin ne kadar nadir olduğunu biliyordum.

Tabii ki yanılmış olabilirim. Belki de bir kredi kartı vardı ve bunu sadece acil durumlar için kullanıyordu ya da benim bilmediğim başka bir düzeneği vardı. Belki de. Ama bir şey bana öyle olmadığını söylüyordu. Tıpkı bir şeyin bana son dersimizde gözlerinde gördüğüm korkunun gerçek olduğunu söylediği gibi. Önemli. Onu her fırsatta ortaya çıkmaya ve elinden geldiğince kendini savunmayı öğrenmeye iten bir korku.

Onun savunucusu olmak gibi bir arzum yoktu - onun sorunları beni ilgilendirmiyordu - ama bu merak etmediğim anlamına gelmiyordu. Duvarlarını yıkmak ve tüm çirkin gerçeklerine tanıklık etmek için sağlıklı bir arzum vardı.

Herkes kendisinden bir parça saklıyordu. Sayısız olasılık mevcuttu - ödenmemiş faturalar, tutuklama kayıtları, tacizci eşler - ve herkesin dolabının arkasında toz toplayan bu iğrenç iskeletlerden en az biri vardı. Çoğu insan bu kara lekeler yokmuş gibi davranırdı. Bazılarımızın o kadar çirkin sırları vardı ki, onlardan saklanmak mümkün değildi. Onun bu kısmı benimle konuştu. İlgimi çekti ve gitmesine izin vermedim.

Emily düşüncelerimde olması gerekenden çok daha fazla yer kaplıyordu. Bu ikimiz için de sağlıklı değildi. Bire bir antrenman da değildi ama bu beni durdurmuyordu.

Çoğu öğleden sonra birlikte antrenman yaptığım Maria dışında kimseyi özel olarak çalıştırmıyordum. O hayatıma ilk girdiğinde ben de benzer bir durumla karşılaşmışım. Babasına özel seans yapmadığımı çoktan söylemişim ama babam onu benim isteğim dışında stüdyoya getirmişti. O kutup gözlerinde çalkalanan kargaşayı gördüğümde, bunu yapmam gerektiğini biliyordum. İçimden bir ses ona vereceğim bilginin genç hayatında ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebileceğini söylemişti. Haklıydım da.

Ama Maria ve Emily arasında büyük bir fark vardı. Maria eğitime başladığımızda sadece on beş yaşındaydı, bu yüzden ilişkimizin hiçbir zaman cinsel bir doğası olmamıştı. Arkadaşlığımız tamamen platonikti ve kolayca idare edileceğin bir ilişkiydi.

Emily'nin dünyaya gösterdiği maskeye rağmen, bakışlarında aynı huzursuzluğu görebiliyordum. Onunla antrenman yapmakla ilgili her şey farklı olacaktı. Maria'dan on yaş kadar daha büyüktü. Emily bir kadındı -gençti ama yine de yetişkin bir kadındı- ve aramızda bir elektrik yükü vızıldıyordu

Şimdiden. Özel eğitim bunu daha da kötüleştirecekti. Ancak, tıpkı Maria gibi, Emily de ne iddia ederse etsin eğlence amaçlı orada değildi. Etkileyici kahverengi gözleri, sözlerinin itiraf ettiğinden çok daha karmaşık ve üzücü bir hikâye anlatıyordu.

Bu gerçeği görmezden gelemezdim.

Ben bir aziz değildim, onu eğitmenin tüm günahlarımdan arındıracağını beklemiyordum. Hepimizin bir hikâyesi vardı ve benimki de ona sırtımı dönmemi engelliyordu. Tatlı vücudu kesinlikle ona sırt çevirmemi kolaylaştırmıyordu. Bu açıdan, ben de diğerleri gibi bir adamdım.

Onun kişisel antrenörü olmayı kabul etmiş değildim. Bir saat. O kadar.

"Sanırım arkadan gelen bir boğma saldırısını savunma üzerinde çalışacağız." Üzerinde çalışmak için çok daha az... samimi olacak herhangi bir sayıda teknik seçebilirdim ama rahatsız edici bir durumda nasıl tepki verdiğini görmek istedim. Onu silah zoruyla tutmama verdiği tepkiyle ilgili bir şey onun sınırlarını test etmek istememe neden oldu. Başka stresli simülasyonlarda da benzer tepkiler verip vermeyeceğini ya da bu olayın bir tesadüf olup olmadığını görmek istiyordum. Merakım beni alt etmişti, ki bu pek sık başıma gelmezdi.

Ona aynalı duvarı gösterdim ve yanımıza katlanmış bir mat yerleştirdim. "Bir saldırgan sizi arkadan tuttuğunda ne yapmanız gerektiğini çalışacağız. Burada göstermeme yardım edecek başka kimse olmadığı için size göstermenin en iyi yolu rollerimizi tersine çevirmektir." Kendimi topuklarımı mindere dayayıp aynaya bakacak şekilde konumlandırımdım. "Arkamdaki minderin üzerinde dur ve kolunu boynuma dola."

Dudağını ısırdı ama bu hissettiği belirsizliğin tek ifadesiydi. Paspas ona omuzlarımızı aynı hizaya getirmek için yeterli olan sekiz santimlik bir yükseklik daha kazandırdı. Kolunu göğsümün üst kısmından geçirerek hafifçe boynuma bastırdı.

"Dirseğini daha fazla bük," diye talimat verdim, göğüslerinin sırtıma yaptığı baskıyı görmezden gelmeye çalışırken ellerimi kullanarak onu doğru şekilde konumlandırmaya yardım ettim. "Boğazını iki taraftan sıkıştırmak için dirseğinin kıvrımını kullanmak istiyorsun. Güzel. Şimdi, bu tutuştan kurtulmanın yolu, saldırganın yüzünün karşısındaki elinizle yukarı ve geriye doğru uzanmaktır. Yüzü sol omzunuzun üzerindeyse, sağ elinizle uzanırsınız. Onu şaşırtmak için yüzünü kazıyın, sonra başparmağını kavrayın. İnsanların başparmakları oldukça zayıftır. Başparmağınızla aşağı doğru çektiğinizde, bileğiniz de onu takip edecek ve ön koluyla boynunuz arasında boşluk açacaktır. Çenenizi kıvrın ve başınızı tüm gücünüzle o boşluktan aşağı doğru çevirin." Hareketi gösterdim, kolayca kavrayışından kurtuldum. "Yapabildiğin anda, dış kolunu bir dizi yumrukla karnına doğru savur, ardından sana kaçmak için zaman kazandıracak sağlam bir yan tekme at. Gördün mü?"

Giderek artan bir hevesle başını salladı ve alnında oluşan ter damlacıklarını sildi. Garip bir şekilde bileğindeki ter bandını kullanmıyordu. Bu tutarsızlığı ilk kez fark etmiyordum. Aslına bakarsanız, sınıfa gelirken her zaman taktığı kırmızı ter bandını kullandığını hiç görmemiştim. Hiçbir şey ifade etmeyen ama yine de içimdeki alarmları harekete geçiren ve bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyen birçok tuhafliktan sadece biriydi.

Paspası kenara ittim ve pozisyonlarımızı değiştirdim, ikimiz de aynaya bakarken onun arkasında durdum. Gözlerimiz yansımada buluştuğunda zaman durdu. Kız öğrencilerin bana güvenle ve bazen de arzuyla bakması alışılmadık bir durum değildi. Emily'nin gözlerinde ise tam tersi bir ifade vardı; temkinli ama aynı zamanda meydan okuyan.

Benim onunkini gördüğüm gibi o da benim maskemi görmüş müydü? Elbette hayır, ama bu düşünce bile beni anında gerdi.

Kolumu boğazına doladığımda gözlerim sertleşti. "Ne yapacağını hatırlıyor musun?"

"Sanırım öyle."

Elini geri savurdu ve başparmağını tutmaya çalışmadan önce yüzümü kazıyormuş gibi yaptı. Kendini kurtaramadan eli tutuşunu kaybetti ve gözleri aynadaki benim gözlerime geri döndü.

"Tekrar. Denemekten vazgeçemezsin," diye onu olması gerekenden daha sert bir şekilde azarladım. "Bu tutuşta, oksijen kaybı beyin fonksiyonlarınızı engellemeye başlayana kadar sadece birkaç saniyeniz olacak. Eğer bir saldırgan seni bu şekilde yakalarsa, bir an için bile olsa dövüşmeyi bırakamazsın."

Hareketi tekrar denedi. Bu sefer başparmağını kavramasına ve kendini tuttuğum yerden kurtarmasına izin verdim. Hareketlerin üzerinden geçmek, tam hız ve güçle uygulanmadan önce savunmayı anlamının önemli bir parçasıydı. Arkasındaki yerime döndüğümde, yüz hatları sabit bir kararlılıkla kazanmıştı.

Tekniği birkaç düzine kez uyguladık, her denemede kendine güveni artıyordu. Bitirdikten sonra, önden saldırılar için bazı standart savunma tekniklerinin üzerinden geçtik ve bunların her birini mükemmel bir şekilde uyguladı. Her saldırıda gücünün yüzde yetmişini kullanması için onu teşvik ettim. Sınıfta öğrenciler birbirleriyle antrenman yaparken, birine zarar verme korkusuyla hareketleri uygulamak için güç harcamak zordu ama onun bana zarar vermesine imkan yoktu. Hareketleri gerçek hızına yakın bir şekilde hissetmek için ideal bir fırsattı. Birine gerçekten vurmanın nasıl bir his olduğunu görmek için.

Eğitimini gerçek hayatta uygulama ihtiyacı duymayacağını umuyordum ama içimden bir ses duyabileceğini söylüyordu. Eğer durum buysa, onun hazır olmasını istedim. Benim gibi bir adamla karşılaşacak olursa, elde edebileceği tüm becerilere ihtiyacı olacaktı.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedim kendimize ayrılan saati aştığımızı fark ettiğimde. "Umarım seni bir şeyden alıkoymamışımdır. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Bu havada dışarı çıkmak için hiçbir nedenim yok." Elimle kapıyı işaret ettim. Cam pencerenin kenarları bir kar tacıyla çevrelenmişti.

Ceketini ve çantasını almak için dönmeden önce bana mahcup bir gülümseme verdi. "Sanırım işlerin ne kadar kötüye gideceğini hafife almışım."

Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi onu takip ettim, dürtümü fark ettirmemek için yavaşça ilerliyordum. "Kasabaya geleli uzun zaman olmadı, değil mi?"

Botlarını tekrar giyerken "O kadar belli mi?" diye sordu.

"Hayır, ama insanları okumakta oldukça iyiyimdir. Son altı ay içinde geldiğinizi söyleyebilirim."

Ben bir soru sormadım, o da gönüllü olarak bir cevap vermedi. Bunun yerine, bana belli belirsiz bir gülümseme verdi ve görevine devam etti.

"Anladığım kadarıyla sen de yerli değilsin?" diye sorarak konuşmamızın odağını değiştirdi. "Hayır."

"Şehre ne zaman taşındınız?" "Yaklaşık on yıl önce."

"Nereli olduğunuzu anlamaya çalıştım ama aksanınızı anlamak çok zor." Bir elinde eldivenleri, kolunun üzerinde katlanmış paltosuyla bana baktı.

"Ben İsrailiyim ama babam İspanya'dan gelmiş, yani görünüşüm aldatıcı olabilir."

Başı geriye doğru kaydı. "Elbette, bilmem gerekirdi. Krav Maga İsrail'de ortaya çıktı. Nedense ikisini bir araya getiremedim. Hemen yanımda yaşayan bir haham var ama sesi sana hiç benzemiyor."

"Muhtemelen İbranice değil Yidiş konuşuyordur. İkisi birbirinden çok farklı." İki adım daha yaklaştım ve birbirimize birkaç metre yaklaştık. "Sanırım başlamadan önce biraz araştırma yaptın."

sınıflar?"

Kahve rengi gözleri, sırtarak gizlemeye çalıştığı ciddi bir parıltıya büründü. "Saçma sapan bir eğitimle zamanımı boşa harcamanın bir anlamı yoktu - tecavüz düdüğü çalmak ya da gerçekten ihtiyacım olduğunda başarısız olacak başka bir anlamsız strateji. Burası büyük bir şehir. Hazırlıklı olmak en iyisi."

"Buraya taşınmayı seçen birine göre şehir hakkında en kötü şeyleri düşünüyor gibisiniz."

"Bunun şehirle hiçbir ilgisi yok, her şey insanlarla ilgili, şehirde sadece daha fazla insan var. Dövüş uzmanı olduğunuz için bunu size açıklamak zorunda kalacağımı düşünmezdim. Yeteneklerinizin izci üyeliğinizin bir parçası olarak kazanıldığından şüpheliyim. İsrail ordusu - Krav Maga'nın orada başladığını düşünürsek ilk tahminim bu olurdu."

Ona gülümsedim, dostça sayılabilecek dişlerden biraz daha fazlası görünüyordu. "Amerika'ya taşınmadan önce İsrail Özel Kuvvetleri'nde idim."

"Bir kız neden gittiğini merak ediyor."

"Bir kız sadece merak etmeye devam etmeli."

"Yeterince adil." Dudaklarında bir sırıtma iması vardı ve gözleri benimkilerle eşleşen bir merakla parlıyordu. Saniyeler sessizlik içinde geçerken, odadaki hava ima ve meydan okumayla ağırlaştı. İkimiz de ilk çekinen olmak istemiyorduk ama tehlikeleri de görmezden gelemiyor ve bir hamle yaparak kaderi kışkırtamıyorduk.

Sonunda Emily gözlerini kaçırdı ve kapıya doğru baktı. "Gitsem iyi olacak. Benimle çalıştığın için minnettarım." Eldivenlerini giydi ve ceketini uğraşmaya başladı.

"İzin verin." Ağır siyah bohçayı aldım ve kollarını içine sokmasına yardım etmek için açık tuttum. Bu hareket bizi daha da yakınlaştırdı ve bana döndüğünde aramızda sadece bir nefeslik mesafe vardı. Gözlerini benimkilere diktiğinde ciğerlerine çektiği bir nefes; keskin bir zekâyâ işaret eden çok yönlü gözler, hepsi de iğrenç bir perdenin ardına gizlenmişti.

At kuyruğunu kavradığımı ve ağzımı onunkine yapıştırdığımı, örtüyü çekmesini ve bana değerli sırlarının her birini göstermesini istediğimi hayal ettim. İçimde güzel olmayacaklarına dair bir his vardı ve bu sadece onu daha çok istememe neden oluyordu. Her türlü belaya bulaşabilirdi ve ben de onunla bir şeyler yapmak istediğim için en büyük aptaldım.

Gözlerindeki öpücük oyununu görmüş olmalı ki dudakları titreyen bir nefesle ayrıldı. "Gitmem gerek." Sözleri fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Kalması için onunla tartışmadım ya da kendi iç savaşıma kilitlenerek gitmesi için onu teşvik etmedim. Neyse ki, bende eksik görünen disiplini o buldu. Bir avuç acı dolu saniyeden sonra çekildi ve kapıya doğru koştu.

"Dışarıda dikkatli ol," diye seslendim ona, tüm yetilerimi tehlikeye atan yoğun şehvetin ağır etkisiyle çakıllı bir sesle.

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, gözleri çifte anlamım karşısında anlayışla parlıyordu. "Cuma günü görüşürüz ve tekrar teşekkürler." Bakışlarını kaçırdı ve karlı kaldırıma doğru kaydı.

Bunu yaptığında son derece rahatlamıştım, onun yanında kendi davranışlarıma güvenebileceğimden emin değildim. Kendimden şüphe etmekte haklı olduğumu kanıtlayarak bilgisayara gittim ve hesabına baktım. Emily Ramirez. Genç Bayan Ramirez tam olarak ne saklıyordu? Ve daha da önemlisi, bu benim için neden önemliydi?

Olmadı. Buna izin veremezdim.

Bunun yerine Emily ile ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim ve üst kattaki daireme çıktım. Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve dark web'de bir siteye gitmeden önce konumumu gizleyen şifreleme yazılımımı başlattım. Hedefim, herhangi bir aptalın yeraltı dünyasının yarış akıntısına

daldığında bulabileceği basit bir pornografi sitesi değildi. Bir komplo teorisi sohbet odası olduğunu iddia eden mütevazı sitenin, yalnızca giriş izni verilen belirli kişiler tarafından erişilebilen bir arka kapısı vardı

titiz bir geçmiş kontrolünden sonra. Kolluk kuvvetlerinin şeytani ikizi gibi, bu sitenin kurucuları da kimlerin girmesine izin verecekleri konusunda seçici davrandılar, ancak polis veya hükümet istihbaratının tam tersi kriterlerle.

Sistem kimlik bilgilerimi kontrol ederken, şifreli e-posta sunucum gelen bir mesajla çınladı. Programı açtım ve e-postayı taradım.

Kime?

Caracal'dan:

Omega

RE: Zamana duyarlı paket.

Yirmi dört saatlik konaklama için New York'a gelen paket. Geri almaya gerek yok. Değeri 100 dolar, makbuz gerekli. Acil yanıt bekleniyor.

Omega bir kişiden ziyade bir hizmetti. Şartlar uygun olduğunda sözleşme yaptığım bir hizmet. E-posta bir iş teklifiydi. Omega benim özel istihdam koşullarımı biliyordu ve bana yalnızca gereksinimlerime uygun gördükleri teklifleri gönderiyordu, ancak yine de zaman zaman reddetmek zorunda kalıyordum. Her işi ciddiye aldım, sadece risklerinden ve sonuçlarından kesinlikle emin olduğumda kabul ettim.

E-posta ekini indirdim ve içeriğini açtığımda bir dizi fotoğrafla karşılaştım. İlki ellili yaşlarının ortalarında zayıf bir adamın telefoto lensle çekilmiş bir fotoğrafıydı. Pahalı bir takım elbise giymiş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve yüzünde geniş bir gülümseme ile kadrajda tam olarak yer almayan başka bir adamla sohbet ediyordu.

İkinci fotoğraf ilgili bilgileri veriyordu - isim, meslek, hayati istatistikler ve yer. Kalan on fotoğraf, bir işi değerlendirmeden önce ihtiyaç duyduğum arka plan bilgilerini sağlıyordu. Bazen belgeler tam değildi ve ilerlemeden önce kendi araştırmamı yaptım. Bugünkü teklif, ikinci bir araştırmaya gerek bırakmayacak kadar mide bulandırıcı detaylar içeriyordu.

Kabul edildi.

Tek bir kelimeyle, 100.000 dolarlık bir ödeme almak için bir adamı avlamayı, öldürmeyi ve ölümünün kanıtını geri göndermeyi kabul etmiştim.

Artık orduda değildim ama iyi bir eğitim almıştım ve şimdi kendi becerilerimle iyi bir yaşam sürüyordum. Çoğu iş bana doğrudan geliyordu, ancak bazen iş arıyordum. E-posta geldiğinde de yaptığım buydu. Açtığım siteye geri döndüm ve fotoğraflar arasında gezinmeye başladım. Artık üzerinde çalışmam gereken yeni bir işim olduğuna göre, fazladan bir iş almayacaktım ama başlarına ödül konmuş kişilerin listesinde gezinmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Sık sık ödül avına çıkmazdım - çok fazla değişken söz konusuydu
-Ama olaylardan haberdar olmak hoşuma gidiyordu.

Arada sırada tanıdık bir yüz çıkagelirdi. Nadiren şaşırtıcı olurdu. Bu listeye girenlerin çoğu kaderlerini hak etmişlerdi. Bana gelince, kimin kimi öldürmek istediğini takip etmenin faydalı olduğunu gördüm. Bu kavgaların ortasında kaldığımdan değil, ama yeraltı suç dünyasındaki güç dinamikleri hakkında bilgi sahibi olmak benim işim açısından iyiydi.

Damarlarımda alışılmadık bir ürperti yaratan bir fotoğrafa rastlayana kadar kaydırdım. Dakikalar önce birlikte olduğum kadının yüzünü ve fotoğrafının üzerindeki yazıyı sorgulamaya gerek yoktu: Aranıyor, canlı.

Bölüm 3

Emily

Sonraki yirmi dört saatin her anını Tamir'le geçirdiğim her saniyeyi düşünerek geçirdim. Odaklanamadığım için işe geç geliyor, müşterilerin içecek bardaklarını doldurmayı unutuyor ve hatta yanlış yemek siparişleri veriyordum.

Ailemin restoranında çalışarak büyüdüm, bu yüzden müşterilere hizmet etmek benim için nefes almak kadar kolaydı, ancak Tamir'in düşünceleri en temel işlevlerimi bile bozmuştu. Düzgün düşünemiyordum ve çok kötü uyuyordum. Bir köşede salyalarımın akması şaşırtıcı değildi.

Eğer titam yanımda olsaydı, üzerimde bir büyü olduğunda ısrar eder ve beni Meksikalı bir şifacı olan curradero'ya götürürdü. Bu beni çok sinirlendirirdi ama artık hayatta olmadığına göre, onun maskaralıklarına katlanmak o kadar da kötü gelmiyordu. Artık kendi yolumu çizmek zorundaydım. Tamir'in ferahlatıcı sulara dalmak için hak edilmiş bir fırsat mı yoksa beni yüzeyin derinliklerine çekebilecek tehlikeli bir girdap mı olduğuna kendim karar vermeliydim.

Tüm tartışmalar kısa sürdü. Tam olarak hangisi olduğunu biliyordum, ama bu bir fark yaratır mıydı? Muhtemelen hayır. Vücudum Tamir'e başka hiçbir erkeğe vermediği tepkiyi veriyordu ve ben de bu duyguya teslim olmak istiyordum. Çok uzun zamandır endişe ve çaresizlik içinde boğuluyordum. Karnımda uyandırdığı ısrarlı özlemin tadını çıkarmak istiyordum. Disiplinimi bırakmak ve sadece fiziksel olarak bile olsa biriyle bağlantı kurmak. Bu benim çöküşüm anlamına gelebilirdi ama geçici zevk vaadi, açlıktan ölmek üzere olan bu kadın için ezici bir cazibeydi.

Düşüncelerim beni mide bulandırıcı bir Nascar tartışma döngüsüne soktu, daireler çizip durdum. Kendi kendime Tamir'in beni huzursuz etmesinin onun kötü biri olduğu anlamına gelmediğini söyledim. Sonra kendime en son içgüdülerimi görmezden geldiğimde ne olduğunu hatırlattım. Neredeyse kaçamayacağım karanlık bir yere çekilmiştim. Kesinlikle aynı yolda yürümek istemiyordum, bu da kendimi Tamir'in beni etkilemesinin bir şeylere yol açacağı anlamına gelmediğine ikna etmeme neden oldu. Bunu, on dakika boyunca o yola girersek nasıl hissedeceğimize dair fanteziler kurmak izledi. Sonunda şehvet sarhoşluğumdan sıyrıldığımda en başa dönmüş, kendimi Tamir'in bir tehdit olmadığına ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Etrafını saran dumanın sadece bir göz yanığı olduğuna ve bir yangın belirtisi olmadığına.

Tartışmak zorunda kalmam bile bana cevabımı verdi. Belki de onunla arkadaş olmanın öngörülebilir olumsuzlukları olmasaydı, onu içeri almayı düşünebilirdim. Hayatımı anlatmak başlı başına çok riskliydi, hele ki kendi başına tehlikeli olabilecek bir adama açılmak.

Yontulmuş yakışıklılığı ve ilgi çekici havası beni ne kadar cezbederse cezbedsin, ona yaklaşmak yasaktı.

O benim eğitmenimdi, başka bir şey değil.

Aynı stüdyoda antrenman yapmaya devam etmek zorunda bile değildim. İstedğim zaman başka bir salona geçebilirdim. Tabii ki bu ihtimalden bahsetmeye bile değmezdi çünkü bunu asla yapmayacağımı biliyordum. Bırakın tamamen uzaklaşmayı, Tamir'i uzak tutacak güce sahip olduğumdan bile emin değildim. Onun yanında olmak bana aylardır sürekli yoldaşım olan endişeden daha fazlasını hissettirdi. Aramızdaki elektrik beni canlı hissettirdi. Enerjik. Her gün hayatta kalma modunda debelenmek yerine, onu görmek, sadece kollarındaki kaslara hayranlıkla

bakmak bile olsa, bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu.

İlgimin tek taraflı olduğunu düşünmüştüm, ama önceki akşamki konuşmamızdan sonra

etkilenen tek kişi ben değildim. Kısa bir an için beni öpeceğinden emin olmuştum. Vücutu kısıtlamayla kaskatı kesildi ve dudaklarım neredeyse onun tuzunun tadına baktı.

Büyüden kurtulup uzaklaşmak için tüm öz disiplinimi ve bir tutam korkumu kullanmam gerekmişti. O andan itibaren kendime tek bir soru sordum: Kaçmasaydım ne kadar uzağa gidebilirdi?

Ve patronumun son iki saattir bana kaşlarını çatmasının nedeni de buydu. Beynim zaman saatine basmış ve göreve geri dönmeyi reddetmişti. Ancak, karayolları görevlileri caddelerdeki karı temizledikten sonra şehir canlanmıştı. İçeride geçirilen sadece bir gecenin ardından New York sakinleri akın akın dışarı çıkmıştı. Müşteriler saat dörtten beri restoranı dolduruyordu, bu beni en ufak bir şekilde rahatsız etmemesi gereken bir şeydi, ancak yetişmek için mücadele ettim.

"Dünya'dan Emily'ye. İçeri gel, Emily. Söylediğim bir şeyi duydun mu?"

"Ha?" Ellerini kalçalarına dayamış ve tek kaşını alnına doğru kaldırmış olan Olivia'ya döndüm. "Bir şey mi dedin sen? Çok özür dilerim. Seni duymadım."

"şaka yapmıyorum." Güldü. "Bugün neredeydin? Çünkü burada olmadığım kesin. Tam on dakikadır bilgisayara bakıp duruyorsun."

"Ay, *chinga*! Sen ciddi misin?" Restoranın önüne doğru dönmeye başladım ama Olivia beni durdurdu.

"Merak etmeyin, nerede olduğunuzu görmek için geri gelmeden önce masalarınızı kontrol ettim bile."

İçimi çektim ve göz kapaklarım kapandı. "Teşekkürler Liv. Bugün dikkatim çok dağınık olduğu için özür dilerim. Sanırım baban beni boğmaya hazır." Patronumun bugün onuncu kez çuvalladığımın farkında olmadığını umarak mutfağa baktım.

"Onun için endişelenmeyin. O doğuştan huysuz. Sana ne oluyor böyle? Hiç bu kadar dalgın olmamıştın."

Olivia tatlı bir çocuktı. Benden sadece altı yaş küçük olmasına rağmen, onu hala bir çocuk olarak görüyordum. O benim olduğumdan çok daha masumdu. Ailesi restoranın sahibi ve işletmecisiydi. Tek çocuklarını çok seviyorlardı ve onu garsonluk yaparak yanlarında çalıştırırken, kalbinin istediği her şeyi ona veriyorlardı. Olivia herkesin içindeki iyiliği görüyordu çünkü hiç kötülüğe maruz kalmamıştı. Dünyanın karanlık köşelerinde var olan kötülüğü kavrayamıyordu bile.

Yaş yakınlığımız hiçbir şey ifade etmiyordu. Tüm niyet ve amaçlar için Olivia bir çocuktı ve ben yaşımın gösterdiğinden çok daha yaşlıyım. Bu da onu uzakta tutmayı biraz daha kolaylaştırıyordu. şehirde dostum dediğim tek kişiydi ama sırlarım ortaya çıkmadan ancak bu kadar yakınlalaşabiliydik. Geçmişimin gömülü kalması benim ve etrafımdaki insanlar için daha güvenliydi.

"Önemli bir şey değil," diye onu temin ettim. "Dün eğitmenimle yalnız antrenman yaptım ve-" "Aman Tanrım, çok tatlı değil mi?"

Gördün mü? Her yönden safça. İlk tepkim uygunsuz bir şey yaptığına dair endişelenmek olurdu. O kır çiçekleri tarlasında kelebek kovalarken ben karanlık bir mağarada gölgelere vuruyordum. Bu özel durumda, o benden daha haklıydı, ama bu her zaman böyle olmayacaktı.

"Fena görünmüyor ama onunla çıkmak berbat bir fikir olur."

"Neden? Çılgın bir eski sevgilisi falan mı var?"

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Hayır, sanırım bilmiyorum ama bundan şüpheliyim. Sadece eski bir asker ve çok gergin ve taşındıktan hemen sonra herhangi bir ilişkiye girmek istediğimden emin değilim."

"Bazı askerler korkutucu olabiliyor," dedi geniş gözlerle. "TSSB ve tüm o şeyler. Çatışmada mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu gerçekten hiç tanımıyorum, kesinlikle dikkatimi bu kadar dağıtacak kadar tanımıyorum. Bildiğim kadarıyla günümüzün Karındeşen Jack'i de olabilir."

Liv sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Çünkü Liv, herkes görüldüğü gibi değildir. Bu konuda bana güven."

Daha tek kelime edemedi dışarıdan büyük bir ses patladı. Olivia'yı yakaladım ve benimle birlikte yere doğru çektim. Elim tişörtümden aşağı kayarak sutyenimden bir sustalı çıkardı ve hızlı bir hareketle açtı. Yemek odası kısa bir süreliğine sessizleşti, sonra hiçbir şey olmamış gibi konuşmalar ve tabak çanak şingirtıları yeniden başladı ve beni yerde bir deli gibi bıçak tutarken bıraktı.

Bir araba geri tepti. Hepsi bu kadardı, ama sanki ortalıkta saldırgan varmış gibi davranmıştım.

Olivia'nın bakışlarıyla karşılaştığımda, bana sadece delirmişim gibi bakmıyordu. Şimdi bakışları endişeyle doluydu. Ona sarılmayı bıraktım ve ikimiz de ayağa kalktık.

"Em, bu da neydi böyle?"

"Sadece beni korkuttu, hepsi bu. Masalarımı kontrol etsem iyi olacak. Beni idare ettiğin için teşekkürler Liv, sana borçluyum." Aceleyle yemek alanına geri döndüm, ona bir açıklama yapmak ya da daha fazla soru için zaman tanımak istemiyordum. Olivia'nın bir iş tanıdığı ya da yeni en iyi arkadaşım olması fark etmiyordu; geçmişisi kimseye açmayacaktım.

Bu benim yeni hayatımdı ve eski anıların lekesiyle lekelenmesini istemiyordum.

Vardiyamdan sonra, birkaç hafta önce gönüllü olarak çalışmaya başladığım barınağa uğradım. Olivia'nın babası yemek artıklarını atmak yerine bağışlamama izin veriyordu. Bazen bir yolculuk gerektirecek kadar yemek olmuyordu ama bu akşamki gibi gecelerde, hanımların seveceği iki büyük gümüş kap dolusu yemeğim oluyordu.

Sığınma evi, evimden çok uzak olmayan, evsiz kadınların gidip yeni bir başlangıç için çalışabilecekleri bir geçici barınma ve sağlıklı yaşam merkeziydi. New York'a geldiğimde, dünyada bir fark yarattığımı hissetmeye ihtiyacım olduğunu hemen anladım. Kendi korunaklı hayatımı yaşamaktan ve etrafımdaki insanların mücadelelerini görmezden gelmekten daha fazlasını yapıyordum.

İlk vardiyama başlar başlamaz doğru yolda olduğumu hemen anladım. Her zaman kolay değildi. Her bir kadının yaşadığı acıyı bilmek kalbimi sızlatıyordu. Hayatlarındaki rolüm nominal olsa da, yardım etmek için bir şeyler yaptığımı bilmek beni daha iyi hissettiriyordu.

Kim olduğumun büyük bir kısmının kim *olmadığım* etrafında döndüğünü fark ettim.

Bir şey yapmadan oturup korkunç şeylerin olmasına izin verecek biri değildim.

Sığınma evindeki kadınların anlattığı hikayeler yürek parçalayıcı ve trajikti ve birçoğu sistemden kaçmanın bir sonucuydu. Şimdilik, kuyrukta yer almaktan, kadınların tekrar yola girmelerine yardımcı olmaktan memnundum. Ancak, en başından itibaren sokaklara düşmelerini önlemek için neler yapılabileceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Sığınma evi müdürüyle bu konu hakkında konuştum ve çocukların evlerinden alınması veya aile içi istismar durumlarına müdahale edilmesiyle ilgili kapsamlı bürokrasi hakkında akıllara durgunluk veren ayrıntılar öğrendim. Herhangi bir zamanda dünyada acı çeken tüm kadın ve çocukları düşünmekten nefret ediyordum. Yardım etmek isteyen insanlar vardı, ancak toplumumuz devletin aileye müdahalesini en aza indirecek şekilde kurulmuştu.

Anlamıştım. Hükümeti kontrol altında tutma ve insanlara özgürlüklerini tanıma ihtiyacını anlıyordum ama yine de düşünmesi zordu. Kendi evlerinin kutsallığı içinde kötü muamele gördükleri için kırılan ve kaybolan pek çok masum hayat. Bir sığınak olması gereken bir yer.

Neyse ki, yemek bırakmak her zaman mutlu bir olaydı. Geçirdiğim günden sonra

çok daha fazlası. Tıka basa dolu buzdolabına sıkıştırmayı başarak şekerlemeleri getirdim, ardından henüz yatağa gitmemiş olan hanımlarla kısa bir süre sohbet ettim.

Eve doğru yürümeye başladığımda tamamen bitkin düşmüştüm ama aşırı aktif hayal gücümü durduracak kadar da yorgun değildim. Sanki günümün felaketi yeterince kötü değilmiş gibi, eve dönerken paranoyam devreye girdi. Beni izleyen gözler olduğuna yemin edebilirdim. Neredeyse histeri noktasına gelecek şekilde defalarca omzumun üzerinden baktım. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, bir kavşakta durduğunda önümdeki adama doğru yürüdüm. Karşıdan gelen trafik için durduğunu fark etmemiştim ve neredeyse onu işlek caddeye çarpıyordum. Bolca özür diledim ve bu kadar saçmaladığım için kendimi azarladım ama bu his geçmedi.

Daireme girer girmez tüm panjurların kapalı olduğundan emin oldum ve her karanlık köşeye göz attım. Sinirlerim yatıştıktan sonra bol bir tişört ve eşofman altı giydim, ardından en sevdiğim iki adam Ned ve Don Julio ile kanepeme kıvrıldım. Benim yaşımdaki çoğu kadın bir kadeh şarap doldurur ya da bir spritzer yudumlardı, ama ben öyle değildim. Hiçbir zaman şarap içen biri olmadım ve bazı şeyleri silemezsiniz.

Sinirlerimi yatıştırmak için küçük bir şeye ihtiyacım olduğunda, doğrudan tekilaya giderdim. Ve sadece herhangi bir tekila değil - iyi bir şey - Patrón veya Don Julio veya Casa Noble. Böyle bir durum için birkaç misket limonu ile birlikte bunlardan birini yanımda bulundurmaya özen gösterdim. Mantar tıpanın kalın bardaktan kurtulduğunu hissetmek bile midemin beklentiyle ısınmasına neden oldu.

Yudumladığım bardağın kenarına bir dilim misket limonu koyarak her likör tadına mükemmel bir narenciye dokunuşu kattım. Spotify rahatlatma çalma listemi başlattıktan sonra tekilamı yudumladım ve işten eve getirdiğim tortilla cipslerini atıştırdım. Tuzlu cipsler, bütün gün müşterilere servis yaptıktan sonra nadiren canım istemesine rağmen içkinin ideal tamamlayıcısıydı. Bugünün farklı olacağını biliyordum ve eve hazırlıklı gitmişim.

İki saat sonra tüm endişelerim bir yaz yağmuru gibi kurumuştı. Ned günümünden tamamen haberdar olmuştu ve tüm vücudum sıcacıktı. Yatağa uzandığım anda gözlerimi kapattım ve uykuya daldım, zeki kahverengi gözlerin beni rüyalarımdaya takip etmesini tamamen engelleyemedim.

Bölüm 4

Tamir

Ben büyürken annem gece yarısından sonra iyi bir şey olmadığını söylerdi. Bu onun bize uyguladığı katı sokağa çıkma yasağını savunma şekliydi. Çocukken anlamazdım, ama yirmi yıl boyunca gezegendeki en kötü pisliklerden bazılarıyla uğraştıktan sonra, neden bahsettiğini bildiğini anladım.

Karanlığın pelerini her türlü alçakça faaliyeti harekete geçiren şey neydi? Bu eylemler ay ışığı ya da güneş ışığı derecesinin önemsiz olduğu içeride gerçekleştiğinde bile, genellikle gece yarısına en yakın saatlerde meydana gelirdi. Kabul etmek gerekir ki, bu kural daha modern suç faaliyetlerinin bazıları için geçerli değildi, ancak geleneksel suçluların çoğu için - hırsızlar, tecavüzcüler ve katiller için

-Akşam on ile sabah iki arasındaki saatler özellikle kutsaldı.

Bu benim için ne anlama geliyordu? Berbat bir uyku programı.

İyi tarafı mı? Restorandaki vardiyasından çıkan gizemli bir esmer kıza eve kadar eşlik edebilmem için bana yeterli bir fırsat verdi. Onda bir tuhafılık olduğunu biliyordum ama başına ödül konacağını hiç tahmin etmemiştim. Daha fazlasını öğrenmem gerektiğine dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu.

Gözlemci olmak benim işim olduğu için, geçmişte bir kez derse Jalisco'nun isim etiketini takarak geldiğini fark etmiştim. Stüdyoya çok uzak olmayan küçük bir restorandı. Emily'yi günlük hayatında gözlemlemek için mükemmel bir yerdi. İşteki etkileşimlerinden ne çıkarabileceğimi görmek için onu sadece birkaç dakikalığına izlemek niyetindeydim, ancak gece mesaisi bittiğinde, ev adresini almak için mükemmel bir fırsat gördüm. İnsanların evleri her zaman en iyi bilgi kaynağı olmuştur.

Normal bir hedeften çok uzaktaydı, bu da onun hakkında herhangi bir yargıya varmak için acele etmeyeceğim anlamına geliyordu. Kötülük gün ışığında da karanlıkta olduğu kadar kolay saklanırdı. Eğer sırları şüphelendiğimden daha da çirkinse, elli bin dolarlık ödeme için onu ihbar edecektim. Bu bir hayal kırıklığı olurdu ama suçları cezaya uygunsa, bu onun kendi hatasıydı. Kadının ilgimi çekmesi onun kusurlu olmadığı anlamına gelmiyordu. Araştırmamı yapacak ve neden avlandığını öğrenecektim. Başına ödül konmasını hak ediyorsa, diğer hedefleri yakaladığım gibi onu da yakalayacaktım. Eğer ödül haksızsa, o zaman durum çok daha karmaşık bir hal alırdı.

Bir karar verebilmek için kendine Emily Ramirez diyen kadın hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Bildiğim kadarıyla onun yerini tespit eden tek kişi bendim ama bunun böyle kalacağının garantisi yoktu. Hızlı bir şekilde bilgi toplamam gerekiyordu.

Ne yazık ki akşamki ajandamdaki tek madde o değildi. En son işim olan Chad McDonald'la ilgilenmek çok daha önemliydi. Emily'yi evine kadar takip ettim, adresini not ettim, sonra da kendimi şehrin yukarısındaki The Mark Hotel'e yönlendirdim.

Chad'in nerede kalacağını okuduğumda ironiye gülmüştüm. Kalacağı yerin seçimindeki espriyi anlayamayacaktı ama o zaman da ülkenin en çok aranan tetikçilerinden birinin hedefinde olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. İnsanlar öğrendiklerinde paniklemeye meyilliydi, bu da onları son anlarında pek de ağırbaşlı yapmıyordu.

Normalde bir vuruşa hazırlanmak için çok daha uzun bir zamana ihtiyacım vardı ama Chad hareketli bir hedefti. Nadiren bir yerde uzun süre kalırdı ve Omega hızlı bir işlem için yeterli bilgi

sağlamıştı. Ayrıca, elli dokuz yaşındaki ilaç yöneticisi pek de tehdit oluşturmuyordu. Zahirî refah ve ayrıcalık, muhtemelen hayatı boyunca spor salonu dışında hiç terlemediği anlamına geliyordu.

Hiç evlenmemişti ama ona hayran olan ya da öyle olduğunu düşündükleri çok sayıda arkadaşı vardı. Anlaşıldığı üzere, Chad'in gizli bir hayatı vardı. Gizli bir homoseksüelden daha fazlası. Herhangi bir pornografi bağımlılığından daha karanlık. Chad'in küçük çocuklara karşı bir eğilimi vardı.

Sapkın ilgisi yıllar içinde tomurcuklanmış ve çiçek açmıştı, ta ki kendisine arzularının nesnelerini sağlayan karmaşık bir bağlantı ağı kurana kadar. Şehirde kaldığı süre boyunca, söz konusu bağlantılarla gece boyunca sürecektir bir randevusu vardı.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, gece yarısından sonra iyi bir şey olmaz. Ben de dahil.

Uzun bir paltoya sarınmış, golfçü şapkasının altından görünen sarı peruğumla otelin lobisinde rahatça dolaştım. Bana verilen oda numarasına geldiğimde, herhangi bir anahtarın girebileceği şekilde kilidin kodlamasını silen çoğaltılmış bir otel anahtar kartına bağlı bir cihaz kullandım. Hizmetteyken, kilitleri atan anahtar kartına ek olarak bizim anahtarımızı kabul edecek şekilde yeniden programlayan, kilidin hala işlevsel ve kurcalanmamış gibi görünmesini sağlayan çok daha gelişmiş bir versiyonunu kullanıyorduk. Bu özel durumda, yüksek derecede incelemeye analiz edilecek siyasi bir suikastla uğraşmıyordum. Kilit programını silmek yeterliydi.

İçeri girdiğimde beklemeye başladım. Bu, her işin en kötü yanıydı; can sıkıntısı. Sinirlerimi bozan şey endişe ya da yapmak üzere olduğum şeyle ilgili son dakika endişeleri değildi. Bitmek bilmeyen dakikalar, saatlerce süren zoraki dikkattir. Hedefim her an kapıdan içeri girebilecekken arkama yaslanıp telefonumda Words with Friends oynayamazdım. Bir kez hazırlandığımda, saldırıya hazırlanmak için kaslarımı gergin ve reflekslerimi tetikte tutmam gerekiyordu.

Hayır, vicdan azabı çekmedim ya da eylemlerimin ahlaki gerekçelerini sorgulamak zorunda kalmadım. Doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım, hikâyenin sonu.

Hayatımın büyük bir bölümünde bir katildim ve etrafım gezegendeki en kötü insanlardan bazılarıyla çevriliydi. Kötülüğü görmüştüm ve neye benzediğini, nasıl hareket ettiğini ve nerede saklandığını biliyordum. Eğer işimi uygun bir şekilde yaparsam ve bir adamın kötü olduğuna karar verirsem, onun hayatına son verme konusunda hiçbir şüphe duymazdım. Dünya onsuz daha iyiydi ve ben de bu kararımın arkasında durdum. Geçmişte kendimden şüphe etmeyi tecrübe etmiş ve bunun sadece mutsuzluk getirdiğini öğrenmiştim ve bu her meslekteki herkes için geçerliydi.

Saatlerce beklediğim bazı işlerimin aksine, Chad bana erken yatma iyiliğini yaptı. Kendini içeri bıraktı, cıvıldaayan bir fare gibi usulca mırıldanıyordu, yakınlarda kıvrılmış yılandan habersizdi. Küçük mutfağın girişini geçtiğinde ona doğru hamle yaptım.

Neredeyse çok kolaydı.

Chad'in kendini koruma becerisi ya da güvenebileceği hayatta kalma içgüdüleri yoktu. Bunun yerine, şok içinde donakaldı ve benim işimi neredeyse zahmetsiz hale getirdi. Ona arkadan yaklaştım, bir elimle ağzını kapattım. Diğer elimle boynuna ultrason dalgalarını kullanarak deriyi parçalamadan ilaç enjekte eden bir alet tutuyordum. Cinayet izi bırakmamak önemliydi.

İlaçlar vücudunda etkisini göstermeye başladığında kollarımdaki sert beden saniyeler içinde yumuşadı. Herhangi bir çürük bırakmamaya dikkat ederek onu yatağa taşıdım. Bu aşamada Chad'in bilinci hâlâ yerindeydi ama tek bir kasını bile oynatamıyordu.

"Süksinilkolin," diye açıkladım geniş, hareketsiz gözlerin ardına hapsolmuş adama - uyanık ve akli başında ama kendi vücudunun içinde tutsak. "İlaç sektöründe çalıştığınız için muhtemelen bu anestezi maddeye aşinasınızdır. Normalde cerrahi prosedürler için diğer ilaçlarla birlikte kullanılır." Bacağını kaldırdım ve elbise ayakkabılarını çıkarmaya başladım. "İlaç tek başına felce ve sonunda boğulmaya neden olur. Bu kadar güçlü bir felç ilacının etkisi altında olmak korkunç

olmalı. Vücudunuza rızanız olmadan bir şeyler yapılması, üstelik tüm bunların tamamen farkında olduğunuz ve karşı koyamadığınız bir anda." Pantolonunu indirip dikkatlice masa sandalyesinin üzerine sererken dudak büktüm.

pencerenin yanında. Ardından ceketini çıkardım ve gömleğinin düğmelerini açtım, bu sırada ağzının kenarlarında köpükler birikmeye başlamıştı.

"Tam bir kabus ama bu durumda oldukça uygun, öyle değil mi? Eminim dışarıdaki pek çok savunmasız küçük çocuk da benimle aynı fikirde olacaktır." Yorganı göğsünün üzerine çektim, sanki onu gece için yatırıyormuşum gibi, sonra gözlerimiz buluşabilsin diye yüzüne doğru eğildim. "Çok yaramazlık yaptın, Chad. Kendi bedeninin ihanetine uğramış bir halde son nefesini verirken, bunu senin yaptığını anlamayı istiyorum. Bunu kendi başına sen getirdin."

Uzaklaşmadan önce lenslerini gözlerinden çıkardım, sonra da banyodaki kutusuna yerleştirdim. Döndüğümde Chad'in artık nabızı atmıyordu.

Kanıt olarak bir fotoğraf çektim ve ayrılırken odanın hiç bozulmamış gibi görünmesini sağlayarak etrafı temizledim. Yıllar önce öğrendiğim bir tekniği kullanarak, çıkarken kapının zincir kilidini devreye soktum ve odanın içeriden kilitlenmiş gibi görünmesini sağladım. Son dokunuş, kapı koluna bir "rahatsız etmeyin" askısı.

Koridorlarda kameraların kullanılmadığından çoktan emin olmuştum. Asansör kameralarında onun katına çıkarken görülmüş olabilirdim ama hangi odayı ziyaret ettiğime dair hiçbir kanıt yoktu. Ellerim ceplerimde ve adımlarımda bir hafiflikle, iz bırakmadan otelden sıvıştım.

Bölüm 5

Emily

Cuma günü ders, en azından benim açımdan, gerginlik ve garip bakışmalarla doluydu. Tamir her zamanki gibi soğukkanlıydı, hiç telaşlanmamıştı ve soğukkanlı bir güven yayıyordu. Sanki binanın kaloriferi arızalanmış ve spor salonunu sauna benzeri bir sıcaklığa boğmuş gibi hissettim. Terden sırlıklam olan tek kişinin ben olduğuma bakılırsa, sıcaklık artışı tamamen kişisel bir sorundu.

İçten içe berbat bir halde olabilirdim ama dıştan bakıldığında, ter fişkırması dışında, kendimi uzak ve mesafeli tutuyordum. Tamir'in keskin kara gözleri bana her döndüğünde, hareketsiz bir buzdağıyla karşılaşıyorlardı. Terli bir buzdağı, ama yine de bir buzdağı. Arzularımdan daha güçlüydüm ve mantığımın ihtiyaç kisvesi altında bir kenara itilmesine izin veremezdim. Aramızda cızırdayan kimyayı keşfetmek isteyebilirdim ama *ihtiyacım* olan şey bu değildi. Bir erkeğe hiç ihtiyacım yoktu ama eğer bir erkeğe açılacaksam, bu saygıdeğer ve dürüst biri olmalıydı. Beni başladığım yere geri koymayacak birine. Güvenebileceğim birine.

Bunun neye benzediğinden emin değildim ama Tamir olmadığını biliyordum. Sırları vardı ve yalanlar ve hilekârlık üzerine nasıl bir güven kurulabileceğini anlayamıyordum.

Bunu aklımda tutarak, tüm ders boyunca mesafemi korudum. Ayrılma vakti geldiğinde ona doğru bakmama bile izin vermedim. Eşyalarımı alıp koştum ve Cuma gecemi dairemde yalnız geçirmek için aceleyle eve döndüm.

Bazen, yalnız olduğumda, içinde bulunduğum durum için kendime kızardım. Ne de olsa bunu ben yapmıştım. İçki içerdim ya da anlamsız bir televizyon programını izlerdim ve acıma partim çekiciliğini yitirdiğinde, kendime neden ayrıldığımı hatırlatırdım. Kendimi ülkenin öbür ucuna taşımamın ve bildiğim her şeyden koparmanın neden gerekli olduğunu. İşte o zaman büyük kız külotumu giydim ve doğru şeyi yaptığımı kabul ettim.

Birkaç aylık yalnızlık sonuca değerdi ve sonsuza kadar sürmeyecekti. Bir gün yeni hayatıma alışacaktım ve başladığım yerden daha iyi bir yerde olacaktım. Bir gün. O zamana kadar, çoğu hafta sonu yaptığım gibi hafta sonunu da yalnız geçirdim, çalıştım ve dairemi temizledim.

Pazartesi günü işte uzun ve yorucu bir gündü. Trafik yavaştı, bu da içsel geçmişi gözden geçirmek için çok fazla zaman bıraktı. Salı günü de çok uzak değildi ama en azından işten sonra eve koşup derse gitmeden önce üzerimi değiştirmek için yeterli zamanım vardı. Çoğu gün restoranın küçük tuvaletinde üstümü değiştirmek ve işten doğrudan spor salonuna gitmek zorunda kalıyordum ama restoranın yarısı boşaldığında patronum beni eve erken gönderiyordu. Dersten önce eve hızlıca gidebilecek kadar yakın bir yerde yaşıyordum.

Dairem çoğunlukla konutların bulunduğu bir mahallede dördüncü kattaydı. Her katta altı daire vardı ve benimki asansöre en uzak iki daireden biriydi. Komşularımdan üçünü çok iyi olmasa da tanımaya başlamıştım. Koridorun karşısında sürekli hareket halinde olan genç bir aile vardı ve ben onların fırtınalı çekirdeğinin dışında olduğum için bana pek aldırış etmiyorlardı. Asansörün en yakınında ise finans sektöründe ya da başka bir alt düzey beyaz yakalı işinde çalışıyor gibi görünen orta yaşlı bir adam vardı. Her iki kiracı da yeterince hoştu, ancak onları koridorlarda gördüğümde genellikle sadece gülümseyip geçip gidiyordum.

Tam karşımdaki daire ise farklı bir hikâyeydi.

Bayan Timmons, iki Siyam kedisi dışında yalnız yaşayan yaşlı bir kadındı. Bana titamı

hatırlatıyordu ama Tita asla bir kedi insanı olmamıştı. Küçük, hırçın bir chihuahua'sı vardı.

adı Taco'ydu. Ailemize karşı sevecendi, ancak dışarıdan biri evimizin yakınına adımını attığı anda Taco çılgına dönerdi. Zavallı şey bir farenin bedeninde bir pitbullun kalbine sahipti. Tita vefat ettiğinde, babam köpeğin bizde kalmasını kabul etti ama eve girmesine izin vermedi. Birkaç hafta içinde, köhne çitin dışına çıktı ve gerçek bir pitbull ile karşılaştığında gerçeklerle yüzleşti.

Taco için işler iyi gitmedi.

Çılgın köpeğim titamı çok severdim, bu yüzden Bayan Timmons'a bağlanmak benim için doğaldı. Küçük ziyaretlerimizden keyif alıyordum. Eğer titam şehirde yalnız olsaydı, birinin benim için onu kontrol etmesini isterdim.

Eve dönerken yaşlı kadının kapısını çaldım ve cevap vermesini bekledim. Her zamanki gibi, beni selamladığında kataraktın sisi arasından buğulu gözleri parlıyordu.

"Tatlı Emily! Ne güzel bir sürpriz." Ellerime uzandı ve ikisini de sıktı, sarılmayı pek sevmediğimi erkenden anlamıştı. "İçeri gelmek ister misin? Yeni kiraz ekşisi aldım." Şeker tabağına doğru dönmeye başladı ama ben onu durdurdum.

"Aslında, Bayan Timmons-"

"Tatlım, sana söyledim, bana Grace de."

Sırıttım. "Grace, bir yere gitmem gerekmeden önce sadece birkaç dakikam var. Sadece evdeyken seni kontrol etmek istedim."

"Her zaman çok meşgul! O günleri hatırlıyorum. Benim için endişelenmene gerek yok, tatlım."

"Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin? Daha sonra eve dönerken markete uğrayabilirim."

"Teşekkür ederim canım, ama sanırım şimdilik böyle iyiyim. Oh! Neredeyse unutuyordum. Şu ziyaretçiye bir göz attım

Daha önce de gelmiştin. Çok yakışıklı!" Şeytani bir şekilde sıırttı ve mükemmel gümüş rengi saçlarını okşadı. "O çıkarken ben de postaları kontrol etmekten dönüyordum ve fark etmeden edemedim."

Midem bir alçalıp bir yükselerek içindekileri çalkaladı. Evime biri mi gelmişti? Bir adam mı? Hâlâ orada olabilir mi? Hayır, onu çıkarken gördüğünü söyledi. Ama ya geri geldiyse? Yutkunmakta zorlandım, boğazım aniden sıkıştı ve kurudu.

"Evimin içinden geldiğini gördünüz mü? Yoksa koridorda yürürken mi?"

Rahatsızlığımı fark etmeye başlayan Grace'in gözleri kısıldı. "Bir sorun mu var canım? Onun içeriden geldiğini görmedim ama kesinlikle koridorun bizim tarafımızdan geldi. Senin için orada olduğunu düşündüm çünkü onu kesinlikle tanı mıyordum. Polisi aramalı mıydım?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece beni şaşırttı, hepsi bu," diye onu temin ettim. "Bana haber verdiğin için minnettarım ama üstümü değiştirip gitsem iyi olacak."

Büzülmüş kaşlarının üzerinde daha fazla kırıksıklık toplandı. "Tamam, madem öyle diyorsun. Gözümü dört açarım ve geri gelirse size haber veririm."

Yarı samimi bir gülümsemeye zorladım. "Gerçekten gerek yok ama benimle ilgilendiğin için minnettarım. Günün geri kalanında iyi eğlenceler." Grace'i benim ya da kendisinin güvenliği konusunda endişelendirmek isteyeceğim son şeydi.

"Sen de tatlım."

Onun kapısından çıktım ve kapısını arkamdan kapattım, sonra kendi kapıma döndüm. Hiçbir şey farklı görünmüyordu. Zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu ve anahtarımınla test ettiğimde kapı kilitliydi. Bir ziyaretçinin yanlış kata gitmiş olması ya da binaya girmeleri yasak olmasına rağmen adamın bir avukat olması tamamen mümkündü. Bazen bir dergi satıcısı ya da benzerleri ön girişten geçmenin yolunu bulurdu.

Günlerdir içimi kemiren paranoya duygusunu bastırdım ve içeri girdim. Gözlerim mutfak ve

oturma odasını dikkatle taradı, içeride ne var ne yok aradı.

Kurcalama izleri. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

Artık resmileşmişti. Aklımı kaçıırıyordum.

Gözlerimi devirdim ve üzerimi değiştirmek için aceleyle yatak odama gittim. Hazır olduğumda, ders günlerinde çantam olarak kullandığım spor çantamı aldım ve aceleyle dışarı çıktım, çıkmadan önce kapımı kilitlediğimden emin oldum.

Ders başlamadan birkaç dakika önce geldim ve yeni rutinim olduğu üzere bir saatlik ders boyunca Tamir ile göz temasından kaçındım. Bu stratejiye devam etmeli ve ders biter bitmez oradan hızla uzaklaşmalıyım ama tabii ki öyle olmadı. O eski güzel sosyal normlar, odanın arkasına yayılmış ped, yumruk eldiveni ve tekmelik kümesini ve temizliğe yardım etmeden çıkışa koşan öğrenci kitlesini fark ettiğimde devreye girdi.

Dios mío. Tanrım.

Benim sorunum neydi? Neden diğerleriyle birlikte çıkıp Tamir'in arkamızı temizlemesine izin veremiyordum? Ne de olsa para alıyordu. Titamın kolumun alt tarafındaki hassas deriyi çimdiklediğini neredeyse hissedebiliyordum. Kadın beni çok iyi eğitmişti. Şehir sokaklarında yabancılara gülümsememek, bir başkasının pisliğini tek başına toplamasına neden olmaktan çok farklıydı. Bunu yapamazdım. Kalıp yardım etmeliydim.

Aceleyle Tamir'den en uzaktaki yığına gidip eşyaları topladım, sonra da onları depoya taşıdım. İkinci bir yük için geri döndüğümde duvara yaslanmış, gözlerini bana dikmişti.

"Bugün kaçmayacak mısın?" diye sordu biraz da eğlenerek.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Gözlerimi görevimden ayırmadan kollarımı tekrar doldurdum.

Bana yardım etmek için hareket etmedi. Onun yerine kollarını kavuşturdu ve geri dönmemi bekledi. "Doğru... ve benimle neredeyse hiç göz teması kuramaman tamamen benim hayal gücüm."

Uygun bir şekilde kışkırtılarak bakışlarımı onunkilere çevirdim. "İşte, daha iyi hissediyor musun?"

Yılan gibi sırtışını dizginlemeye bile çalışmadı. "Uzun bir atışla değil, ama yapacağım." Eğildi ve büyük gövde pedlerinden ikisini aldı. "Bu gece için planın var mı?"

"Aslında var, bu yüzden gitmem gerekiyor." Kalbim göğsümden dışarı fırlamadan önce oradan çıkmam gerekiyordu. Tamir neden beni zor durumda bırakıyordu? Başka bir erkek olsa kaçışımı kabul eder ve beni rahat bırakırdı ama o öyle yapmıyordu. Bana bir santim bile hareket alanı bırakmıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı çöp kutularına doğru yürürken.

Cevap vermedim. Spor çantamı kaptığım gibi stüdyonun sıcaklığını bırakıp gecenin serin havasına çıktım. Garip sohbetimiz beni sorular içinde yüzdürdü. Neden beni kışkırtmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum? Neden diğer herkes gibi dersten hemen sonra ayrılamadım? Gelecekte de dersler hep böyle garip mi geçecekti? Spor salonumu değiştirmeyi düşünmeli miydim?

Sorular ve iç tartışmalar girdabı tüm odağımı işgal etmişti, bu yüzden bir sokağın girişinde duvara yaslanmış kapüşonlu figürü fark etmedim. Bir el uzandı ve kolumu kavrayarak beni yana doğru çekti. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda, sokak lambasının ışığında adamın profilini kısa bir an için görebildim. Köşeli ve sertti; saf acımasızlığın keskin hatları.

"Bu da ne-" Tek bir kelime daha edemedim. Beni ara sokağın gölgelerine doğru sürüklerken sıcak, nasırlı eli arkamdan ağzımı kapattı. Kıpırdandım ve çırpındım, ama yaşadığım şok ve beni çekiştirirken dengesiz olmamın arasında, kendimi kurtarmak için tek bir hareket bile yapamadım.

"Peekaboo, seni buldum," diye kulağının dibinde mırıldandı adam, yönümü bulabilmem için

yeterince yavaşladığında.

Sözleri damarlarımda katıksız bir dehşet dalgası yarattı.

Bulunmuştum. Sadece üç ay sürdü.

Adamı tanımıyordum ama kim olduğumu ve kaçtığımı bildiği açıktı. Beni geri götürmek için mi oradaydı? Yoksa beni o sokakta öldürecek miydi?

Zihnim kaotik bir paniğe kapılmaya çalıştı ama hepsini beynimdeki bir arka odaya ittim, ışığı kapattım ve kapıyı kapattım.

Dağılmanın zamanı değildi.

Bu adam beni öldürmeden ya da yakalamadan önce birkaç saniyem vardı. İkisinin de olmasına izin veremezdim.

Gerçekte karşılaşmamız sadece birkaç saniye sürmüştü, zaman uzayıp esnedi, her an açıklayıcı ayrıntılarla uzattı. Zaman çarpıtmasının bu tuhaflığında, zihnimdeki seçenekler kitabını gözden geçirdim ve bir sonraki hamlemi belirledim.

Beni bir tür ayı sarılması gibi tuttu, bir eli ağzımın üzerindeydi, diğeri göğsümü sıkıca kavradı, her ikisi de beni ona sıkıca bastırdı, kollarım yanlarımda zorlandı. Elimden geldiğince güç kullanarak belimden büküldüm, sonra kalçalarımı yana kaydırarak elimi kasıklarına doğru savurmak için yer açtım. Bir dizi hareketi art arda hızlıca yaptım, saldırganımı gafil avladım ve mükemmel bir darbe indirdim. Bir küfür savurdu ve kolları refleks olarak geriye doğru kasıldı, böylece kendimi onun elinden kurtarmam için bana yer açıldı.

İşe yaradı.

Kendimi onun elinden kurtarmıştım ama bunu beni hâlâ kapana kısılmış halde bırakacak şekilde yapmıştım. Adam benimle sokak arasında iki büküm duruyordu. Kaçmak için tek şansım onun yanından koşarak geçmek ve tekrar yakalanma riskini göze almaktı. Başka seçeneğim yoktu. İleri atıldım ve onu geçmek için tüm gücümü kullandım ama adamın demir pençesi bileğimi sıkıca kavradı.

Beni ara sokağa doğru öyle sert çekti ki omzumu yerinden çıkarmış gibi hissettim. Acı koluma yayılırken doğal içgüdüm kendimi korumak için kıvrılmaktı, ama beni kendine doğru çekti ve önümü buzlu tuğla duvara bastırdı, bir eli ağzımın üzerinde kenetlendi ve diğeri ellerimi arkamdan kavradı.

Korkunun metalik tadı dilimi kapladı ve hıçkırıklar göğsümü sarmaya başladığında nefesim titredi. Ama adam bir sonraki hamlesini yapamadan, sokağın ağzından bir küfür geldi.

Saldırgan üzerimden çekildi. Koşarak birkaç adım uzaklaştım ama kaçmak yerine kendimi kurtarıcımın diğeri adamı yumruklamasını hayranlıkla izlerken buldum. Hava karanlıktı ve kurtarıcımın sırtı bana dönüktü ama yine de biraz önce sınıfta giydiği siyah eşofman altı ve kırmızı spor tişörtünü giydiğini görebiliyordum.

Tamir'di. Beni o kurtarmıştı.

Vuruşları mükemmeldi, uzman hassasiyetiyle gerçekleştiriliyordu. Bir makine gibi. Bir ölüm makinesi. Seyretmesi hem güzel hem de korkunçtu. Sınıfta tanık olduklarıma hiç benzemiyordu. Tam hızda ve ölümcül bir niyetle, Tamir artık bir dansçıya benzemiyordu. O bir yırtıcıydı. Sert ve acımasız. Kapüşonlu saldırganım yere yığılmadan önce iki adam sadece bir düzine yumruk savuşturdu,

Bilinci yerinde değildi. En azından ben baygın olduğumu sanıyordum. "Onu sen öldürmedin, değil mi?" Tısladım.

Tamir yavaşça döndü, göğsü hızla inip kalkıyordu; bu da az önce bir kavgaya karıştığının tek kanıtıydı. "Az önce sana saldırdı. Ölmesi gerçekten umurunda mı?"

"Hayır... evet. Evet, istiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yaralandın mı?"

Nefesim boğazımda düğümlendi ve elim güvence için kolyeme gitti. "Hayır, ben iyiyim. Bu olanları unutalım. Gitmem gerek." Birbiriyle yarışan iki duyguya kapılmışım: dehşet ve rahatlama. Tamir'i orada karanlıkta görmek, o adamın Tanrı bilir ne yapmasına engel olduğunu bilmek

kendimi umutsuzca onun kollarına atmak istedim. Ama neredeyse hiç düşünmeden bir adamı öldürüyordu. Siyah bakışlarındaki vahşet beni dehşete düşürüyor, olduğum yerde sabit kalmamı sağlıyordu.

"Bu adam az önce seni soymaya çalıştı. Polisi aramak istemiyor musun?"

"Hayır." Cevabım anında ve kesin oldu, kulağa tuhaf geldiğini biliyordum. Bir kadın saldırıya uğramışken neden polisi aramak istemezdi ki? Adım atmaya başladım. "Bakın, ben iyiyim. Zarar görmedim. Garip görüldüğünü biliyorum ama lütfen bu işin peşini bırakır mısınız?"

Gecemin olası sonuçları önümde domino taşları gibi diziliyordu. Bu saldırgan evime gelen adam mıydı? Vay anasını. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Bu nasıl olmuştu? Bu kadar çabuk bulunmuş olsaydım, hiç özgür olabilecek miydim? Taşınmanın ve tekrar denemenin bir anlamı var mıydı? Başka bir seçeneğim var mıydı? Kısa hayatımın geri kalanını kaçarak mı geçirecektim?

"Emily!" İki güçlü el omuzlarımı kavradı ve beni sıkıca sarstı.

Günümüze geri döndüm ve Tamir'in benimle konuştuğunu fark ettim ama düşüncelerime o kadar dalmıştım ki söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştım. Yüzüne baktım, bana veremeyeceği cevapları arıyordum.

"Her an uyanabilir. Eğer polisi aramayacaksak, o zaman gitmemiz gerek. Sizi dairenize kadar geçireyim."

Başımı çılgınca salladım. "Hayır, geri dönemem. Orası güvenli değil. Anlamıyorsun."

Elleri omuzlarımdan yanaklarıma doğru kalktı ve beni yerimde tuttu. Alnının şaşkınlıkla kırışması beni daha da panikletti.

"Sakin ol," diye nazikçe yatıştırdı. "Senin evine gitmek zorunda değiliz ama seni burada bırakmayacağım. Benim evime gidebiliriz. Bana neler olduğunu açıklayabilirsin ve daha net düşünmeye başladığında ne yapacağımıza karar veririz. Tamam mı?" Ben tereddütlü bir şekilde başımı sallayana kadar elleri yüzümden ayrılmadı.

Ellerimden birini tutup beni sokağa doğru çekti ve ilk saldırıya uğradığımda düştüğü yerden spor çantamı almamı sağladı. Elinin sıcaklığı içimi yaktı ve sanki çok ihtiyacım olan bir can simidiymiş gibi ona sarıldım.

Stüdyodan çok uzaklaşmamıştım, bu yüzden birkaç dakika içinde geri döndük. Beni stüdyonun yanındaki kiracı girişine götürdü ve merdivenlerden ikinci kata çıktık. Yol boyunca zihnimi ürkütücü bir sis kapladı. Kendimi uyuşmuş ve uzak hissediyordum. Sanki hayatım artık tanınmaz haldeydi.

Dairesinin sıcaklığına adım atmak biraz yardımcı oldu. Geniş ama rahat bir yerdi, benim evimden çok da farklı değildi ama Tamir'in kendi dairesinde benimkinden çok daha uzun süredir yaşadığı belliydi.

"Neden oturmuyorsunuz? Sana çay yapayım." Açık mutfığa doğru dönerken gri döşemeli bir kanepeyi işaret etti.

Ceketimi üzerimden çıkarmadım, sıkıca sarındım ve çantamı göğsüme bastırarak kanepenin en ucuna oturdum. Etrafıma boş gözlerle bakarken adrenalinin etkisi azalmış, vücudum kontrolsüzce titremeye ve sarsılmaya başlamıştı.

Hayatım birkaç dakika içinde nasıl bu kadar değişmişti? Ne yapmam gerekiyordu?

"Al, bunları ye. Kan şekerini yükseltmeye ve titremeni hafifletmeye yardımcı olurlar." Tamir bana birkaç kurabiye ile dolu bir peçete uzattı ve sehpanın üzerine bir bardak su koydu. Kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı. Bakışları beni delip geçti ama bakışlarına karşılık veremedim.

"Kurabiye mi yiyorsun?" diye sordum. "Bu senin için fazlasıyla normal görünüyor." Aklıma gelen ilk şey buydu.

"Ben insanım, Emily."

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldandım. "Senin ıspanak ve lahanayla beslenen, 'vücudum bir tapınaktır' diyen insanlardan biri olduğumu düşünmüştüm." Tereyağlı güzelliği kemirdim, şekerin ilk ısırlıkları anında sinirlerimi yatıştırdı.

Uzun saniyeler süren sessizliğin ardından nihayet ona doğru baktım. "Şu anda gerçekten beslenme alışkanlıklarım hakkında mı konuşacağız?"

"Bakın, ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Az önce soyuldum. Biraz korktum."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve ellerini birbirine kenetledi. "*Saldırıya* mı uğradın? O ara sokakta bana dairenin artık güvenli olmadığını ve geri dönemeyeceğini söylemiştin. Bunun rastgele bir soygunla ne ilgisi var?"

Ciğerlerimden kaçan mağlup iç çekişe engel olamadım. "Pek rastgele sayılmaz," diye itiraf ettim usulca. Onun sorunlarına karışmasını istemiyordum ama artık bundan kaçınamazdım. Benim için bir adamı bayıltana kadar dövmüş ve ben istemediğim halde polisi aramamıştı. Bir tür açıklamayı hak ediyordu. "Eski erkek arkadaşım delinin teki, ama çok geç olana kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. İlk fırsatta gece onu terk ettim ve kaçtım, buraya gelene kadar ülkenin dört bir yanından otobüslere bindim."

"Sokaktaki adam eski erkek arkadaşın mıydı?"

Başımı salladım. "Sanırım beni öldürmesi ya da kendisine geri götürmesi için birini tuttu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama beni buldu ve artık şehir benim için güvenli değil."

Tamir'den soğukkanlılıktan daha azını beklemem aptallıktı. Şaşkınlık, endişe, öfke, bunlar insani duygulardı. Tamir ise Terminatör sınıfı bir makineydi.

"Neden polisi aramıyorsun?" diye sordu.

"Beni ondan koruyamazlar! Ona yasaklama emri çıkaracaklar ve bu arada ben de bir çukurda yüzüstü yatacağım. Hayır, teşekkürler. Bir kez kaçtım, yine kaçabilirim. Şehirde ortadan kaybolmama yardım edebilecek bir arkadaşım var. Bir noktada ya eski sevgilim beni bulamayacak ya da sonunda denemekten vazgeçecek." Kurabiyeler sistemimi dengelemeye yardımcı olmuştu ama kararlılığımı ve netliğimi geri getiren şey öfkeydi.

Tamir beni inceliyor, parça parça ayırıyor ve bulgularını analiz ediyordu. Hayatımda hiç bu kadar incelendiğimi hissetmemiştim. Beni yargılıyor muydu? Beni kınıyor muydu? O şifreli kafasının içinde neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Yapılacak tek şey, ağır sessizlikte sözsüz bir şekilde onun sonucunu beklemektir.

"Pekâlâ. Bu gece burada kalabilirsin. Yarın bir plan üzerinde çalışırız." Çaydanlık ocakta feryat etmeye başladığında bile gitmeme izin vermeyerek bakışlarımı tuttu. Sonunda bağlantımızı kesip ayağa kalktığında, bedenim yorgun bir rahatlamayla sarktı.

Yaptığı testi geçmişim ve en azından şimdilik daha fazla sorgulanmaktan kurtulmuşum.

Bölüm 6

Tamir

Özel Kuvvetler'de geçirdiğim on yıl boyunca sıkı bir sorgulama eğitimi almış ve en cesur adamı bile beyazın hastalıklı bir tonuna çevirecek sorgulamalara katılmışım. Bir adamı konuşturmanın sayısız yolu vardı ama neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlayamadıktan sonra bunların hiçbir önemi yoktu. İnsanlar acı çekmemek için her şeyi söyleyebilirdi.

Yalan tespit içgüdülerim ustalıkla geliştirilmişti ve Emily'nin itirafının samimi olduğundan emindim. İçinde bulunduğu durumla ilgili korkusu ilkeldi ve manipülasyonla lekelenmemişti. Bu söylediği her şeyin doğru olduğu anlamına mı geliyordu? Tam olarak değil. Ama şimdilik, ödülü almak için onu teslim etmemi engelleyecek kadar kanıt vardı.

Hikâyesinde daha fazlası olduğundan hiç şüphem yoktu.

Eski bir sevgilinin kadını geri getirmek için ödül koyması pek sık rastlanan bir durum değildi, ama bu olmadığı anlamına da gelmiyordu. Sevgilisini yıllarca avlayan bir Rus Vor tanıyordum çünkü kovalamaca için yaşıyordu. İnsanlar berbat durumdaydı, bu da birinin hareketlerini tahmin etmenin ve motivasyonlarını anlamamanın neredeyse imkansız olabileceği anlamına geliyordu.

Emily'nin geçmişi kalın bir gizem ve aldatma sisiyle örtülüydü. Ödülle birlikte verilen isim olan Emilia Reyes'in geçmişini araştırdım. Soyadı ve aslen Teksas'ta yaşadığını bilmeme rağmen hiçbir şey bulamadım. Dijital ayak izi çok küçüktü. Dosyasındaki doğum belgesinde babası yazmıyordu ve annesi için de sahte bir isim vardı, bu da onu ailesi aracılığıyla takip edemeyeceğim anlamına geliyordu. Finans alanında ön lisans derecesi aldığı ve ehliyeti olduğu iddia ediliyordu ama bunun dışında sistemde dikkat çekici bir şekilde yoktu. Borç ya da hastane kaydı yok. Seçmen kaydı ya da adına fatura yok. Tek bir sosyal medya hesabı bile bulunamadı. O bir hayaletti ve benim tecrübelerime göre hayaletlerin sırları vardır.

Belki de sırlarının başına konan ödülle bir ilgisi yoktu ama her iki durumda da tüm gerçeği ortaya çıkarmak için daha fazla zamana ihtiyacım olacaktı. Ona ne yapacağıma karar vermek için bu cevaplara ihtiyacım vardı. Ahlaki kurallara benzer bir şeyim vardı. Kendi berbat versiyonumdu ama yine de bir kuraldı. Kurbanlarımın son nefeslerini çalmak kolaydı, ama sadece yaşamaya layık olmadıklarından emin olduktan sonra.

Sadece adi suçlulardan bahsetmiyordum. Hedefim olan erkekler ve bazen de kadınlar, seri katiller, tecavüzcüler, çocuk tacizcileri gibi insanlığın üzerindeki ahlaksız lekeler ve suç işlemiş delilerin çok daha yaratıcı örnekleriydi. Amacım asla bu insanları kanunsuz bir şekilde aramak değildi, ancak önüme bir sözleşme geldiğinde, işi kabul etmek için öncelikli şartım buydu.

Bazıları kim olduğumu ve başka bir adamın değeri hakkında jüri rolü oynadığımı sorabilir. Ben de siktir git derim. Kimse sana sormadı.

İşverenlerimin birinin ölmesini isteme nedenleri uzaktan yakından onurlu olmayabilirdi, ama umurumda değildi. Ben sadece işteki rolümle ilgileniyordum. Hedef benim gereksinimlerimi karşılamadığı için bir işi reddettiysen ve müşteri başka bir yere gittiye, bu benim sorunum değildi. Sadece çalıştığım standartlarım vardı. Büyüleyici Bayan Reyes bu onay kutularını işaretler miydi?

Yakında öğreneceğiz.

Çayını yudumlayışını izlerken, "büyüleyici "nin yerinde bir tanımlama olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Sadece içinde bulunduğu durumun merak uyandıran gizemi nedeniyle değil, aynı

zamanda çekici güzelliği nedeniyle de. O

İspanyol kökenli bir karışımdı ama tam olarak hangi kökenden geldiğini söylemek mümkün değildi. Gözlerinin hafif kalkıklığı ve elmacık kemiklerinin belirginliği Kızılderili kökenli olduğunu ima ediyordu. Spor salonunda ter içindeyken ya da karanlık bir sokakta yaşam mücadelesi verirken bile muhteşem bir havası vardı. Sırf eşsiz güzelliği için avlanıyor olsaydı, hiç şaşırırmazdım.

"Bana peşindeki adamdan bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?" Çayından bir yudum aldı, titremesi parmaklarının hafifçe titremesine dönüşmüştü.

"Ne zamandır birlikteydiniz?"

"Onun iyi bir adam olmadığını anlayacak kadar uzun."

"O bir suçlu mu?" Soru biraz retorikti çünkü başına ödül konması için suç bağlantıları olması gerekiyordu. Ben daha çok onun faaliyetleri hakkındaki bilgisinin ne kadar kapsamlı olduğunu merak ediyordum.

Omuz silkti. "Neyle ilgilendiğini bilemeyiz ama bu konuştuğumuz bir şey değildi. Neden bana onu soruyorsun? Geçmişte yaptığım hataların derecesi bu durumdan bir çıkış yolu bulmama yardımcı olmuyor." Çay fincanını zorla yere bıraktığında fincan tabağına çarparak tıngırdadı.

Sinirime dokunmuştu.

"Sadece resmin tamamını anlamaya çalışıyorum, ama sizi rahatsız ediyorsa bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Akşam yemeği yemedim ve açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Öğle yemeğinden beri birkaç kurabiye dışında bir şey yemedim, o yüzden yemek kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

"İstersen ben bizim için bir şeyler pişirirken sen de duş alabilirsin." Havluyu almak için ayağa kalktım ama Emily'nin gözleri benimkilerle buluşunca duraksadım. Hâlâ temkinliydiler ama savunmacı ve korkulu bakışları kaybolmuş, yerini yorgun ve temkinli bir umutla dolu bakışlara bırakmıştı.

"Bunu neden yapıyorsun Tamir? Yakınımda olmak tehlikeli olabilecekken neden bana yardım ediyorsun?"

"Birincisi, bu adamın peşinizden göndereceği aptallardan korkmuyorum. İkincisi... Yıllar önce başı belaya giren bir kız kardeşim vardı. Yanında ona yardım edecek kimse yoktu ve hayatımın her günü bundan pişmanlık duyuyorum."

Söylediklerim doğrudu, sadece hepsi değil. Belki de söylemem gerekenden daha fazlasıydı, ama onda bir şeyler kaymış ve derimin altına kaymıştı. Bu, her şeyden öte, beni endişelendirmeye başlayan tek şeydi. Çılgın eski erkek arkadaşlar ve ödülü almaya gelen diğer avcılar normalde sıkıcı olan günlerimi biraz daha renkli hale getiriyordu. Yardıma ihtiyacı duyan ruhlu bir kadının yumuşak kıvrımları mı? *İşte bu* tehlikeliydi.

Bölüm 7

Emily

Beyaz duvarlardaki birkaç suluboya resim dışında, Tamir'in dairesi neredeyse benimki kadar sterildi. Bunlar renkli şehir manzaralarını ve pazar yerlerini tasvir eden aktif, canlı resimlerdi. Tamir'in kendisi için seçmiş olabileceği resimlere pek uymuyorlardı. Onun daha çok fotoğrafçı bir adam olduğunu düşünürdüm - gece şehir silüeti ya da aynı derecede güzel ama abartısız bir şey.

Belki de onları bir dekoratöre seçtirmiştir. Mobilyaları ve dekoru kaliteliydi ve odayı bir araya getirecek şekilde koordine edilmişti. Tasarımda bir kadın dokunuşu olsaydı bu beni şaşırtmazdı. Beni şaşırtan şey her şeyin ne kadar pahalı göründüğüydü. Cimri garson maaşımıyla dairemi neden karşılayabildiğimi biliyordum, ama bir kendini savunma eğitmeni için şaşırtıcı derecede iyiydi.

"Tezgâhın üzerine senin için bir havlu koydum," dedi bana banyoyu gösterirken. "Bu dairenin tek dezavantajı tek banyolu olması. Çok sık misafirim olmuyor, o yüzden nadiren sorun oluyor."

Dar koridorda yanından geçip gittim, bedenim onun sıcaklığına doğru çekilmek istiyordu. "Burası muhteşem. Yakın zamanda mı tadilat yaptınız?" Cam bölmeli duş, tüm zemin ve tezgah gibi beyaz mermerle döşenmişti. Armatürler çok kadınsı olmadan net ve zarifti. Genel görünüm çarpıcıydı.

"Yaklaşık bir yıl önce. Meşgul olmayı ve yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum ve önceki düzeneğe seksenlerden beri dokunulmamıştı."

"Kendin mi yaptın?"

"Bu kadar şaşırmış görünme. Zamanınız varsa o kadar da zor değil."

"Elbette," diye alay ettim. "Bir sürü insan bütün bir banyoyu kendi başına yenileyebilir."

Omzunu duvara yasladı ve kollarını kavuşturarak pazularının tişörtünün kumaşını germesini sağladı. "Belki de denemekten çok korkuyorlardır."

Kapı çerçevesine yaslandım ve elimi çerçevenin karşı tarafına bastırdım. "Belki de ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktur."

"Belki de YouTube'a bakmalılar. YouTube'da her şeyi öğrenebilirsiniz." Alaycı bir kaş kaldırdı ve bu çok fazlaydı. Öksürerek bir kahkaha attım ve başımı salladım.

"Pekâlâ, sen kazandın." Kapıyı kapatmaya başladım ama duraksadım, gözlerim kısa bir süre onunkilere kaydı. "Teşekkür ederim Tamir. Bu gece sensiz ne yapardım emin değilim."

Bana sessizce başını salladı. "Çok fazla endişelenmemeye çalış. Burada güvendesin ve yakında bir plan yapacağız." Mutfığa doğru uzaklaştı ve ben de kendimi banyoya kilitledim, saldırıya uğradığımdan beri ilk kez yalnız kaldım.

Spor çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve büyük aynadaki yansımama baktım. Saçlarım darmadağınktı, dersten kalma at kuyruğunun yarısı dökülmüştü ve yanağımda tuğla duvara bastırmaktan dolayı küçük bir sıyrık vardı. Bunun dışında o kadar da kötü görünmüyordum. Dış görünüşüm içimdeki kargaşayı hiç yansıtmıyordu.

O kadar korkmuştum ki yıkılmamak için elimden geleni yapıyordum. Düşüncesi bile gözlerimi yaşartıyordu.

Bunun bir faydası olmayacak Em, o yüzden kes şunu.

Telefonumu ve spor çantamdaki yedek egzersiz kıyafetlerimi alıp tezgahın üzerine koydum. İşten eve üzerimi değiştirmek için gittiğimde çantamdaki kıyafetleri kullanmamıştım. Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Açılan suyun sesi rahatlatıcıydı. Yağan yağmur gibi, hafif uğultu da katartık ve temizleyiciydi. Yeterince sıcak olduğu anda, yoğun spreyin altına girdim ve saldırının yapışkan anılarını yıkamasına izin verdim. Sıcaklık gergin kaslarım için mükemmel bir merhemdi ama zihnimdeki kaosu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Saldırıya uğramanın tüm sonuçları beni farklı yoğunluk derecelerinde bombardımana tuttu.

Tek bir açıklama ya da uyarı yapmadan işimi ve sığınma evini terk etmek zorunda kalacaktım. Bu beni çok suçlu hissettiriyordu ve Olivia ile sığınma evindeki kadınların endişelenmesinden nefret ediyordum. Onlar iyi insanlardı ama başka seçeneğim yoktu. Daireme geri dönebileceğimi bile sanmıyordum.

Bayan Timmons'tan ayrılmak en kötü kısmıydı. Benim için kalbi kırılacaktı. Bana karşı bu kadar düşünceli ve nazik olduktan sonra bunu hak etmiyordu.

Hepsi benim hatamdı. Yanlış insanlarla ilişki kurduğunuzda olan buydu. Zehirli etkileri yayılıyor ve dokunduğunuz her şeye bulaşıyor, siz uzaklaştıktan sonra bile hayatınızın en iyi kısımlarını lekeliyordu.

Bu doğru şeyi yaptığımı pekiştirdi ama sonuç yine de berbattı. En azından hayattaydım ve bu durum ortadan kalkana kadar savaşmaya devam edecektim.

Büyük bir oyundan bahsediyordum, ama tamamen çıldırmamamın ana bir nedeni vardı ve onun adı Stephanie'ydi. Duştan çıkar çıkmaz ona mesaj atacaktım. Ne yapmam gerektiğini bilir ve bana yardım edebilirdi.

Stephanie'nin yardımıyla Tamir'e daha fazla bel bağlamak zorunda kalmayacaktım ki bu önemliydi çünkü onu sorunlarıma sürüklemek istemiyordum. Tamir'in tehlikeli ve dolayısıyla benim için kötü olduğu yönündeki ısrarlarıma rağmen, hayatımı kurtaran kişi o olmuştu. Onu yanlış değerlendirmiş olabileceğimi kabul etmeye hazırdım. Kim oluyordum da onun iyiliğinin karşılığını onu da benimle birlikte hedef haline getirerek ödeyecektim?

Duştan çıktım ve ancak binanın tüm sıcak su kaynağını tüketmekle tehdit ettikten sonra kurulandım. Buhar üretimi durduğunda, kapının altından içeri nefis bir hava süzüldü. Tamir yemek pişiriyordu ve ben aniden açlıktan ölüyordum. Giysilerimi üzerime geçirdim ve saçlarımı parmaklarımla tarayarak düzeltmek için elimden geleni yaptım. Aynanın kenarındaki küçük bir şerit buğulanmaya başlamıştı, bunu kendime bir göz atmak için kullandım ve yanağımdaki kızgın kırmızı sıyrığı fark ettim.

Kapıya bakarak Tamir'den antibiyotik merhem istemek için dışarı çıkmayı düşündüm. Çekmecelerini karıştırmak yerine yapılacak en kibar şey bu olurdu. Kibar ve hiç de yardımcı değil. Beni yanına alan bu sıra dışı adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ve burnumu sokmak başlangıç için harika bir yerdi. Bazı insanlar gibi kötü olmayabilirdim ama hiçbir zaman mükemmel olduğumu da iddia etmedim.

Banyodaki tek saklama alanı üç çekmecedan ve mermer makyaj masasının altındaki lavabonun altındaki dolaptan ibaretti. En üst çekmecedan bir sakal düzeltici ve tırnak makasının yanı sıra bir tarak ve çeşitli erkek tuvalet malzemeleri bulunuyordu. Diğer iki çekmecedan ise kulak temizleme çubukları, pamuk topları ve hiçbir işe yaramayan diğer ıvır zıvırlar vardı.

Çömelerek lavabonun altındaki dolabı açtım ve beklenebileceği gibi birkaç rulo tuvalet kağıdının yanı sıra temizlik malzemeleri ve bir pompa buldum. İğrenç bir şey yoktu ve ilk yardım

antasısı da yoktu. İçimi çektim ve ayağa kalkmaya başladım ki dolabın tepesindeki gümüş parıltı gözüme çarptı. Daha iyi görebilmek için başımı eğdim ve dolabın iç kısmının üst kısmına tutturulmuş bir kılıf içinde küçük bir silah keşfettim. Lavabo, içine gömülmek yerine tezgâhın üzerine oturtulmuş sahte anaklardan biriydi.

makyaj masası. Kılıfı üstteki düz mermere takmak için yeterli alan sağlıyordu.

Tamir neden banyosundaki makyaj masasının içine silah saklamıştı ki? Vücudumdan yayılan sıcaklığa rağmen, kollarımın uzunluğu boyunca minik tüylerim diken diken oldu. Eski asker olan birinin, sanki bir istilaya hazırlanıyormuş gibi evinde silah saklaması normal miydi? Şu radikal kıyamet tellallarından birine ya da öyle eksantrik bir şeye benzemiyordu ama öyle olup olmadığını anlayabilir miydim?

Bayan Timmons, Kaliforniya'dan gelen, iki sevgi dolu ebeveyni olan ve maceraya susamış iyi bir kız olduğuma dair İncil'i üzerine yemin ederdi çünkü ona anlattığım hikaye buydu. Etrafımızdaki insanlar hakkında gerçekten bildiğimiz tek şey, onların bize anlatmayı seçtikleri miydi? Bunun anlamı tam olarak buydu. Peki bu Tamir için ne anlama geliyordu? Hiçbir şey. Onun hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediğim anlamına geliyordu. Bir iyilik onun ruhuna açılan bir pencere değildi. Hala herhangi bir adam kadar tehlikeli olabilirdi.

Bir gece.

Onun evinde bir gece hayatta kalmam gerekiyordu, sonra gidecektim. Geçmiş her neyse, önemli değildi, çünkü orada bir fark yaratacak kadar uzun kalmayacaktım. Hızla ayağa kalktım ve banyo kapısını açmadan önce telefonumu aldım. Tuzlu tatlardan oluşan bir duvar beni sardı ve midemin guruldamasına neden oldu.

Mutfığa gitmeden önce Stephanie'ye bir mesaj attım.

Ben: Bulundum - bu gece biri bana saldırdı. Yardıma ihtiyacım var.

Stephanie: İyi misin?

Ben: Evet, sadece

korktum. Stephanie:

Neredesin?

Ben: Bu gece bir arkadaşım da kalacağım ama şehirden

ayrılmam gerekiyor. Stephanie: Tabii ki, ne bulabileceğime

bir bakayım. Ben: Teşekkür ederim!

Benimle Newark'ta 280 numaradaki Tops Diner'da buluş. Yarın sabah 7'de orada olabilir misin?

Ben: Sorun değil, görüşürüz o zaman.

Bölüm 8

Tamir

"Bu her neyse, nefis kokuyor." Emily kendini duvara yasladı, yeni duş almış ve temiz egzersiz kıyafetleri giymişti.

"Sadece tavuk ve pilav, abartılı bir şey yok. Oturmak isterseniz aslında bitti."

"Yemekten önce, antibiyotik merhemim var mı?" Yanağındaki kesiği işaret etti.

"Elbette, bırak ben alayım." Ellerimi bir bulaşık havlusuna sildim ve odama geri dönmek için durduğu yerden kayarak geçtim. İşler karışırsa diye ilk yardım çantamı her zaman yanımda olduğundan emin olmak için iş çantamda tutuyordum. Merhem tüpünü aldım ve mutfığa geri döndüm, yürürken kapağını çıkardım. "Buraya gel." Sesim bana ihanet etti, sabunumun kokusunu teninde hissettiğimde bana saldıran şehvet dalgasıyla çakıllı ve kaba bir hal aldı.

Kokunuzun bir kadının üzerinde olması tatmin edici olmanın ötesinde bir şeydi. Peki ya Emily gibi vahşi ve ne yapacağı kestirilemeyen biri? İçimdeki canavarı tatminle mırıldanmaya itiyordu.

Sırf bu nedenle, tüpü ona vermem ve ilacı kendisinin uygulamasına izin vermem gerekiyordu. Onun söz konusu olduğu yerde en küçük bir dokunuş bile sorun yarattı. Mesafemi korumam en iyisiydi, bu yüzden kendime kremi verip geri çekilmemi söyledim.

Görünüşe göre üstlerim haklıydı.

İtaatsizdim ve emir almaya direniyordum.

Kendimi tamamen görmezden geldim, onu içime çekme, ona dokunma, onu hissetme dürtüsüne teslim oldum. Parmağıma az miktarda merhem sürdüm ve yüzüne doğru kaldırdım. Benden birkaç santim ötede duruyordu, o kadar yakındı ki, kremi yanağına nazikçe sürerken titrek nefeslerinin ön kolumda kaydığını hissedebiliyordum.

"Başka var mı?"

"Hayır," diye nefes aldı, mutfak masasına çekilmeden önce gözleri uzun bir süre benimkileri yakaladı.

Tüpü cebime koyduktan sonra tavaları ocaktan aldım ve ikimizin tabağına da yemek koydum.

"Yemek için teşekkürler. Duştan çıkıp yemeğin kokusunu alana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim." Oturup çatalımı kaldırdığım anda yemeğe daldı.

"Sisteminizde yeterince adrenalin dolaşıyorsa, bırakın açlık sancılarını, kurşun yarası alabilir ve bunun farkında bile olmayabilirsiniz. Güçlü bir maddedir."

Meraklı bakışları benimkilere kaydı. "Bunu kişisel deneyimlerimden mi biliyorsun? Kurşun yarasıyla ilgili kısmı?"

"İstiyorum."

"Bu aktif görev gördüğün anlamına mı geliyor?"

"Yaklaşık yedi yıl boyunca aktif görevlere katıldım."

Su bardağını dolgun dudaklarından indirdi. "Bu çok uzun bir süre."

"Senin yanında ben yaşlı bir adamım."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Bu duyduğum en acınası partiye benziyor ve ben kendi payıma düşeni yaptım."

"Bunda acınacak bir şey yok. Ben sadece senin çocuk sayılacağını söylüyordum."

Eminim yedi yıl size sonsuzluk gibi geliyordur." Odadaki gerginlik hızla boğucu bir dereceye tırmandı.

"Muhtemelen korkunç şeyler yaşamış biri olarak, yaşın sadece bir sayı olduğunu anlamalısınız. Aktif görev sırasında yaşadıklarınız en genç askeri bile yaşlandırır. Aynı şey benim için de geçerli. Neler yaşadığımı ve neler gördüğümü bilmiyorsanız, beni tanıdığınızı varsaymayın. Çok uzun zamandır çocuk değilim." Gözleri vahşetle parlıyordu. Öfke. Tutku. Bunlar ağzından bir kerede duyduğum en fazla kelimeydi ve bu duygunun her bir parçasını kucaklamak ve yatağında durgunlaşıp kaybolana kadar onu kurutmak istedim.

Beynimin gitmesi gereken son yer orasıydı.

Patlamasından sonra ikimiz de uzun dakikalar boyunca sessizce yemek yedik. İçimden gelen şehvet dolu sesi duymazdan gelmeye çalıştım ve Emily'nin ter bandının olduğu yere taktığı gümüş saat gibi daha önemli şeylere odaklandım. İlginç. Tesadüf mü? Muhtemelen.

Bitirdiğinde peçetesiyle ağzını sıvazladı ve ellerini kucağına koydu. "Çok lezzetliydi, teşekkür ederim. Sana daha önce de söylemek istemiştim, harika bir dairen var."

"Bodrum katındaki garajda bir park yeri de dahil olmak üzere tüm ihtiyaçlarımı karşıladı. Buralarda bunu bulmak kolay değil."

"Şaka yapmıyorum! İlk taşındığımda, şehirde bir park yerinin ne kadar pahalı olduğunu görünce hayrete düşmüştüm. Araba almayacağımı söylememe gerek yok sanırım."

"Ben de kendiminkinden kurtulurdum ama ara sıra seyahat ediyorum, o yüzden gerekli." "Nerelerdeydin?"

"Dünyanın her yerinde."

"Tamam," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Gittiğin en sevdiğin yer neresi?"

"Muhtemelen yaz aylarında İsviçre Alpleri. Her şey yemyeşil ve çiçek açıyor ve oldukça nefes kesici. Peki ya siz?"

Hüzünle gülümsedi. "Korkarım hiçbir yerde fazla bulunmadım. Bu yüzden şehre taşınmak benim için büyük bir olaydı. Bu karmaşayı atlattıktan sonra bir gün seyahat etmeyi çok isterim." Gözleri tabağına kaydı, bir süre dalgın kaldıktan sonra ayağa kalktı ve boş bir gülümseme takındı. "Bulaşıkları ben yıkarım. Sen pişirdiğine göre adil olan bu."

Kendi tabağını lavaboya taşıdım ve temizliğe yardım ettim. Bir başkası mutfağı temizlerken oturup izlemek için çok uzun zamandır tek başımaydım. Arkadaşça çalıştık ve mutfağı birkaç dakika içinde tertemiz yaptık.

"Size bir misafir yatağı önermek isterdim ama yok. Kanepe yeterli olacaktır. Umarım sorun olmaz."

"Tabii ki."

"Güzel, o zaman duşa girmeden önce birkaç battaniye getireyim, sen de rahatına bakarsın." Elimdeki tüm yedek yatak takımlarını getirdim ve aptalca bir şey yapmaya kalkışmadan önce duşa yöneldim.

Soyundum ve Emily'ye her yaklaştığımda damarlarımda kıvılcımlanan arzuyu temizleyeceğini umarak vurucu spreyin içine girdim. Ona dokunma ihtiyacıyla elektrik çarpmaları tenime batıyordu. Kendimi tutmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Kendimi dizginlemek için ondan uzakta bir dakikaya ihtiyacım vardı ama planım geri tepmiş gibiydi.

Suyun yatıştırıcı okşayışı, nabızı atan şehvetimi söndürmek yerine sadece uyandırmaya yaradı. Çok geçmeden sikimi sıkıca kavradım, kendimi beyaz boğumlu bir ihtiyaçla okşuyordum. Kendimi arzumdan kurtarma ihtiyacı. Kontrolümü yeniden kazanma ihtiyacı. Kendimi onun içine sokma ihtiyacı. Tüm bunlar ölümcül bir öfke ve bunaltıcı bir arzu fırtınasına dönüştü.

Birkaç dakika içinde karın kaslarım kasıldı ve esnedi ve kalçalarım yaklaşan serbest bırakma ile titredi. Yumruğumu iki kez daha sıktım ve taşaklarımın derinliklerinden döl fışkırdı. Damarlarımdan endorfin akarken içimdeki basınç anında azaldı.

Şehvetin kimyasal olduğuna inanıyordum. Kendimi bir kadınla birlikte olmanın içerdiği drama bulutuna maruz bırakmadan kontrol edilebilecek basit bir bedensel işlev. Geçmişte bu iddiam doğru çıkmıştı. Şehvet kontrolü ele geçirmeden ve kararlarımı çarpıtmadan kontrolü elimde tutabiliyordum.

Emily'ye olan arzum farklı görünüyordu.

Serbest bırakılmam bile ona olan açlığımı azaltmaya yetmedi. Birkaç dakika içinde, kaslarımı saran baskı geri döndü ve tek bir şey için çılgık attı, ama teslim olmayı reddettim. Bunun yerine, Emily ile birlikte olmanın berbat bir fikir olacağının sebeplerini sıraladım ve irade gücümle kontrolümü yeniden kazandım.

Artan ihtiyacımı gidermek düşümü istediğimden daha uzun sürdü, özellikle de Emily'nin dairemde gözetimsiz olduğunu bilerek. İçgüdülerim onun benim için bir tehdit olmadığını söylüyordu -en azından fiziksel anlamda- ama asla çok dikkatli olamazdınız.

Suyu kapatıp duştan çıktım ve Emily'nin çantasını tuvaletle makyaj masasının arasına sıkıştırıp yere bıraktığını fark ettim. Etrafıma bir havlu sardım ve çantasını tezgâhın üzerine koyup naylon spor çantasının fermuarını açtım. En altta, kirli kıyafetlerinin altında kırmızı deri bir cüzdan vardı. Hemen içindekileri inceledim. Şüphelendiğim gibi nakit para ve kredi kartı yoktu. Bir metro kartı, bir manikür salonu için ödül kartı, iki çeyreklik ve küçük bir anahtar. Bir kilitli kutuya aitmiş gibi görünüyordu. Söz konusu kutunun içindekilerin ilginç olacağından hiç şüphem yoktu ama anahtarın kendisi benim için pek bir şey ifade etmiyordu.

Cüzdanı kapatmaya başladım ama her ihtimale karşı son bir arama yapmaya karar verdim. Kredi kartı yuvaları boş görünüyordu, ama bu kez parmağımı her birine kaydırdım ve en üstteki yuvanın içine sıkıştırılmış bir kağıt fark ettim. Sadece bir kâğıt değil, bir fotoğraf. Emily'nin iki küçük çocukla birlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı, üçü de geniş geniş sırtıyordu, bir su yolunun kenarındaki parlak renkli sundurma şemsiyelerinin önünde poz vermişlerdi. Resim birkaç yıllık olabilirdi, ama daha fazla değil. İki çocuktan küçük olanı üç yaşlarındaydı ve Emily'ye çok yakınlarmış gibi sarılmıştı.

Çocuğu olabilir miydi? Çocuklarını geride bırakacak birine benzemiyordu ama tam olarak ne durumda olduğunu kim bilebilirdi ki? Çocukları eski kocasından saklamıştı ve bu yüzden mi onun peşindeydi?

Bütün geceyi tahmin yürüterek geçirebilirdim ama yine de gerçeği asla öğrenemezdim. Bu sadece koleksiyonuma ekleyeceğim bir başka bulmaca parçasıydı. Bir noktada, hepsi tutarlı bir resim oluşturacaktı, ama şimdilik bir cevaba, başına ödül konduğunu ilk keşfettiğim zamankinden daha yakın değildim.

Ona açıkça sorabilirdim. Ona ödülü gördüğümü söyleyip cevaplar isteyebilirdim ama bu konuşmanın hızla geliştiğini görebiliyordum. Ödülü nereden bildiğimi açıklamak sorun yaratabilirdi. Daha önce de belirttiğim gibi, insanlar benim bir suikastçı olduğumu öğrendiklerinde içgüdüsel bir tepki verme eğilimindeydiler. Gerçekten acelem yoktu ve cevaplarımı ondan doğal bir şekilde almam en iyisi olacaktı. Ayrıca, onun küçük gizemini ortaya çıkarmak yıllardır yaşadığım en iyi eğlenceydi - en azından kendime böyle söyledim. Eğer onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isteme nedenlerim daha kişiselse, bunu itiraf etmeye hazır değildim.

Kurulanıp giyindikten sonra onu kontrol etmek için oturma odasında durdum. "Bunu banyoda unutmuşsun."

Kendisi için derme çatma bir yatak yaptığı kanepedeki yerinden sıçradı ve çantasını aldı. "Teşekkürler. Bunu unutmak istemem." Sesi hafifçe utanmış gibiydi ve bakışları ıslak saçlarımdan nemli göğsüme ve ötesine doğru süzülürken tüy kadar hafif bir dokunuştı.

Küçük duş üretimimin ihtiyacımı giderdiğini düşünmüştüm, ancak sıradan bir incelemeyle başladığım yere geri döndüm. Tehlikeli bir şekilde baştan çıkmıştım. İhtiyaçla şişiyordum.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye bağırdım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Hayır. Ben böyle iyiyim. Teşekkürler." Sıkıca gülümsedi ve spor sutyeni ve ince egzersiz atletinin arasından süzülen meme uçlarını fark etmeden edemedim.

Hay sikeyim.

Kaçmaya ihtiyacım vardı, sadece başımı salladım ve aceleyle odama dönüp kendimi içeri kapattım. Yarın daha fazla cevap alacaktım ama şimdilik oturma odamdaki cinsel sirenden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Öyle ya da böyle, onun benim ölümüm olacağını hissediyordum ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Bölüm 9

Emily

Alarmımı sabah üçe kurdum ve Tamir'i uyandırmaması için titreşime aldım. O gün olanları düşününce, ışıklar kapandığı anda kendimden geçeceğimi sanmıştım. Yaklaşamadım bile. Yaklaşık iki saat boyunca, düşüncelerim mide bulandırıcı bir konudan diğerine dans ederken uyanık kaldım.

Evde olsaydım, doğruca tekilaya giderdim. Alkolik değildim. Genelde sadece haftada bir kez içerdim ama böyle zamanlarda bir kızın kendini rahatlatacak bir şeye ihtiyacı oluyordu. İşte tam da bu düşünceler, dilimin ucundaki keskin tadı ve burnumu ısırان narenciye kokusunu hayal etmek, beni endişelerimden uzaklaştırıp uykuya dalmamı sağlıyordu.

Alarm çalmadan önce tam üç saatim vardı. Neredeyse telefonu titreşimlerini durdurmak için odanın öbür ucuna fırlatacaktım ki lanet şeyi neden bu kadar geç bir saate kurduğumu hatırladım. Her şey aklıma geldiğinde uykum kaçtı.

Kaçma vakti gelmişti.

Yapmak üzere olduğum şeyden nefret ediyordum ama bu benim için en iyi seçenektir. Tamir arabası olduğunu söylemişti ve benim de çaresizce buna ihtiyacım vardı. Ondan arabasını almasını isteyip hayır deme riskini göze alamazdım, ki normal bir insan da bunu yapardı. Arabasını çalmak, takipçilerime iz bırakmadan kasabadan hızla ayrılmak için en iyi seçeneğimdi. Bu onun iyiliğinin en kötü karşılığıydı ama çaresizdim.

Otobüsler ve trenler kağıt üzerinde iz bırakıyordu, bu yüzden bir arabaya ihtiyacım vardı. Tamir bodrum katındaki park yerinden bahsettiğinde bana mükemmel bir çözüm sunmuştu. Alternatif bir araç bulduğumda onun arabasından kurtulacaktım, bu yüzden eninde sonunda geri alacağını biliyordum. Bu düşünce vicdanımın beni çok sert bir şekilde yargılamasını engelledi. Gece vakti gizlice dışarı çıkmak hâlâ yüzüme bir tokat gibi geliyordu ama bunu tek başıma yapmam gerekiyordu. Karışıklık yok. Beni takip etmelerine imkan yoktu.

İçimi kemiren suçluluk duygusu bir yana, asıl sorunum arabanın anahtarını bulmaktır.

Kapının önünü üstünkörü bir şekilde taradım ama duvarda ne bir kase ne de bir anahtarlık kancası vardı. Eğer anahtarları yatak odasındaysa, elim boş dönmek ve güvenilir bir Tazi'ya sığınmak zorunda kalacaktım ama bu kadarı kabul etmeden önce mutfağı baştan aşağı arayacaktım.

Görünüşe göre, fazla aramama gerek kalmadı. Çoğu insan gibi Tamir'in de bir ıvır zıvır çekmecesine vardı. Muhtemelen onunki diğerlerinden çok daha düzenliydi ama yine de bir tane vardı. İçinde bir BMW anahtarlığı vardı. Başka zaman olsa, bu süslü kumandayla birlikte gelen araba gibi lüks bir şeyi kullanmaktan heyecan duyardım. Ama bu durumda, arabasını ödünç almak yerine çalmak üzere olduğumu bildiğimden, onun yerine paslı bir Chevy'ye sahip olmasını umutsuzca diledim. Arabanın ona tek parça halinde geri dönmesini ve Tanrı'nın gerçekten de düşündüğüm kadar bağışlayıcı olmasını ummak zorundaydım.

Artık Katolikliği benimsemiyor olabilirdim ama hâlâ yüce bir güce inanıyordum. Bağışlayıcı, nazik bir yüce güce.

Lütfen, bağışlayıcı ol.

Ne olur ne olmaz diye haç işareti yaptım ve Tamir'in ön kapısını kilitleyen iki sürgüyü çevirdim. Alarm paneli yoktu, bu garip görünüyordu ama kapıyı açtığımda sessizlikle karşılaştım. İyi talihimi sorgulamadan kabul etmeye karar verdim ve aceleyle asansöre yöneldim.

Tamir'in dairesinden dışarı adımımı attığım anda kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki, ayak parmaklarımda hissedebiliyordum. Bunca yıldır bir gün araba çalacağımı hiç düşünmemiştim. Elbette esrar içmiş ve birkaç binayı işaretlemiştim ama araba çalmak gibi bir şey hiç yapmamıştım. Aynı yolda yürümek için tanıdığım insanların hapse girip çıkmasını izleyerek çok uzun yıllar geçirdim. Bunu kendim için istemedim. Yine de *Grand Theft Auto'nun* kendi versiyonunu yaşamak üzereydim.

Derin bir iç çekerek, hangi aracın canlanacağını görmek için arabanın kumandasına bastım. Siyah bir sedan farlarını yakıp söndürerek, omzumda beni korkunç şeyler yapmaya teşvik eden küçük şeytan gibi beni yanına çağırdı. Karşı omzumdaki meleğe de söz hakkı vermek isterdim ama şu anda onun fikirleri hoş karşılanmıyordu. Söyleyeceği hiçbir şey beni güvende tutmayacaktı ve önemli olan tek şey de buydu.

Tamir park yerine geri geri girmiş ve benim kaçışımı çok daha kolaylaştırmıştı. Birkaç dakika içinde kapalı otoparktan çıkmış ve ilk durağıma doğru ilerliyordum. Hiç uyumayan şehir bile o ıssız saatte sessizdi. Neon tabelaların ışıkları yanıp sönüyor, ara sıra arabalar geçiyordu ama Manhattan şehir merkezindeki normal hareketliliğe hiç benzemiyordu.

Yerel postaneye park ettim ve cüzdanımda sakladığım anahtarı çıkardım. İçeri girdikten sonra otomattan bir pul ve zarf aldım, ardından Grace'e kısa bir not yazdım. Hâlâ endişelenecekti ama artık iz bırakmadan ortadan kaybolmamdan çok daha az endişelenecekti.

Sonra, posta kutumu buldum ve bu tür acil durumlar için orada tuttuğum çantayı aldım. Evimde de bir çantam vardı ama bunu sadece evime dönememe ihtimaline karşı hazırlamıştım.

Aşırı aktif bir hayal gücü ve sağlam bir paranoya vakası için hiç bu kadar memnun olmamıştım. Bir çalışanın eninde sonunda bulacağını umarak anahtarı kutunun içine bıraktım ve arabaya geri koştum. Şehirden çıkıp Newark'taki lokantaya gitmek yaklaşık bir saat sürmüştü ve Stephanie'yle planladığım buluşmaya iki saat kalmıştı. Ya arabada uyuyacaktım ya da arabayla dolaşıp saat yediye kadar oyalanacaktım. Her ne kadar dinlenmeye ihtiyacım olsa da gözlerimi kapatamayacak kadar dinçtim, bu yüzden arabayı sürdüm. Ve sürdüm. Ve sürdüm.

İki saatlik yol geldiğim yere göre önemsizdi ama yaşadığım stres ve yaklaşık altı aydır direksiyon başına geçmediğim gerçeği göz önüne alındığında bana sonsuzluk gibi gelmişti. Arabayı sürerken, rahatlama ve utanç duygusu midemin çukurunda uyuşturan bir kokteyl oluşturdu. Kaçtığım için mutluydum, ama nasıl olması gerektiği konusunda hayal kırıklığına uğramıştım.

En önemlisi de Tamir'i bir daha göremeyeceğimi bilmenin verdiği garip boşluk hissiydi. Onu bu karmaşanın içine sürüklemek bencillik olurdu, ikimiz için de tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile, ama onunla birlikteyken kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Sanki aylarca denizde mahsur kaldıktan sonra ilk yudum suyu içiyormuşum gibi.

Lokantaya on beş dakika kala geri dönebildim, ancak Stephanie binaya girdiğinde içeri girebildim. Onupencere kenarındaki bir masada görünce yanına gittim ve karşısına geçtim.

"Kahretsin, Em, yanağın. İyi misin?" Steph uzandı ve elimi sıktı. Geçmişimle ilgili her şeyi biliyordu ve endişesi boğazımda gözyaşı tehdidi yarattı.

"Ben iyiyim, sadece korktum."

"Bana her şeyi anlatmalısın, ama önce aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum, uzun bir gece oldu."

Stephanie garsona el salladı ve ikimiz de siparişlerimizi verdik. "Tamam, bana neler olduğunu anlatın ve hiçbir şeyi atlamayın."

Ona Tamir'le geçirdiğim gece ve çalınan arabası da dahil olmak üzere olayların zaman çizelgesini anlattım. Ben işimi bitirdiğimde yemeklerimiz gelmişti. Çikolata parçacıklı kreplerime

daldım.

huevos rancheros yerdim. Stephanie hikâyemi düşünürken birkaç ısırık aldı ve kaşlarının üzerinde endişe çizgilerinin oluşmasını izledim.

Stephanie tostunu ısıtırken, "Onun arabasını çaldığına inanamıyorum," dedi. "Bu her şeyi karmaşıklştırıyor."

"Başka ne yapacağımı bilemedim," diye karşı çıktım, gözlerim anlaması için yalvarıyordu.

İçini çekti ve vinil koltuğun arkasına yaslandı. "Anlıyorum. Takip edilmekten endişelenmek için iyi bir nedenin var. Bence en iyisi mümkün olduğunca az belge bırakarak ortadan kaybolman." Elini çantasına attı ve büyük bir zarf çıkardı. "Kısa sürede toplayabildiğim kadar nakit topladım. Şu anda yapabileceğim başka bir şey yok."

"Biliyorum. Yine de bu çok yardımcı oldu.

Teşekkür ederim." "Numaramı ezberledin, değil mi?" "Evet."

"Güzel. Nereye gideceğine karar verdiğinde bana bir mesaj gönder."

Gülümsedim ve başımı salladım ama yapmayacağımı biliyordum. İzler ister kâğıt ister dijital olsun, beni bulduğum yere bağlayacak hiçbir şey istemiyordum.

"Önerebileceğim bir şey daha var ama o da çok şaibeli."

Ağzımı sildim ve kaşlarımı kaldırarak dikkatimi çektiğini gösterdim.

"Bir adam tanıyorum. Radarın tamamen dışında. Onu arayabilir ve bir yerden başlamana yardımcı olması için sana bazı evraklar hazırlamasını sağlayabilirim."

"Şu haline bak. Ateşle oynuyorsun, değil mi?"

"Bu uzun bir hikâye." Gözlerini devirdi ve yüzüme çok ihtiyaç duyduğum bir gülümseme getirdi. "O Columbus'ta, yani önünde daha çok yol var. Bir kalem çıkar, sana adresini vereyim. Burada işimiz biter bitmez onu arayacağım ve yirmi dört saat içinde yeni bir kimliğe ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim. Biraz geçecidir, o yüzden yarın saat 1'de bir buluşma ayarlayacağım. Bu size oraya gitmeniz için, ona da ihtiyacınız olanı hazırlaması için zaman verir."

"Teşekkür ederim, Steph. Yardımın için gerçekten minnettarım."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve elini masanın üzerinden benimkine uzattı. "Sadece güvenli bir yerde saklanmanı istiyorum. Kendi evimi önerirdim ama sanırım şu anda tamamen izlenemez olman daha iyi."

Kabul ettim ve kalmam için bana baskı yapmadığı için rahatlardım. Yemeğimizi bitirdik ve vedalaştık.

Artık gerçekten tek başımaydım.

Lokantaya girdiğimde güneş kasım ayının keskin gökyüzüne doğru yükselmeye başlamıştı. Bir saat sonra gökyüzü tamamen aydınlanmış ve yeni bir günün gelişini ilan etmişti. Hayatıma yeniden başlamanın ikinci seferde o kadar da korkutucu gelmediğini fark etmek beni şaşırtmıştı. Bu konuda mutlu olduğumdan ya da her şeyi yeniden yapmak istediğimden değil ama bunu bir kez yaptıktan sonra tekrar yapabileceğime dair kendime güvenim geldi. Hayatımı kökten değiştirecek cesaret ve güvene sahip olmak, alabileceğim herhangi bir para yığını kadar değerliydi. Toplayabileceğim tüm zihinsel güce ihtiyacım olacaktı.

Adımlarımda minik, mikroskobik bir sıçramayla arabaya doğru yürüdüm ve yolculuğumun bir sonraki ayağına başlamak için içeri girdim. Telefonumun GPS'inden Columbus, Ohio'yu buldum ve tekrar otoyola çıktım. Tamir orada, sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerde yer kapmak için yarışan yüzlerce aracın arasında kendini göstermeyi seçti.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" Hırıltılı uyarısı arka koltuktan geldi ve beni neredeyse ölümüne korkuttu - kelimenin tam anlamıyla.

ığlık attım ve tüm vücudum irkilerek yanımdaki arabaya birkaç santim kala direksiyonu kırmama
neden oldu,

Sonra da korkuluklardan bir nefes uzakta, bankete doğru düzeltiltim. Kontrolümü yeniden kazandığımda ve artık hiperventilasyonun eşiğinde olmadığım da, kaçak yolcuma ters ters baktım. "Ne oluyor lan Tamir? Neredeyse bizi öldürüyordun!"

"Bana bağılıyor musun? Arabamı çalan sensin."

"İçinde sen olmadan! Buraya nasıl geldin?" Dikiz aynasından gizlice ona bakıyor, bunun gerçek olduğuna ve hayal gücümün çarpık bir ürünü olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

"Seni takip ettim."

"Nasıl? Araban bendeydi," diye alay ettim.

Ön yolcu koltuğuna doğru manevra yaptı, önce bacakları, bir buçuk metrelik kaslı bir adamdan ziyade bir çocuk jimnastikçi kadar esnekti. "Hatırlatmana gerek yok; unutmamıştım." Emniyet kemerini takarken yanımdan bana ters ters baktı. "Bir komşunun arabasını ödünç aldım."

"Ha! Yani araba *çaldım* diyorsun. Bu gittikçe daha iyi oluyor."

"Bana mı söylüyorsun. Gecenin bir yarısı evimden gizlice çıkan, arabamı çalan, sonra da onu yakalamak için Newark'ta beni kovalayan kadın bendim."

"Bekle... Gittiğimi nasıl anladın ve beni nasıl takip ettin?"

"Dairemde sessiz bir alarm var."

"Ama panel yoktu!"

Sırtıttı. "Yatak odamda. Sen gittiğin anda yanıp sönen ışık beni uyandırdı. Arabamı aldığını fark ettiğimde, GPS konumunu bulmak için telefonumun uygulamasını kullandım ve peşinden geldim."

Olanları anlatırken, sorular beynimde kızgın arı sürüsü gibi vızıldamaya başladı. Komşusu arabasının kaybolduğunu fark ettiğinde polisi arayacak mıydı? Tamir'in izini bana kadar sürüp resmimi medyanın her yerine yapıştıracaklar mıydı? Tamir'le ne yapmam gerekiyordu? Onu şehre geri mi götürecektim? Onu yanımda götüremezdim. Onun New York'ta bir hayatı vardı ve benim oraya dönmek gibi bir planım yoktu.

"O alt dudağını kemirmeye devam edersen, kan akıtacaksın." Tamir bana ters ters baktı ve sessizce bir açıklama yapmam için ısrar etti.

"Sadece biraz korktum. Arabanızı zaten çaldığımı biliyorum ama eninde sonunda terk etmeyi planlamıştım ve beni polise ihbar etmekten vazgeçeceğinizi umuyordum. Şimdi işin içine komşunuz da girince ne olacağını bilemiyorum."

"Arabaları boş ver," diye talimat verdi sabırsızca. "Komşu bir arkadaş. Ona zaten bir açıklama yaptım ve arabasını bizim binaya geri götürmesi için birini görevlendirdim."

"Tamam, ama *seninle* ne yapmam gerekiyor?"

"Sanırım bu bizi asıl soruma geri götürüyor. Nereye gidiyoruz?"

"Fark eder mi?" Ona bön bön baktım. "Şehre geri dönmeyeceğim. Aslında bu çok saçma." Sinyal lambamı yaktım, dört şeritli trafiği geçtim ve bir sonraki çıkışa girdim. "İnip Uber'le eve dönmen gerek." Terk edilmiş bir benzin istasyonuna girdim ve arabayı park ettim, sonra kollarımı kavuşturup ona baktım.

Dirseğini orta konsola koyarak bana doğru eğildi. "Eve Uber ile mi gitmem gerekiyor? Bu değil mi

Arabam mı?"

"Şey... evet, ama onu ben çaldım. Şimdilik benim."

Dudakları vahşi bir sırıtışla kalktı. "Anladığını sanmıyorum. Dün gece sana yardım edeceğimi söyledim ve istesen de istemesen de yardımımı alacaksın."

"Ne diyorsun sen? Benimle gelemezsin." "Neden?"

"Ne... neden... sadece... ugh." Kelimeler zihnimde aynı şekilde dalgalı ve biçimsizdi

dilimde olduğu gibi. Beni tamamen şaşkına çevirmişti ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Ancak birkaç derin nefes ve rahatsız edici derecede uzun bir sessizlikten sonra iletişim kurabildim. "Peki ya işin? Evin? Senin bir hayatın var. Bir yabancı için öylece çekip gidemezsin. Bu hiç mantıklı değil."

"Matthew'a bir sorun çıktığını söyleyeceğim ve o da bunu çözebilecektir. İlk defa uzun bir süreliğine kasabadan ayrılmak zorunda kalmıyorum. Kira ödemiyorum ve sulamam gereken bitkilerim ya da beslemem gereken hayvanlarım yok. Şehirden ayrılırsam başıma gelecek büyük bir felaket yok. Ve unutmamalısın ki, seninle gitmem bir daha geri dönemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Direksiyonu sanki tüm cevaplar ondaymış ve yeterince sıkarsam bazılarını ozmoz yoluyla öğrenebilirmişim gibi kavradım. Tamir'in önerdiği şey inanılmaz derecede cazip ve aynı zamanda ürkütücüydü. Birinin bana eşlik etmesini ve güvenliğimi sağlamasına yardım etmesini çok isterdim ama beni zorlama şekli bir sürü tehlike işareti uyandırıyor.

Ne düşüneceğimi bilemedim.

Normal insanlar bir yabancı için hayatlarını altüst etmezler. Bunu biliyordum. Çaresizce hayırsever olma ihtiyacının yanı sıra, altında yatan bir motivasyon olması gerektiğini biliyordum. Benimle seks yapmak istemesi kadar basit bir şey de olabilirdi. Erkekler seks uğruna çok çirkin şeyler yaparlar.

Yine de bir şey bana bundan daha fazlası olduğunu söyledi.

Ama ne yapmam gerekiyordu? Beni takip etmişti ve otoyolun kenarında, ondan çaldığım arabanın içinde benimle birlikteydi ve benimle gelmek için ısrar ediyordu. Onu arabadan inmeye zorlayamazdım. Beni bir kaya ile sert bir yer arasında bırakmıştı ve bunu biliyordu.

Kollarımdaki gerginlik yumuşadı ve ona bakmak için başımı yana eğdim. Yüz hatları anlaşılmazdı. Boş bir duygu tuvali, ne düşünüyor olabileceğine dair bana hiçbir fikir vermiyordu.

"Cevap Columbus. Columbus'a gidiyoruz."

Bölüm 10

Emily

"Kahvaltayı kiminle yaptın?" Tamir, otoyola geri döndükten ve araba boğucu bir sessizlikle dolmaya başladıktan sonra sordu.

"Eski bir aile dostumuz. Durumumu biliyordu ve yardıma ihtiyacım olursa onu aramamı söylemişti."

"Yardım edebildi mi?"

"Bana biraz para ve bir adres verdi. Bu sabah uyandığımda sahip olduğumdan daha fazla."

"Sanırım bu yüzden Columbus'a gidiyoruz?"

"Evet. Orada bana yardım edebilecek bir arkadaşı var. Tek bildiğim adının Reggie olduğu ve yarın saat birde onunla buluşmam gerektiği."

"Bu kişinin size nasıl yardımcı olması gerektiği konusunda hiçbir fikriniz yok mu?"

Evet, ama bu seni ilgilendirmez. "Hayır, ilgilendirmez," diye tersledim. Benim kendime ait çok az cevabım varken o cevaplar için zorluyordu. Ona karşı kısa konuşmaktan kendimi alamadım.

"Ya ondan sonra?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım ama gözleri önümdeki yola dikilmişti. Beni sinirlendirdiğinin farkında olmalıydı ama belli ki geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Bilmiyorum. Her seferinde bir adım atıyorum."

"Birkaç acil durum planı oluşturmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Bunu tam olarak nasıl yapmam gerekiyor?" Ona tükürdüm, öfkem artık iyice kontrolüm altına girmişti. "Bu adam bana para, kalacak bir yer ya da boktan hayatım için bir demet sempati çiçeği verebilir. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Bunun dışında yapılacak tek şey haritada bir nokta seçmek ve sürmeye başlamak. Hayatta kalmak dışında bir plan yok. Bunu anlamıyor musun?"

Konuşmamızı yeniden yönlendirmeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Nerelisin? Bu, olasılıklar listesinden bir hedefi çıkarır."

"Los Angeles'ın bir banliyösü."

"Bu da iki kıyıyı sınır dışı bırakıyor ama arada pek çok seçenek var."

"Chicago fikrini ortaya atmıştım."

"Büyük şehirlere yönelmenizin bir nedeni var mı?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz, sadece ortama karışmak daha kolay görünüyor." "Ayrıca fark edilmek için çok daha fazla fırsat var."

"Ne öneriyorsun? Gidip bir çiftlikte tek başıma yaşamayacağım. Sıkıntıdan ölürüm." Omuz silkme sırası ondaydı. "Düşünülmesi gereken bir şey, hepsi bu."

Tanrı'nın bir mucizesi sayesinde konuyu kapattı ve bitmek bilmeyen sorularına son verdi. Daha kırsal bir ortamla ilgili düşüncesi geçerliydi ama bunu ona itiraf etmemin imkanı yoktu. Tüm cevapların kendisinde olduğunu düşünüyor gibiydi. Haklı olabileceğini bilmenin verdiği kendini beğenmiş tatmini ona yaşatamazdım.

Uydu radyosunu açtım ve sonraki birkaç saat boyunca kanallarda gezinip şarkı söyledim. Arada bir konuştuysak da önemli bir şey konuşmadık. Öğle yemeğinde Pennsylvania'da kısa bir mola verdik, benzin aldık ve yiyecek bir şeyler aldık.

"Yola geri döndüğümüzde, neden biraz ben sürmüyorum?" Geri yürürken Tamir önerdi

arabaya kadar. "Uyanık kalmak için mücadele ediyorsun ve karnını fast food ile doldurduktan sonra bu hiç de kolay olmayacak." Anlaşılan, son bir saatlik sürüş sırasında uyanık kalmak için gösterdiğim cesur çabayı fark etmişti.

"Senin sürmene izin veremem. Yolcu koltuğuna oturduğum anda bayılırım ve sen de arabayı döndürüp bizi doğruca New York'a geri götürürsün."

"Eğer şoför koltuğuna geri dönersen, direksiyon başında bayılacaksın ve bizi köprüden aşağı atacaksın." Her seferinde heybetli bir adım atarak beni arabaya doğru geri götürdü.

"Dün gece benden daha fazla uyuyamadın." Zor davranıyordum, çünkü çok yorgundum. Sırtım sürücü tarafındaki kapıya çarptığında durdu ve Tamir üzerimde yükseldi. Vücudu benimkine yaslanmıştı, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı ve elleri beni iki yanımdan hapsediyordu.

"Bu arabayı geri döndürmeyeceğime dair sözümü kabul edebilirsin ya da seni arka koltuğa atmamı çaresizce izleyebilirsin ama şu anda araba kullanarak ikimizi de öldürmene izin vermeyeceğim. Peki, ne olacak?" Sesi tenimde mırıldandı, bedenimi şehvetli bir sıcaklıkla tutuşturdu ve dudaklarımın onunkine bastırma ihtiyacıyla şişmesine neden oldu.

Birden kendimi çok daha uyanık hissettim.

Her iki seçeneğe de pek sıcak bakmıyordum ama daha önce de zorlanmıştım ve yoldan çıkma riskini göze almak istemiyordum. Kazara kendimi öldürmek, hayatta kalma planıma gerçek bir darbe vuracaktı. Tamir'e az da olsa güvenmek ve bana doğruyu söylediğini ummak zorundaydım. Rotamızı değiştirmiş olsa bile, bu bir araba kazası geçirmekten daha iyiydi.

"İyi, sen sür," diye mırıldandım.

Zaferi kabul ettikten sonra Tamir'in geri adım atıp beni serbest bırakmasını bekledim. Ama bırakmadı. En azından ilk başta.

Haşlayan kahve rengi gözleri boynumun dibinde atan nabzımı hissedebildiğim yere kaydı, sonra dudakları kulağımın arkasındaki deride hayalet gibi gezinene kadar yüzünü benimkinin yanına indirdi. Yüzümü hemen başka tarafa çevirdim ama ondan kaçmak için mi yoksa ona erişim izni vermek için mi, emin değildim.

Derin bir nefes aldı, bir ciğer dolusu havayla özümü içine çekti, sonra titrek bir nefesle kendini tutarak bıraktı. Tedirginlik özlemle savaştı. Hayal kırıklığı merakla çarpıştı, öz disiplin kazanana kadar her birimiz kendi sessiz, iç savaşımızda kaybolduk.

Benimki, erimiş ihtiyaç karnımın derinliklerinde birikirken ona karşı eğilmemek için destansı bir mücadele olmuştu. Mücadelesinin kaynağı benim için bir gizemdi, ama varlığı bakışlarındaki dehşet verici sıcaklıktan belliydi.

Sonra her şey bitti.

Kendini üzerimden kaldırdı ve geri çekildi. Delici bakışlarının beni yuttuğunu hissedebiliyordum ama gözlerine bakamayacak kadar bunalmıştım. Tökezleyerek yolcu tarafına geçtim ve içeri süzüldüm. Kalbimin göğsümde fırtınalar koparmasının durması tam on dakika sürdü. İkimiz de az önce aramızda geçenler hakkında tek kelime etmedik.

Sakinleştikten kısa bir süre sonra koltuğumu arkaya yatırdım ve nihayet biraz dinlendim. Yaklaşık iki saat sonra, gerçekliğim olan yıkıcı tsunami ile irkilerek uyandım. Uyurken kötü bir rüya görmüştüm ama gerçek dünyada beni bekleyen şeyin yanında bu hiçbir şeydi. Tanımadığım bir adamla bir arabada sıkışmış, beni öldürmek isteyen insanlardan kaçıyordum.

Hayatım darmadağın olmuştu.

Başımı arkaya attım ve kırsal alanın geçip gitmesini izledim. Cambridge, Ohio'yu tanıtan bir otoyol tabelasını fark ettiğimde hoş bir sürpriz oldu. Bizi geri döndürmemiştir. Dönmeyeceğini ummuş olsam da, bir yanım dönmemiş olmasına gerçekten şaşırılmıştı. Onun yerinde olsaydım, ne

yapardım emin değildim.

"Bu gece dışarıda olup olmadığınızı merak etmeye başlamıştım." "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil, ama kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra yol tarifine ihtiyacım olacak."

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve rehberinden bir isim seçti. Araba aramayı hemen hoparlör sistemine aktardı ama Tamir'in aramayı telefonuna geri göndermemesi beni şaşırttı.

"Kaçıyorsun, değil mi?" Arabanın içini dolduran kadınsı ses, katran gibi bir kıskançlık kütlesinin midemi doldurmasına neden oldu.

"Bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekti. Ne zaman döneceğimden emin değilim." "Çok uzun süre yoksun; bir ev kadar büyük ve değersiz olacağım," diye dudak büktü.

Bir ev kadar büyük mü? Hamile miydi? Oh, Tanrım. Tamir'in şehirde hamile bir kız arkadaşı mı vardı? Şimdi kendimi yenilmiş ve iğrenç hissediyordum, çoktan kapılmış bir adamı arzuluyordum.

Tamir sırtarak, "Nedense bundan çok şüpheliyim," dedi. "Döndüğümde sana haber veririm. O zamana kadar beladan uzak durmaya çalış." Hat kesildi. Telefonu kapatmıştı.

Göz ucuyla Tamir'e baktım. "Kulağa... hoş geliyor."

"O bir şey, bu kesin. Adı Maria. Beni çoğu gece dersten önce onunla antrenman yaparken görmüş olabilirsiniz."

Koltuğumda dönüp ona baktım. "Bu *o muydu*? Sürekli tartıştığın belalı kadın mı? Ondan bir bebeğin mi olacak?"

Başını arkaya attı ve düz, yontulmuş karnından derin bir kahkaha attı. "Hayır," dedi sonunda sakinleştiğinde. "O başka bir adamla evli; taşıdığı bebek onun bebeği. Ben sadece onun antrenörü ve uzun zamandır arkadaşıyım."

Oh. En azından güncellenmiş özgeçmişimden ev yıkıcısını çıkarabilirim. Bunu duymak güzeldi. "Onu izlemek inanılmaz. Sanırım uzun süredir antrenman yapıyor?"

"Onu on beş yaşından beri eğitiyorum ama o bundan beş yıl önce başladı." "İkiniz gerçekten yakın olmalısınız."

"Yakın zamana kadar kimsenin Maria'ya yakın olabileceğini düşünmezdim. Her şey değişir; olgunlaşırız."

Şimdi evlendi ve nihayet yuva kurdu." "Kaç yaşında? Yirmi beş mi?"

"Yirmi altı, sanırım."

"Benimle aynı yaşta," diye mırıldandım.

Tamir'in çenesi büküldü. Beni bu yüzden mi çocuk olarak görüyordu? Uzun zamandır tanıdığı ve hâlâ küçük bir kız olarak gördüğü kadınla aynı yaşta olduğum için mi? Birkaç saat önce otoparkta beni bu şekilde düşünmediği kesindi. Belki de bu yüzden açıkça hissettiği arzuyla harekete geçmemişti.

Her neyse. Bu onun suçuydu. Beni olduğum gibi bir yetişkin olarak göremiyorsa, bu onun sorunuydu ve muhtemelen en iyisi de buydu.

Kollarımı kavuşturup yolcu penceresinden dışarı baktım, artık sohbetle ilgilenmiyordum. Columbus tabelaları görüldüğünde, telefonumdan adresi çıkardım ve navigatör gibi davrandım. Bir süre talimatlarımı izledi, sonra şehre fazla girmeden bir Walmart otoparkına girdi.

"Yanımda birkaç şey var ama yine de bazı malzemelere ihtiyacım olabilir." Arka koltuğun döşeme tahtaları üzerinde duran bir spor çantasını işaret etti. "Sanırım sen de aynı durumdasın?"

"Çantanı hazırlamayı düşündün mü?" Ona bakakaldım.

"Hazırlıklı olmayı seven tek kişi sen değilsin." Postaneden aldığım kendi spor çantama

dokunaklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Evet, ama hayatım için kaçıyorum. Senin bahanen ne?"

"Özel Kuvvetler, hatırladın mı? Bu tür bir eğitim sana yapışır. Şimdi bana Jeffrey Dahmer'mışım gibi bakmayı kes ve şu işi bitirelim. Bu yerlerden nefret ediyorum." Arabadan sessizce indi ve beni suskun, ağzım açık ve zihnim bomboş bıraktı.

Bir noktada, bu adamla ilgili beklentilerimi bir kenara bırakmam ve her şeyi akışına bırakmam gerekecekti, çünkü söylediği ve yaptığı her şey beni şaşırtıyordu. Nasıl davranması gerektiğine dair önyargılarım olmasaydı, belki de bu kadar gizemli görünmeyecekti. Muhtemelen. Ama entrikanın onun kanında olması da aynı derecede muhtemeldi ve yapabileceğim hiçbir şey onun gizemli etkilerini azaltamazdı.

Tamir içeri girdiğimizde birlikte kalmamız konusunda ısrar etti. Gelişmekte olan ortaklığımızda güven faktörü açıkça eksikti. Yolda yemek için birkaç atıştırmalık almakta ısrar ettim, sonra ikimiz de çeşitli banyo malzemeleri ve kıyafet aldık. Tamir bir paket boxer külot aldı ve aklımdan bir türlü çıkaramadığım bir görüntü canlandı.

Arabaya geri döndüğümüzde, bana verilen adresten çok uzak olmayan bir Motel 6'yı seçtik, akşam yemeği için bir tur daha paket yaptırdık ve sonra motele doğru yola çıktık. Bir odaya girmeye, duş almaya ve günü sonlandırmaya hazırdım.

Motel, çukurlu bir otoparkı ve kötü floresan aydınlatması olan standart iki katlı bir yerdi. Ancak geceliği sadece altmış dolar gibi düşük bir fiyata başımızı sokacak bir yerimiz, bir yatağımız ve orta derecede temiz bir banyomuz vardı. Tüm olanaklar bu kadardı ama yeterliydi.

Ön lobiye yaklaşırken Tamir'e, "Ayrı odaları kabul edeceğinizi sanmıyorum," dedim.

"Geceleri ortadan kaybolma eğiliminle, hiç şansın yok."

Bana mantıklı gelmese de beklediğim şey buydu. Ortadan kaybolmamı neden umursuyordu ki? Çoğu insan benden kurtulduğuna sevinirdi, değil mi? Belki de eski dostum paranoya beni ziyarete gelmişti ama bana yardım etmek için bu kadar ileri gitmesini tuhaf bulmuştum. Arkadaşım olduğu için rahatlamak yerine, Tamir'in durumumla bu kadar ilgilenmesinden duyduğum huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum.

Tezgâhtara "İki duble lütfen," dedim.

"Tek kişilik bir kral odası istiyorum." Kadın elli ile seksen yaşları arasında bir yaştaydı; bu yaş aralığını daha da daraltmak çok zordu. Sesinden günde en az bir paket sigara içtiği anlaşılıyordu ve makyajla kaplanmış kösele gibi cildi bronzlaşma bağımlısı genç bir kadına ya da gençliğini geri kazanmaya çalışan yaşlı bir kadına işaret ediyor olabilirdi. Her ikisi de aynı derecede mümkündü.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Korkarım ki hayır. Blue Jackets'ın bu akşam maçı var ve pist buradan bir mil uzakta. Bir oda kaldığı için şanslısın. Beş mil yarıçapında hiç kimse boş oda bulamaz."

Gözlerim kapandı ve derin, temizleyici bir nefes çektim. İki yataklı başka bir otel aramayı düşündüm ama bu benim olgunluğum hakkında ne söyleyebilirdi ki? Beni çocuk olarak gördüğünü zaten belirtmişti, bunun bir önemi olmamalıydı ama vardı. Eşit şartlarda olmamızı istiyordum. Başka bir yetişkinle ideal olmayan bir durumda aynı yatağı paylaşmaktan etkilenmeyecek bir yetişkin olmak istiyordum. Ayrıca, bana kötü bir şey yapacaksa, tek yatakta ya da iki yatakta olmamız fark eder miydi? Ayrı yataklar bir tecavüzcüye engel teşkil etmez. Elbette ikimizden birinin uyuyabileceği bir kanepe ya da sandalye vardır ve bu da içimdeki tartışmayı anlamsız kılar.

"Pekala. İki gece için bir büyük yatak lütfen."

Ruj lekeli sigarasından bir nefes çekti ve olağanüstü beyaz dişleriyle sırıttı

Muhtemelen karanlıkta parlıyordu.

İyi haber, odada halı olmamasıydı. Motelin gizemli leke halısından daha iğrenç bir şey olamazdı. Kötü haber? Kanepe yoktu. Alışveriş merkezindeki kafeterya tarzı iki kişilik masa ve metal sandalyeler dışında bir sandalye bile yoktu. Bir şifonyer ya da komodin bile yoktu. Oda bir hapisane hücrelerinden bir adım ötedeydi -istenmeyen oda arkadaşı ve her şey.

"Yerde yatmayı kabul edeceğini sanmıyorum," diye mırıldandım kapıya en yakın tarafı tutarken.

"Bana yeterince ödeme yapamadınız." Pislik sırtıyordu.

"Bundan sapkın bir tatmin duygusu mu çıkarıyorsun? Arabada uyuyabilirsin, biliyorsun."

"Bu mahallede arabada uyumak ister misin?" Walmart'tan aldığı çantayı karıştırdı ve tuvalet malzemelerini çıkardı.

"Arabanın bu mahallede bırakılmasından hoşlandığımdan bile emin değilim."

"Ben de," diye homurdandı. "Duşa giriyorum. Çıktığımda hâlâ burada olduğundan emin olmak için seni bağlamam gerekiyor mu?"

"Hayır." Kendimi yatağa attım ve tavandaki lekeli su izlerine baktım.

"Emin olmak için, anahtarlarla birlikte bunu da yanımda götüreceğim." Cüzdanımı elinde salladı, bana kurt gibi sırtıttı ve banyoya girerek gözden kayboldu.

"Nasıl...?" Doğrudum ve çantalarımı baktım, cüzdanımı benden nasıl çaldığına tamamen şaşırmışım. Ya ben arabada uyurken almıştı ya da sihir yapmıştı. Adamla ilgili diğer her şey gibi bu da büyük bir gizemdi.

Küçük kapma ve yakalama numarasıyla beni susturduğunu düşünsem de, dakikalar sonra duştan gömleksiz çıktığında verdiğim tepkinin yanında bu hiçbir şeydi.

Koyu kahverengi dalgaları, yağlı damlacıklar halinde gergin göğsünden aşağıya, yontulmuş karın kaslarının çıkıntılarına damlayan ve joggers'ının düşük bel kemerine batan suyla yoğun bir şekilde kümелendi. Noktaları birleştirme oyunu oynar gibi su taneciklerini toplarken pürüzsüz tenini neredeyse dilimin üzerinde hissedebiliyordum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar susamamışım.

Ona cinsel saldırıda bulunmama iki saniye kalmıştı ki, biri sol göğüs kafesinin üst kısmında, diğeri de sağ tarafında kesik kesik iki deri lekesi fark ettim. Yara izleri. İğrenç, acı veren yara izleri.

Bu adamın bilinmeyen biri olduğunu hatırlattı bana. Kendi halinde bir avcı. Şimdilik benim tarafımda olduğunu iddia ediyordu ama bu her zaman böyle mi olacaktı?

O en kötü türden bir düşman olurdu. Zeki. Tahmin edilemez. Ölümcül.

Tetikte olmak ve en iyisini ummaktan başka seçeneğim yoktu.

Bölüm 11

Tamir

Emily banyodaki sırasını aldı, ama ancak anahtarları teslim etmeyi ve cüzdanını geri vermeyi kabul ettikten sonra. Kapı kapanır kapanmaz eski bir arkadaşımı aramak için odadan çıktım. Bazı günler onu en yakın arkadaşım olarak görürdüm. Diğer günlerde ise onunla bir daha konuşmayacağıma yemin ediyordum.

Uri ve ben çok eskiden tanışırdık. Birlikte askerlik yapmadan önce birlikte okula gitmiştik ve aktif görevde geçirdiğimiz yıllar bizi daha da yakınlaştırmıştı. Bilgisayar konusunda benden çok daha becerikliydi, bu yüzden Emily hakkında bilgi bulmak için ondan yardım istemiştik.

"Tam, küçük kaçağını hallettin mi?" Uri tek bir zil sesinden sonra cevap verdi. "Biraz bile değil. İşleri daha da karmaşık hale getirmek için yine kaçtı." "Hadi canım," diye homurdandı. "Onu takip mi ediyorsun?"

"Daha da iyisi, onunla birlikte koşuyorum."

Öfkelendi. "Sanırım hedefe göz kulak olmanın bir yolu da bu."

"Onun hakkında başka bir şey bulabildin mi?" Yöntemlerimle ilgili görüşlerini merak etmiyordum. "Hayır, o bir hayalet. Araştırmaya devam edeceğim ama pek umut verici görünmüyor. Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Bütün bunlar ne için? Bir işin ön safhasında hiç bu kadar çaba göstermemiştin. Eğer sular bulanıksa, çekip gidersin. Bu mu? Bu sen değilsin."

"Neden ne söylemek istiyorsan onu söylemiyorsun?" Yumruğum telefonun etrafında kenetlendi, keşke onun boynu olsaydı.

Sessizlik.

"Bunun hâlâ bir iş mi olduğunu yoksa kişiselleşmeye mi başladığını bilmek istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez ama bu bir iş. O da diğerleri gibi bir ödeme; onu kabul edip etmeyeceğime karar vermeden önce gerçekleri öğrenmem gerekiyor. Bu senin için yeterince açık mı?"

Homurdandı ve ben de bunu konuşmamızın bittiğinin işareti olarak aldım. Telefonu kapattım ve bir an için korkuluklara yaslanıp bağlantı yolundan gelip geçen arabaları izledim.

Uri'nin hareketlerim konusunda neden endişelendiğini anlıyordum. Eşler ve çocuklar bizim yaşam tarzımıza pek uymuyordu. İş bırakmak her zaman bir seçenektir ama ben bırakmak istemiyordum. Yaptığım işi seviyordum ve bu işte iyiydim. Her seferinde bir maaş günü, iyilik ve kötülük terazisini dengelemeye yardım ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Karmaşık bürokrasi yok. Uzun, yorucu yasal işlemler yok. Sadece ben, hedefim ve bir yığın günah.

Yıllardır bu böyleydi ve böyle de kalacaktı.

Emily düşünüyken bitirir bitirmez ışıkları söndürdük. Aramızda bir yastık barikatı oluşturduktan sonra yatağın kendi tarafının en ucuna kıvrıldı. Aslında bu daha çok bir yastık hız tünseğiydi. Yastıklarla dolu kaliteli bir otelde olsaydık, Emily'nin kullanabileceği daha fazla yastık olurdu.

Gece boyunca ona saldırmak gibi bir planım yoktu, bu yüzden çabaları boşa gitti. Olsaydı bile, yastıkların neyi başaracağını düşündüğünden emin değildim. Çok sevimliydi, bu da beni son derece

rahatsız ediyordu. Onu sevimli, çekici ya da ona baktığımda beni heyecanlandıran şeylerden herhangi birini bulmak istemiyordum. O bir işti, aynen Uri'ye söylediğim gibi, daha fazlası değil.

Neyse ki bunun üzerinde uzun süre durmam gerekmedi. Ordu bana hafif bir uykucu olmayı öğretmişti, ama aynı zamanda her koşulda uyumayı da öğretmişti. Birkaç dakika içinde dışarıydım.

Ertesi sabah erkenden odadaki bir kıpırtı beni uyandırdı. Güneş doğmamıştı bile ama Emily odanın aydınlık olması için banyonun ışığını açık ve kapıyı aralık bırakmakta ısrar etmişti.

Kendi yastık ablukasını yok etmiş ve düşman bölgesine geçmişti. Yan tarafıma kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Yavaşça ona doğru döndüm, nefes alışının ritmini dinledim ve uykuda yüzünün yumuşak hatlarını takdir ettim. Vücudunun büyük kısmı yorganın altındaydı. Sadece yüzü, üst omzu ve kolları görünüyordu. Saatini alt bileğine takmıştı ve loş ışıkta metal tokenin altından görünen bir dövmenin ipucunu görebiliyordum.

Elimi kaldırdım ve bir bombayı elimle etkisiz hale getirmenin inceliğiyle saati yavaşça kenara kaydırdım. Soluk bir yazıyla Z harfi yazılıydı. Kaydırma mürekkebi yeterince soluktu, bu yüzden saati sildirme sürecinde olduğunu tahmin ettim. Bu eski erkek arkadaşının baş harfi olabilir miydi? Her ne kadar umutsuzca saklamaya çalışsa da, bunu tartışmak isteyeceğinden şüpheliydim.

İlgi çekiciydi - sanki kadın hakkında ilgi çekici olmayan bir şey varmış gibi. İnsanlar her zaman pişman oldukları dövmele yaptırırlardı, bu yüzden Z'nin özellikle bir anlamı yoktu. Onunkinden çok daha pişmanlık verici dövmele görmüştüm. Öyleyse neden utanıyormuş gibi izini saklamıştı?

Öğrendiğim her şey, bataklıktaki bir çukurdan çıkmak için savaşmak gibi daha fazla soru üretti. Ne kadar çırpınırsam o kadar derine batıyordum.

Bazen bir hedef zordu çünkü günahlarının büyüklüğü benim yargı çizgimde bocalıyordu. Nadiren o kadar az geçmiş olan biriyle karşılaşıyordum ki suçunu bile ölçemiyordum. Nadirdi, ama olmuştu. Bu durumlarda, işi basitçe geçtim ve yargılamayı başkasına bıraktım.

Geçmişlerinin ayrıntılarını bilmemek beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti ama Emily'nin durumunda bir cevap almadan çekip gitmek istemedim. Bunun para yüzünden olduğunu ya da gurur meselesi olduğunu söyleyebilirdim ama bundan daha fazlasıydı. İtiraf etmek istediğimden daha fazlasıydı. Onun gıpta ile bakılan tüm sırlarına göz atmak, yozlaşmasının boyutunu öğrenmek ve kendiminkiyle karşılaştırıldığında nasıl olduğunu görmek için amansız bir ihtiyaç hissediyordum.

Yakında somut cevaplar alamazsam, bunları ondan zorla almak zorunda kalacaktım ve bu sonuç ikimizin de hoşuna gitmeyecekti.

Bölüm 12

Emily

Uykuda olduğumdan çok daha uzun süre yatakta uzandım, ama bu öncelikle gece Tamir'e yöneldiğim gerçeğini kabullenmekten kaçınmak içindi. O yataktan kalktığında uyandım, yatağın yanlış tarafında olduğumu fark ettim ve hemen sonraki bir saat boyunca uyumaya devam ediyormuş gibi davrandım. Bu bana, midem sinir küpüne dönene kadar var olmayan planım üzerinde düşünmek için bolca zaman verdi.

Kahvaltıyı motel odasına götürmek ve vakit gelene kadar saklanmaya devam etmek istiyordum. Tamir'in başka planları vardı. O an için güvende olduğum konusunda ısrar etti ve beni yemek yemek için yerel bir kafeye gitmeye zorladı. Yemekler çok lezzetliydi ve dışarı çıkıp normal bir şeyler yapmak iyi gelmişti. Ancak arabaya geri döndüğümüz anda sinirlerim ikinci bir saldırı için toparlandı.

"Nereye gidiyorsunuz? Motel şu tarafta." Arkamızı işaret ettim ama Tamir rotasını hiç değiştirmede. Beni New York'a geri götürmeyeceğini kanıtladıktan sonra, arabayı sürme ısrarına boyun eğmiştim. Ne de olsa onun arabasıydı.

"Önümüzdeki üç saat boyunca o kolyeyi parmaklarının arasında döndürmeye devam edersen, hiç oyma kalmayacak. Kafanı dağıtmak için bir yerlere gidebiliriz diye düşünmüştüm." Ben tartışmaya başlayınca elini kaldırdı. "Kimse bizi takip etmedi. Burası Columbus, Ohio. Burada kimse senin peşinde değil, söz veriyorum. Şimdi lütfen bana güvenmeye çalış."

Yanılmamıştı. Orada olduğumu birilerinin bilme ihtimali yok denecek kadar azdı. Elbette, daha önce bir kez bulunduğum için haklı olarak paranoyaklaşıyordum, ama mantiken konuşursak, bu kadar çabuk tekrar yakalanma ihtimalim piyango kazanma ihtimalimin hemen yanındaydı.

"Peki," diye mırıldandım. "Ama orada ölürsem, bu senin suçun olur."

Sırıttı. "Tren çarpsa ya da kuyuya düşsen bile mi?"

"Kesinlikle. Eğer motelde saklanıyor olsaydım bu senaryolar asla gerçekleşmezdi, yani evet."

"O zaman seni güvende tutacağımdan emin olmalıyım." O bana baktı, ben de ona bir bakış attım. Bakışlarımız kilitlendi ve bu bağlantı sayesinde aramızda güvenin en küçük filizleri geçti. Kısaydı ve ipler son derece hassastı ama bu bir başlangıçtı.

Birkaç dakika sonra Franklin Park Konservatuvarı ve Botanik Bahçeleri'nin önünde durduk. Giriş tabelası, seksen sekiz dönümlük peyzajlı arazisi ve nefes kesici çiçek gösterileriyle övünüyordu.

"Bunu nasıl düşünebildin?"

"Google." Alaycı yanıtı gözlerimi manzaradan ayırmama neden oldu ve alaycı gülümsemesini zar zor kontrol edebildiğini gördüm.

"Teşekkürler *Google*. Bu kesinlikle mükemmel. Sadece sonbahar olması çok kötü. Burayı ilkbaharda görmeyi çok isterdim."

"Doğadan zevk alan ya da ondan kaçan kadınlardan biri olup olmadığınızdan emin değildim."

"Hiç kamp falan yapmadım ama dışarıda olmayı hep sevmişimdir. Ağaçların esintisiyle dalgalandığını ve kuşların havada süzüldüğünü görmek bana dünyanın dönmeye devam edeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini hatırlatıyor. Güven verici, özellikle de hayat bunaltıcı hissettirdiğinde. Babamın evinin önündeki ağaca asılı bir salıncağı vardı. Saatlerce içinde oturur, dünyanın geçip gidişini izlerdim."

Tamir cevap vermeden arabayı park etti. İkimiz de arabadan çıktık ve sessizce yürüdük.

Bina girişine doğru. Neden birden kendimi bu kadar rahatsız hissettiğimden emin değildim. Sanki kendimden küçük bir parça sunmuştum ama Tamir'in sessizliğiyle reddedilmiştim.

"Belki de sadece ben böyleyimdir," diye mırıldandım.

"Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum." Üç kolay adımda önümden çekildi, sözleri ılık bir yaz esintisi gibi bana geri döndü.

Sera binalarındaki farklı ekosistemleri ve çok çeşitli bitkileri keşfettik. Güneş ışığı içeriye doldu ve ben onun sıcak ışınlarının tadını çıkardım. Bedenim ve ruhum, şehre taşınmadan önce almaya alışkın olduğum yüksek dozda D vitaminini umutsuzca özlemişti. Yüksek gökdelenlerin aşağıdaki dünyayı gölgede bıraktığı beton ormanında güneşte konsantre bir şekilde durmak çok daha az rastlanan bir durumdu.

Etrafımın tadını çıkarmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki Tamir ayrılma vaktimizin geldiğini söylediğinde şaşkına döndüm. Üç saat sanki hiçbir şey olmamış gibi geçti ve aylar sonra ilk kez her on dakikada bir omzumun üzerinden bakmıyordum.

Stephanie buluşmamızı Columbus şehir merkezindeki bir McDonald's'ta ayarlamıştı. Yemek sipariş ettik ve cam kenarında bir masa seçtik. Tamir etrafındaki dünyadan habersiz bir şekilde yemeye başladı, ben ise kapıdan giren herkesi incelerken bir patates kızartmasını zar zor mideye indirebildim.

"İsmi dışında bu adamı teşhis etmenin bir yolu var mı?" diye sordu ısıríklar arasında.

"Hayır ve keşke yapsaydım diyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim biriyle nasıl buluşabilirim ki?"

Karşılıklı konuşmamızdan birkaç dakika sonra, sırık saçlı beyaz bir adam yemek alanının karşısından bana çenesini kaldırdı. Elinde bir şeyler dolu plastik bir market poşeti tutuyor ve tırnağını çiğniyordu.

Sorgulayan bir bakışla adını söyledim ama yanıma gelmek yerine Tamir'e ters ters baktı.

"Hemen döneceğim."

Tamir beni dikkatle izledi ama durdurmadı.

Adama sanki annesini arayan kayıp bir çocukmuş gibi yaklaştım. "Sen Reggie misin?" Gülümseyerek sordum.

"Steph bana senin tarifini verdi; bir erkek hakkında hiçbir şey söylemedi. Benim zevkime göre fazla ciddi görünüyor." Görünüşü ve sesi, nargileden çok fazla çekmiş, yanlış otobüse atlamış ve geri dönüş yolu olmadan evinden binlerce mil uzakta kalmış bir Güney Kaliforniya sörfçüsüne benziyordu.

"Biriyle seyahat edeceğimi bilmiyordu. O iyi, söz veriyorum. Gelip bizimle oturmak ister misin?"

"Hayır, kardeşim. Benim gibi adamlar böyle hapse atılır." Etrafına endişeyle baktı. "Ne yapacağımı biliyorum. Küçük çocukların odasına gideceğim. Beni anladın mı?" Gülümsedi, sonra arkasını döndü ve banyo koridorunda gözden kayboldu.

Onu takip etmemi mi bekliyordu? Reggie'yi sorgulamaya hazır görünen Tamir'e baktım ve omuz silktim. Arkamı döndüğümde, paranoyak bağlantım girdikten bir dakika sonra banyodan çıkmıştı, çanta artık elinde değildi.

Bob Marley özentisinin bunun bir tuzak olduğundan endişelendiğini anladım. Suçlayıcı bir şey verirken yakalanmak istemiyordu, bu yüzden benim için gözden uzak bir yere bırakmıştı.

Aceleyle erkekler tuvaletine geri döndüm ve tezgahın üzerinde beni bekleyen çuvalı aldım. İçindekilere herkesin içinde göz atmadan doğrudan Tamir'e döndüm. "Daha açmadın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Güzel. Yemeğini bitir. Yemeğini bitir ve arabaya bir göz atalım."

Meraklı gözlerden uzakta güvende olduğumuzda, çantanın içindekileri teker teker gözden geçirdim. Bir kadın kazağı ve bir çift joggers. Tek kullanımlık bir telefon. İçinde yüz dolar olan bir visa banka kartı. Bir sudoku bulmaca kitabı ve Oprah Winfrey'in yazdığı *The Path Made Clear: Discovering Your Life's Direction and Purpose* adlı ciltli bir kitap.

"Bu kadar mı?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Sen de benim kadar iyi görebiliyorsun. Orada başka bir şey yok."

"Peki ya kitaplar?"

Yeni ehliyet ve doğum belgesini onun göremeyeceği bir yere saklayarak sayfaları çevirdim. Reggie'nin bana ne vereceğini bildiğimden, belgelerin kitabın içinde olduğunu tahmin etmiştim. Reggie'nin de benim kadar paranoyak olduğuna ve onları bir zarf içinde vermediğine sevinmiştim. Bu işleri daha da karmaşık hale getirebilirdi.

Bir şey beni Tamir'e buluşma amacımı söylemekten alıkoydu. Bana yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı ve küçük bir parçam ona güvenmeye başlamıştı, ancak onunla ilgili bazı sıkıntılı sorular hala zihnimin arkasında gizleniyordu. Bu karanlık şüpheler onun yanında tamamen rahatlamamı engelliyordu.

"Nasıl olduğunu gördünüz. Asansörünün artık en üst kata çıkmadığından eminim. Sorun değil. Fazla bir şey beklemiyordum. Hadi odaya dönelim, ne yapacağımıza oradan karar veririz."

Arabayı geri vitese taktı ve hiçbir yorum yapmadan bizi motele doğru yönlendirdi.

"Biliyor musun?" Ağzımdan kaçırdım. "Motelin köşesinde bir içki dükkânı vardı. Önce orada dur."

Kaşlarını çatı.

"Beni yargılama. Cehennem gibi bir hafta geçirdim."

Artık yeni kimliğime sahip olduğuma göre, Tamir'den uzaklaşmamın zamanı gelmişti. Onu geride bırakma fikrinden ne kadar korksam da sonsuza kadar peşimden gelmesine izin veremezdim. Kısmen de olsa yalnız kalmaktan çekiniyordum. Ancak isteksizliğimin büyük bir kısmı Tamir'i bir daha asla göremeyeceğimi kabul etmek istemememden kaynaklanıyordu. Onu bırakma düşüncesi, içki dükkânındaki ani molamın gerçek ilham kaynağıydı. Bulunmak ve kaçmak zorunda kalmak berbat bir şeydi ama içki taze ve çok daha hassas bir yaraya merhem olacaktı. Bilinçaltımda hızla kendine bir yuva bulan birinin beklenen kaybı. Onun hakkındaki şüphelerim ne olursa olsun, Tamir'i özleyecektim.

On beş dakika sonra, iyi arkadaşım Senyor Patrón ve bir torba limonla odaya geri döndük. Tamir yanımdayken içmek aklıma gelen en akıllıca fikir değildi ama konu tekila olunca kendime güveniyordum. Çizgiyi nereye çekeceğimi biliyordum ve sırf likörün yakıcılığı karnımı ısıtıyor diye sırlarımdan vazgeçecek kadar acemi değildim. Aklımda, birlikte geçirdiğimiz son geceye kadeh kaldırıyor olacaktım. Sonra da ortadan kaybolmanın bir yolunu bulacak gücü kendimde bulacaktım.

"Bardakları düşünmedim, bu yüzden plastik kahve fincanlarına mahkumuz." "Biz mi? Saat öğleden sonra iki."

Yorumunu duymazdan geldim ve yarım daire şeklindeki masaya iki şeffaf plastik bardak koyup her birine iki parmak tekila doldurdum. "Bıçağın var mı?" Odanın diğer ucundan beni izlediği yere baktım. "Aptalca bir soru, ha?"

Tamir sırtıttı ve henüz açtığını görmediğim siyah spor çantasına gitti ve yan cebinden bir sustalı bıçak çıkardı. Normalde yanımda taşıdığım bıçağımı, saldırıya uğradığım gece derse yetişmek için acele ettiğimden evde unutmuştum. O bıçağı yanımda taşımayı seviyordum. Onu değiştirmem gerekecekti. Kusursuz değildi ama bana bir dereceye kadar güvenlik sağlıyordu.

Satın aldığım limonlardan birini masaya koydum, sonra Tamir'in bıçağıyla dilimledim. Her

bardağın kenarına bir dilim yerleştirdim, metal sandalyeye oturdum ve kadehimi Tamir'e doğru kaldırdım. "Hadi içelim."

Üzerimde yükseliyor ve hem ihtiyatla hem de eğlenerek bana bakıyordu. "İçki içmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu da diğerleri kadar iyi bir fikir. Gidecek bir yerimiz yok gibi."

"Hayır, ama beklenmedik bir şey olması durumunda yetilerimizi kullanmak iyi bir fikir olabilir."

"Burada seninle tamamen güvende olduğumu söylediğini sanıyordum?" Bu sefer sırtıma ben yaptım.

Tamir sessiz bir protesto gösterisiyle kendini yavaşça küçük sandalyeye bıraktı ve fincanını kaldırdı. "Salud."

"Şu İspanyol tostuna bak," diye takıldım.

"Hatırlarsan babam bir İspanyol'du."

Bardaklarımızı tokuşturduk, masaya vurduk ve tekilayı yudumladık. Tamir kendi içkisini iyi idare etti, yanık yüzünden irkilmekten ya da öksürmekten kaçındı. Boğazımdan aşağı inen sıcaklığın tadını çıkarırken başımın geriye düşmesine izin verdim.

"Bu şey ateş etmek için fazla iyi ama buna ihtiyacım vardı," dedim bakışlarımı tekrar onunkilere çevirerek. "Tekilayı bir profesyonel gibi idare ediyorsun."

"Aile toplantılarımızda bira ve tekila olurdu, ben de bunlarla büyüdüm." "Ailenizin kökeni nereye dayanıyor?"

"Babam aslen Meksikalıydı. Annemi hiç tanımadım, doğumda öldü. Peki ya sen? Bana aileden bahset." Bardaklarımızı yeniden doldurdum ve endişeyle cevabını bekledim. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim dikkatimden kaçmamıştı. Biraz tekılanın bu sorunu çözebileceğini umuyordum. Gideceksem pek bir anlamı yoktu ama yine de delicesine merak ediyordum.

"Oldukça standart, mutlu bir çocukluk geçirdim. İki ebeveyn, bir kız kardeş ve bir kedi." Kaşlarım çatıldı ve onu bir aşağı bir yukarı süzdüm.

"Peki, ne yanlış gitti?"

Sorum üzerine kıkırdadı. "Ordu herkesi değiştiriyor ve ailemin bir araba kazasında ölmesi zor oldu ama her şeyi tamamen rayından çıkaran kız kardeşimin ölümü oldu."

"Oh, *kahretsin*. Ne oldu?" İtirafı beni şaşkına çevirdi. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum.

Gülümseyerek havayı yumuşatmaya yardımcı oldu. "Uzun hikâye ama sonuçta ordudan ayrıldım ve onursuzca terhis edildim."

"Kahretsin, bu acıtmış olmalı." Fincanımdan bir yudum aldım ve o da beni takip etti.

"Hepimizin hayatı beklenmedik şekilde değişir. Kız kardeşimi geri almayı çok isterdim ama bunun dışında olanları değiştirmezdim."

"Bana bundan bahsedecek misin?" Kaşlarımı kaldırdım.

Sırıtarak başını salladı. "Eğer sana hakkımdaki her şeyi anlatsaydım, geriye hiçbir gizem kalmazdı." "Bunu çoktan düşündüm ve gizemin senin kanında olduğuna karar verdim. Hatta muhtemelen

burnunu gizemli bir şekilde sümkür." Son kısmı homurdanarak söyledim.

"Beni düşündünüz, değil mi? Bilmem gereken başka sonuçlar var mı?"

Bunu nasıl yaptı? Onun hakkında bir şeyler öğrenmem gerekiyordu, tam tersi değil. Ve kesinlikle onun hakkındaki düşüncelerimi itiraf etmemeliydim. Yine de resmi olarak çakırkeyif bile olmasam da, tekılanın yakıcılığıyla ilgili bir şey konuşmak istememe neden oldu. Muhtemelen sadece alışkanlıktı ama her iki durumda da kendimi beklediğimden daha fazlasını paylaşırdım buldum. Kritik önemde bir şey değildi ama yine de bir itiraftı.

"Tehlikelisin. Seni ilk gördüğüm andan itibaren bunu hissettim. Stüdyodaki diğer eğitmenler de

senin gibi dövüşmeyi biliyordu ama hiçbirini beni tedirgin etmedi. Öte yandan sen, bazen beni korkutuyorsun." Fincanımı geriye doğru eğip içindekileri boşalttım.

"Sezgilerin kuvvetli," diye itiraf etti.

"Senden korkmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Doğru durumlarda çok tehlikeli bir adam olabileceğimi söylüyorum." Devam etmeden önce içkisini bitirdi. "Hepimizin gözlerden uzak tuttuğumuz yanları vardır. Gurur duymadığımız ya da başkalarının anlamayacağını düşündüğümüz şeyler. Bende o kısımlardan çoğu kişiden daha fazla var. Senin hakkında ne sonuca vardığımı bilmek ister misin?"

Bize yeni bir içki doldurdum. "Tabii ki."

"Sanırım neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Dünyaya gösterdiğinden daha çok sakladığın bir yanın var."

Bardağımı salladım, tekilayı küçük bir girdapta döndürmeye başladım. "Muhtemelen haklısın diyebilirim." Tamir'in bakışlarını tuttum ve fincanımı kaldırdım. "Tüm kirli küçük sırlarımıza."

Sonraki bir saat bulanıktı.

Tekilayı benim için bile fazla kaçırmıştım ve etkilerini çabucak hissetmeye başladım. Neyse ki sohbetimiz sığ sulara geri döndü ve kendimizi öğleden sonra saat neredeyse dörtte, yaklaşan Dünya Kupası'nda Güney Amerika ve Avrupa şampiyonu olma olasılığı üzerine tartışırken bulduk.

"İspanya bunu yapabilir. Size söylüyorum. Bu onların yılı olacak." Tamir masanın karşısından beni işaret etti, dirseklerini masaya dayamış tartışıyordu.

"Saçmalama," diye alay ettim, İspanyol aksanı sözlerime renk katıyordu. "Fransa'nın kazanma ihtimali var ama kazanamasa da bile Brezilya İspanya'yı yenecektir."

Babam futbola tutkuyla bağlıydı. Hiçbir zaman çok yakın olmadık ama onun bu oyuna olan sevgisi sayesinde birbirimize bağlanabildik. Kimin oynadığına bakmaksızın Meksika formalarımızı giyerek onunla birlikte maçları izlemeye bayılırdım. Uluslararası takımlar söz konusu olduğunda Meksika her zaman favorimizdi. Meksika yarış dışı kalırsa, Avrupa takımları yerine Orta ve Güney Amerika takımları için tezahürat yapardık. Bu bir Latin gururu meselesiydi.

"Eh, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye homurdandı ve elini bana doğru saygısızca salladı. O da en az benim kadar tekila içmişti, hatta daha fazla. İçkiyle başa çıkabildiği için onu takdir ediyordum ama insan tekila kendini ele geçirmeden önce ancak bu kadarını yapabiliirdi.

"Sakın bana bir kadına yenilmeye dayanamayan erkeklerden biri olduğunu söyleme." Sandalyemden kalktım, istediğim çekingenliği gösteremeyecek kadar dengesizdim.

Tamir hızla ayağa kalktı, olması gerekenden çok daha emin görünüyordu. Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapattı, kurt gibi sırtışı sarhoş kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu. "Bilemiyorum. Daha önce hiç olmadı."

Bir kahkaha kriziyle başımı geriye attım ve iki güçlü el beni sabitlemeseydi kendimi yerde bulacaktım. Nefesim kesildi ve bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. Gözlerindeki tüm mizah kaybolmuş, yerini katıksız bir şehvete bırakmıştı.

Elleri hala kollarımın üst kısmında sabitlenmiş halde beni geriye doğru yürüttü, ta ki sırtım duvara sıkıca bastırılana kadar.

"Ne yapıyorsun?" Sormama gerek yoktu. Dindar bir rahibe bile Tamir'den yayılan arzu dalgalarını hissedebilirdi. Ama onun hareketleri beni hazırlıksız yakaladı. Disiplin ve özdenetim konusunda bir çalışmaydı ama o anda neredeyse vahşi görünüyordu. Temel içgüdülerine teslim olmuş bir adam.

"Günlerdir, hatta haftalardır etrafında dans ettiğimiz o lanet çizgiyi geçiyorum. Mesele buydu, değil mi? Tekila mı? Kendini bıraktığında ve aramızdaki bu çıldırtıcı çekime teslim olduğunda suçlayacak bir şeye ihtiyacın vardı."

Boğazımda şiddetli bir savunma fokurdadı ama dudaklarımdan öteye geçemedi. Bağırsaklarımda,

buna raġmen

Gerçeği bastırmaya çalışan tekilanın küçük rezervuarı, onun haklı olduğunu biliyordum. Eğer kendime karşı acımasızca dürüst olursam, istediğim, ihtiyaç duyduğum şey tam olarak buydu. Korkularımdan kurtulmak için. şphelerimi bir kenara bırakmak. Aramızda patlayan ve cızırdayan manyetik kimyayla savaşmayı bırakmak.

Ama kulağa öyle gelmesinden nefret ediyordum. Sanki kendi başıma cesaret edemiyormuşum gibi onu yatağa atmak için içkiyi kullanmıştım. Bu kadar muhtaç olduğumu kabul etmek istemedim. Bu kadar manipülatif ya da yüzsüz.

"Niyetimi arpıtıyorsun. Bir akşam için rahatlamak ve dertlerimi unutmak istedim. Tek amacım seni yatağa atmak değildi."

Bir anda yüzümü duvara dönmem için beni çevirdi. Ellerim yukarı kalktı, iki yanımda düz bir şekilde durdu ve dudaklarımdan arasından bir nefes kaydı.

Sert vücudu beni içine hapsetmişti ve dolgun boyunun popomun kıvrımlarına baskı yaptığını hissedebiliyordum. "Yani, böyle bir şey yapacağımı ummuyordun, öyle mi?" Nefesinin baştan çıkarıcı, titrek sıcaklığı, dişleri batmadan ve tüm hassas sinir uçlarını tutuşturmadan önce çıplak boynumda dans etti.

Uyuşmuş beynim bir itiraz oluştırmaya çalıştı ama sadece düzensiz bir inilti ıkarabildim. Dokunuşu beni içimde uyandırdığı hislerin istekli bir kölesi haline getirdi. Ve dudaklarının okşamasıyla yanan tenimi nazikçe yatıştırdığında, bedenim kendi iradesiyle kavis çizerek sert uzunluğuna doğru geri çekildi.

"şu haline bak." İnledi, sert elleri belimi kavradı ve beni kendisine karşı hareketsiz tuttu. "Sen seksin vücut bulmuş halisin, bir erkeğin aklını başından alacak kadar baştan ıkarıcısın. Ama sonra ne olacak, benim kk Venüs sinek kapanım? Onları penene aldığında ne olacak?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." şehvet ve sarhoşluğun yoğun sularından geçmeye çalışırken cevabım soluk soluğaydı.

Eli belimden göğsüme doğru kayıyor, masaj yapıyor ve yoğuruyor, sonra da tam kıvamında bir kuvvetle meme ucumu sıkıyordu. "ekingen davranma. Bu sana yakışmıyor."

Bir fke patlaması kanımı elektriklendirdi ve düşüncelerimi bulandıran sisi kısa süreliğine yaktı. Duvara yaslandım, kendimi geriye doğru fırlattım ve onun elinden kurtuldum. "Nazlanmıyorum ve neyi ima ettiğini bilmiyorum. Evet, seninle birlikte olmak ilgimi çekiyordu ama beni aşağılayacak ve olmadığım bir şeymişim gibi gstereceksen olmaz." Bacaklarım yatağa çarpana kadar geri çekildim ama bedenim hâlâ onun farkındalığıyla çarpıyordu. akıllı meme ularım onun dokunuşunun geri dönüşü için ağrıyordu ve klotum utanç verici bir şekilde ıslaktı. Kışkırtıcı dokunuşuna ve tanrı gibi vücuduna karşı koymak zordu, ama saygınlığımı hatırlamak için yeterli gücüm vardı.

Normal bir adam öfkemi görür, geri adım atar, özür diler ve bana basmakalıp laflar ederdi ama Tamir yle yapmadı. O sadece bir erkek değildi; o bir yırtıcıydı. Bir orman kedisinin hüneriyle bana doğru yaklaştı ve kişisel alanımı işgal etti, sarhoş edici varlığıyla zgr düşünmemi engelledi. Teninin erkeksi kokusunu içime ekebileceğim kadar yakınıma geldiğinde, iri elini çenemin altında kavuşturdu ve yüzümü kendine doğru kaldırdı.

"Sen aşağılanamayacak kadar güzel bir sanat eserisin. Bir tilkiyi avlanma yeteneği için övmek aşağılayıcı olur mu? Sen de aynı derecede zeki ve çok daha güzelsin ve en görkemli yaratıklarla boy lşecek hayatta kalma içgüdülerine sahipsin." Dudakları dudaklarıma yapıştı, beni arsız bir açlıkla ele geçirdi.

Saniyeler önce hissettiğim kızgınlık, içimde uyandırdığı ezici arzusun altında parçalandı. Aramızda şiddetle kıvılcımlanan elektrik akımına isteyerek teslim oldum.

Kadife dili benimkinin etrafında dans ediyor, beni yalıyor ve daha da içine çekiyordu. Onu takip edip kendimi ritme kaptırdığımda, göğsünden yükselen gırtlaktan gelen bir gümbürtü kalan nefesimi de çaldı.

Kontrolünün kaybolduğunu hissedebiliyordum ve bu bilgi hayal edilebilecek en baş döndürücü afrodizyaktı. Onun

Elleri vücudumda dolaşırken öpücükleri beni yiyip bitirdi, ta ki ben yanan ciğerlerimi havayla doldurmak için geri çekilmek zorunda kalana kadar. İkimizin de göğsü kontrol için kaotik bir mücadele içinde yükselip alçalıyor, gözlerimi göğüslerinin genişliğine çekiyordu.

Elim, gömleğinin altında ima edilen erkeksi bedeninin hatlarına doğru çekilerek yasaksız bir şekilde kalktı. Çukurları ve vadileri kendim hissetme ihtiyacıyla elimi gömleğinin altından geçirdim ve vücudunun kusursuzluğunu hafızama kazırcasına haritalandırdım.

Bir anda tişörtü başının üzerinden yukarı kaldırdı ve bana mükemmel gövdesinin engelsiz görüntüsünü sundu. Nefes kesiciydi. Yara izleri bile mükemmelliğine katkıda bulunuyordu.

"Bu kadar ölümcül bir şeyin bu kadar güzel olması imkânsız olmalı," diye düşündüm, göğsünü keşfederken parmaklarımın altındaki saçlarını hissederek.

"Peki ya sen?" diye mırıldandı, saçımdaki lastiğe uzanıp uzun siyah buklelerimi serbest bırakırken. "Bu senin için de geçerli değil mi?"

Saçlarımı salladım ve omuzlarımdan dökülmelerine izin verdim. "Bence bana çok fazla kredi veriyorsun."

"O zaman küçük kirli sırlara kadeh kaldırmamıza ne dersiniz?"

"Kirli, ölümcül değil," diye fısıldadım, gece yarısı gözlerine bakarak. Daha önce tutkuyla parlayan bu gözler birdenbire kapanmış ve içine kapanmış gibi göründü. Bu bana ateşle oynadığımı hatırlatmak için ihtiyacım olan gerçeklik kontrolüydü.

"Tehlikeli olmak için ölümcül olmak zorunda değilsin." "Hayatımda hiç kimseyi incitmedim."

Dudaklarını kulağıma doğru indirdi ve kalbimin sıkışmasına neden oldu. "O zaman neden sırlar? Sırlar utançtan doğar. Eğer kimseyi incitmediysen, utanacak ne var?"

Sözleri doğrudan içime saplanan bir bıçak gibiydi, göğsüme baskı yapan ve boğazımı sıkan bir kendinden nefret dalgasını harekete geçirdi. Gözlerimin arkasında yanan yaşları yutmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Bazen sebep olduğumuz acılar tesadüfi ve kasıtsızdır, ama bu suçluluk duygusunu ortadan kaldırmaz." Manevra yaparak yanından geçtim ve kapıyı arkamdan çarparak çıktım. Tamir'den ve onun varsayımsal suçlamalarından uzak durmaya ihtiyacım vardı. Karaciğerim alkol içinde yüzmüyor olsaydı duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanırdım. Hal böyle olunca pişmanlık, korku ve öfke seline kapılmış gibi hissettim.

Beni böyle dürterek ne yapmaya çalışıyordu? İşlediğim büyük bir suçu itiraf edeceğimi mi düşünüyordu? Tensel keşfimizin nasıl bu kadar çabuk geliştiğinden emin değildim, ama konuşmamızdan sonra, umutsuzca ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Tanrıya şükür peşimden gelmedi. Eğer gelseydi ne derdim bilmiyordum. Columbus şehir merkezinin sokaklarında yürürken ayılmam ve bulanık düşüncelerimi toparlamam için bana verdiği zamanı kullandım. Belki de geri dönmeye hazır olduğumda, nasıl kaçacağıma dair en ufak bir ipucum olacaktı.

Bölüm 13

Tamir

İtiraf etmeliydim ki, konu tekila olduğunda Emily kendine yetebiliyordu ama neredeyse iki katı ağırlığındaki bir adamla içki içmesine imkân yoktu. Farkında olduğundan bile emin değildim ama İspanyolca kelimeler cümlelerine sızmaya başlamış, konuşmasına baştan çıkarıcı bir ritim vermişti.

Aşırı hırslı olan tek kişi o değildi. Latin sireninin çakırkeyif versiyonuna karşı hiç şansım yoktu. Normal bir günde çok çekiciydi ama bir şişe tekilayı mideye indirdikten sonra tam bir tanrıçaya dönüşmüştü. Cinselliğini sahipleniyor ve hiç çaba göstermeden bunun tadını çıkarıyordu. Kendine güveni sıradışıydı çünkü çok doğaldı. Kendini göstermiyordu. Göstermek zorunda değildi, tıpkı bir elmasın bir dağ dolusu parıltıyı kolayca gölgede bırakması gibi.

Ferahlatıcıydı. Daha da ötesi, sarhoş ediciydi ve bunun tekilayla hiçbir ilgisi yoktu.

Ona ya da onun hakkında bildiklerime saygı duyuyordum, bu yüzden onu zorlamıştım. Baskıyı iyi karşılamamıştı ama bu genellikle böyledir. İnsanlar itiraf etmekten çekindikleri bir gerçekle karşılaştıklarında öfkelenir ve savunmaya geçerlerdi. Duyguları alkolle birlikte sisteminden geçtikten sonra, belki bazı cevaplar almak için gerçek bir şansımız olabilirdi.

Beklediğimden daha fazla zaman aldı ama geri döneceğinden hiç şüphe etmedim. Sahip olduğu her şey bu odadaydı. Bu bana eşyalarını karıştırıp neler öğrenebileceğimi görmek için mükemmel bir fırsat verdi.

Daha önceki buluşmamızla ilgili her şey bana ters gelmişti. Bir konuda yalan söylüyordu ve ben de sabırla onun dürüst olmasını beklemekten bıkmıştım. Tekiladan mı yoksa vücudunun benimkine karşı yumuşamasından mı bilinmez, bir şey onun beni içeri alma konusundaki isteksizliğinin beni ne kadar sinirlendirdiğini fark etmemi sağlamıştı.

İkiyüzlülüktü. Bunu yeterince iyi biliyordum. Onun sır saklamasına üzülme hakkını bana kim veriyordu? Benim de kendime ait bir sürü sırrım vardı. Aslında bana güvenmemesi için iyi bir nedeni vardı.

Önemli değildi. Onun söz konusu olduğu yerde mantığın bir önemi yok gibiydi.

Sinirlenmişim ve bu bana yeni bir amaç duygusu getirdi. Hâlâ yapmam gereken bir iş vardı ve o hâlâ benim hedefimdi. İşe dönme zamanıydı.

Perdeleri küçük ön pencerenin üzerine çekmiştik ama kenarlardan sızan bir ışık halesi odaya yumuşak bir parlaklık veriyordu. Yanında getirdiği çantayı henüz incelememiştim ama Reggie'nin Emily'ye verdiği alışveriş torbası daha çok ilgimi çekmişti. Her bir eşyayı küçük yemek masasının üzerine koydum ve onları incelemek için oturdum. Kitap, açık ara farkla, dahil edilmiş en mantıksız eşyaydı, bu yüzden oradan başladım. Yine de sayfaları bir kez çevirince, kitap anında sırlarını açığa çıkardı. Emily Rogers'a ait profesyonelce hazırlanmış bir ehliyet ve buna uygun bir doğum belgesi.

Ne beklediğimden emin değildim. Muhtemelen bir silah ya da yurt dışına bir uçak bileti ama kesinlikle yasadışı belgeler değil. Ona sahte kimlik sağlayabilecek insanlarla nasıl bağlantı kurmuştu? Bu sıradan insanların arka ceplerinden çıkarabileceği bir şey değildi.

Oyunlardan bıkmıştım.

Hayal kırıklığı ve öfke açgözlülükle tenimi pençeledi. Ya başı büyük bir beladaydı ya da hayal edebileceğimden çok daha profesyonel bir dolandırıcıydı. Eğer durum buysa, oyuna gelmekten bıkmıştım.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki metal sandalyenin ayakları vinil zemine sürtünerek neredeyse devriliyordu. I

Sonunda kapıya bakan sandalyeye yerleşip güzel küçük hedefimin geri dönmesini beklemeden önce yarım saate yakın bir süre volta attım.

Kilit yerine oturup kapı yavaşça açıldığında, çelik gibi sertleşmişim, soğukkanlı ve kararlıydım. "İçeri gel. Sanırım konuşmamızın zamanı geldi."

Gözleri odanın loş ışığına uyum sağlayınca kısıldı. "Neler oluyor?" Kapının arkasından kapanmasına izin verdi ama elini kapı tokmağının üzerinde tuttu.

Elimi uzattım ve belgelerini masanın üzerinde bir santim ileri kaydurdum. "Olan biten bu." Onun ve iki çocuğunun fotoğrafını belgelerin üzerine attım. "Bana gerçeği söylemek istemiyorsun ama ben yalanlardan bıktım. Örtbas etme girişimini yutacağımı ve Reggie'nin sana bir çuval dolusu değersiz pislik verdiğiğine inanacağımı mı sandın?"

"Eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Çünkü bana başka seçenek bırakmadın. Bana karşı dürüst olsaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Bunları görmedim, tamam mı? Nereden bilebilirdim ki?" Kendine geldiğinde sesi yükseldi.

"Bunları kaçırmış olmana imkân yoktu. *Yine* yalan söylüyorsun." Parmaklarım boynunun narin sütununu sarmak için seğirdi. Ellerimi kendime saklamak için tüm kontrolümü kullandım.

Kapıdaki görevini bırakıp masaya geldi ve öfkeyle bana saldırdı. "Öyle olsam bile, sence de kendimce sebeplerim yok mu?"

"Ne sebebi? Sana yardım etmeye çalışan benim." Kollarımı bir teslimiyet jestiyle kaldırdım. "Burada bunu yapan başka birini görüyor musun? Sen bana karşı dürüst bile olmazken ben sana nasıl yardım edebilirim?"

"Gerçek hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ tehlikedeyim ve hâlâ kaçıyorum."

Ayağa kalkarak aramızdaki mesafeyi kapattım, sonra parmak uçlarımı yanağından aşağıya ve çene çizgisi boyunca gezdirdim. "Gerçek, yaşam ile ölüm arasındaki fark olabilir." Sözlerim sadece bir fısıltıydı, kendi itirafımdı ama o bunu asla bilmeyecekti.

Bu yüzden güvenlik işine girmeyi hiç düşünmemiştim. Diğer meslektaşlarım hizmetten ayrıldıktan sonra bu işi yapmışlardı ama ben bu işten nefret ediyordum. Müşteriyi kendinden korumak, dışarıdan gelebilecek tehditlerden korumak kadar, hatta daha da zordu. Onu bir hedef olarak görmekten, korunması gereken biri olarak görmeye nasıl geçtiğimden emin değildim ama bu her geçen dakika daha da belirginleşiyordu.

İkimiz için de yapabileceğim en iyi şeyin onun gitmesine izin vermek olduğunu fark etmeye başlamıştım. Kendi başına daha güvende hissediyordu ve ben burada kalarak sadece kendimi hayal kırıklığına uğratiyordum.

Emily arkamdayken uzaklaştım ve çantamı yatağın üzerine kaldırdım. Odada bıraktığım birkaç eşyayı toplayıp çantaya doldurdum, konuşmaya başladığında kendi karanlık düşüncelerimle tamamen dikkatim dağılmıştı. Söyledikleri omurgamı sertleştirdi ve bana ona karşı bir şeyler hissetmenin neden korkunç bir fikir olduğunu hatırlattı.

"Tanık koruma programındayım, WitSec." Alçak ve kendinden emin bir tonda konuşuyordu ve alkolün tüm izleri kaybolmuştu. "Stephanie benim arkadaşım değil, tam olarak değil. O benim idarecim. New York'a taşındığımdan beri bana uzaktan yardım ediyor. Size söylemedim çünkü programın koşullarından biri mutlak gizlilik. Eski hayatımdan kimseyle iletişim kurmama izin verilmiyor ama aynı zamanda yeni hayatımdan kimseye programdan bahsetmeme de izin verilmiyor."

Bakışlarımı kaldırdığımda onu elindeki doğum belgesine bakarken buldum. "WitSec'in Ohio'daki bir keş aracılığıyla size belge getirmesine gerek yok." Hâlâ yalan mı söylüyordu? Bir

şekilde patolojik bir yalancıya mı düşmüştüm?

"Bu kadar çabuk keşfedilmemin tek yolu programda bir sızıntı olmasıydı. Stephanie bana en başından beri programda bir sızıntı olması halinde kendi başıma çalışmam gerektiğini söylemişti. Bunun nadir ama mümkün olduğunu söyledi. Reggie'yi nereden tanıdığını bilmiyorum ama eminim ki kendi tarafında bir kayıt olmadan bana yardım etmek için yapabileceğı tek şey buydu."

Yanına gidip elindeki belgeyi aldım ve gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. "WitSec, yüzde doksan beş oranında iş arkadaşlarını yüzüstü bırakan suçlulardan oluşur. Erkek arkadaşın peşinde olduğu için bu programa girmiyorsun." Sonunda bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için sorularıma vereceğı tepkiyi görmek istedim.

"O bir motorcuydu. Büyük bir motosiklet kulübünün parçasıydı. Ona karşı tanıklık yaptım ve şimdi kulübü benim peşimde."

"Neden erkek arkadaşını ihbar ettin?"

Derin bir nefes aldı ve yatağın kenarına oturdu. "İlk başta bunun basit bir motosiklet kulübü olduğunu düşündüm. Etrafta onlardan çok vardı ve ben de onların arasında büyümüşüm, bu yüzden bir şey düşünmedim. Bir gün onu aramaya çıktım ve tesadüfen yasadışı bir iş yaparken yakaladım. ılgına döndü." Sertçe yutkundu, gözlerime bakmadı. "Beni tehdit etti, ağzımı kapalı tutmam gerektiğini anladığımdan emin oldu. Ama ondan sonra onu aynı şekilde göremedim. Kulübünün ya da o kalabalığın bir parçası olmak istemiyordum ama nasıl ayrılacağımdan da emin değildim. Dehşete düşmüştüm. Birkaç hafta sonra bir kulüp partisinde kızlardan biri dışarıda bir arabada onları izleyen federaller hakkında şaka yapıyordu. Eve gitme vaktim geldiğinde, araba hala oradaydı. Eski bir makbuzun üzerine numaramı karaladım ve yanlarından geçerken onlara uzattım. Bundan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu; sadece yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Anlaşıldığı üzere, kulübe karşı bir dava açmışlardı ve benim tanıklığıma ihtiyaçları vardı. Tanıklık karşılığında WitSec'e girebilmek için pazarlık yapabildim ama o zamandan beri sürekli bir paranoya içinde yaşıyorum."

Hikâyesi yeterince ayrıntılıydı ve doğruyu söylediğı hissine kapıldım ama yine de ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Daha önce bana doğruyu söylediğine inanmışım ve bu tamamen yalan olmasa da, hikâyesinde anlattığından çok daha fazlası vardı.

"Peki ya çocukların fotoğrafı?" diye sordum.

Öne doğru eğildi ve onu atıldığı yerden aldı, anısına sevgiyle gülümsedi. "Bunlar benim üvey erkek ve kız kardeşlerim, Isaac ve Averi. Babam ben on yedi yaşındayken yeniden evlendi, aynı yıl annem de vefat etti. Zor bir yıld. Yeni karısı değersiz bir bok uvalıydı ama o çocuklar benim için her şey demekti. Onları büyütmekle uğraşamayacak kadar tembeldi, bu yüzden onlara ben baktım. ekip gitmenin en zor kısmı buydu. Yanımda hiçbir şey götürmemem gerekiyordu ama fotoğrafı çekmek zorundaydım. Onlardan bana kalan tek şey bu."

Bir şey beni rahatsız ediyordu. Ayakkabımın içindeki bir taşın sürekli sürtünmesi. Suçluluk duygusu.

Bu irkin duygudan nadiren muzdarip olurdum. Babam "İki kere ölç, bir kere kes" derdi. Bu felsefeyi hayatımın her alanında uyguladığımı düşünmek hoşuma giderdi, bu da yaptıklarımın nadiren pişman olduğum anlamına gelirdi. Emily her konuda benim istisnam olduğunu kanıtlıyordu.

Kendimi beklediğimden çok daha büyük bir karmaşanın içine sokmuştum. Federal hükümetin radarına girmekle kesinlikle ilgilenmiyordum, ancak durumundan kısmen ben sorumluyken onu bununla kendi başına başa çıkmaya da bırakamazdım.

Oturduğu yere doğru yürüdüm ve yanaklarını avuçlayarak çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağladım. "Bence yapmamız gereken uzak bir yere gitmek ve ortalığın sakinleşmesini beklemek. Yeni bir şehre gitmeyi düşündüğünü biliyorum ama görülmeyeceğın bir yerde daha

güvende olursun. Bu bize biraz zaman kazandırır, ikimiz de kafamızı toplamak için bunu kullanabiliriz. Belki o zaman uzun vadeli bir plan yapabiliriz."

Gözleri cam gibi oldu ama soğukkanlılığını koruyarak başını salladı.

"Neden duş almıyorsun, biz de akşam yemeği yiyelim. Sabah ilk iş kuzeye doğru yola çıkarız."

Bölüm 14

Emily

Bu hayatta çok az şey kendimizin en çirkin yanlarını yüksek sesle itiraf etmekten daha zordur, özellikle de bu itiraf saygı duyduğumuz birine yapıldığında. Sözcükler, geri yutulduktan ve uzun süre karnımızda iltihaplandıktan sonra ekşimiş ve utanç verici bir tada sahiptir.

Bazen, ağızda kalan acı tattan kurtulmak için kelimeleri tükürmek isteriz, ancak fırsat çıktığında korkarız. Kimsenin anlamayacağını ve belki de karanlıkta kalırsa hiç yaşanmamış gibi olacağını düşünürüz.

Ama biz daha iyi bilmeliyiz.

Sırların yüzeye çıkma gibi bir huyu vardır.

Bu, hemen hemen herkesin bir noktada verdiği destansı bir savaştır; itibarınızı korumak için bir sırrı saklamak, bilginin sizi içten içe kemirmesine izin vermek ya da sırrı ifşa etmek, böylece dışlanma riskini göze alarak yükü hafifletmek. Bu iki argüman birbiriyle savaşıyor; bu kanlı ve yıpratıcı savaş, biz o iğrenç küçük sırrı korumak için daha fazla yalan söyledikçe daha da şiddetlenir.

Tamir'e hikâyemi anlattığımda rahatlamıştım ama yine de inanılmaz derecede utanmış ve mahcup olmuştum. O çok anlayışlı ve yardımsever davranmıştı ve ben ona yalan söylemekten başka bir şey yapmamıştım. İçtiğimiz ve öpüştüğümüz o kısa süre boyunca aramızdaki engellerin kalkmaya başladığını hissetmiştim. Aralarındaki çekimi keşfeden iki insan olmakta özgürdük. İtirafımdan sonra, bu engeller yeniden oluşmuş ve güçlenmiş, neredeyse fiziksel bir varlık olarak hissedildi.

Ellerini yüzüme koyup bir sonraki hareket tarzımızı önerdiğinde, içimden beni öpmesi için yalvarıyor ve çığlık atıyordum. Ona söylediklerimin beni görme şeklini değiştirmedikçe göstermek için. Saatler önce paylaştığımız o bağı güçlendirmek için. Bunun yerine, kendimi demir parmaklıklar ardına kilitlenmiş ve en önemsiz sevgi kırıntıları dışında her şeyden mahrum bırakılmış bir mahkûm gibi hissediyordum.

O akşam yemeğe gittik ama sohbetimiz durgun ve yüzeyseldi. İkimiz de karmaşık ilişkimizin durumunu ya da kafamızı kurcalayan sorular girdabını ele almakla ilgilenmiyor gibiydik. Bunun yerine geceyi erkenden bitirdik, ikimiz de yatağımızın kenarından ayrılmadık. Sabahın beşinde alarm çaldığında ikimiz de şikayet etmeden kalktık ve yarım saat içinde yola koyulduk.

"Kuzeye gideceğimizi söylediğinde, bu aklında bir varış noktası olduğu anlamına mı geliyor?" Motelden uzaklaşırken sordum.

Akşam yemeği sırasında sormayı düşünmüştüm ama sohbetimizi durumumuzdan başka bir şey üzerinde tutmuştuk. Zihinsel ve duygusal süngerlerim gün boyunca iyice doymuştu. Akşam yemeği zamanı geldiğinde, daha fazla esaslı tartışmaya katlanamazdım. Ayrıca, nereye gittiğimiz de hiç fark etmemişti. Bu kararı onun omuzlarına yüklemek küçük bir rahatlamaydı, böylece mevcut koşullarımın geri kalan yükünü daha iyi taşıyabilirdim.

"Wisconsin'de Superior Gölü'nden çok da uzak olmayan küçük bir kulübem var. Buradan yaklaşık on bir saat uzaklıkta, bu yüzden erken alarm veriyorum. Yolculuğu bir günde tamamlayabiliriz ama uzun bir yolculuk olacak."

"Kulüben mi var? Wisconsin'de mi?" Muhtemelen söylemesini beklediğim son şey buydu. Hangi

New Yorklu Wisconsin'in kuzeyinde bir kulübe tutar ki? Vermont ya da Maine, tabii. Ama Wisconsin? Beni ölüme çekmek için uzun bir oyun oynayan bir baltalı katille istemeden de olsa işbirliği mi yapmıştım? Sonum *Fargo*'daki adam gibi odun öğütücüde mi olacaktı?

Belki hikayem Netflix'e girecek kadar sansasyonel olabilirdi. *Emilia Reyes: Kaçak Kadın*. Hepimizin hedefleri olmalıydı, sanırım bu benimki de olabilirdi. En azından hikayem kötü şöhretle yaşayacaktı.

"Sadece şehirden uzaklaşmak istediğimde kullandığım küçük bir av kulübesi. Yılda sadece bir kez gidiyorum, o yüzden beklentilerinizi makul tutun. Tozlu olacak ve çok küçük. Göl kenarında romantik bir kulübe hayal etmeyin. Hayal kırıklığına uğrarsınız."

"Önerecek daha iyi bir şeyim yok, o yüzden bana uyar. Oradayken avlanıyor musun?"

"Avlanıyorum ama sadece yemek için. Spor olsun diye bir şeyler öldürmeme gerek yok."

Bunu öğrendiğim iyi oldu.

"Ailem pek avlanmazdı ama benim geldiğim yerde bu büyük bir eğlencedir." "Teksaslılar ve silahları. Her erkeğin, kadının ve çocuğun bir silahı var," diye düşündü.

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti süzüldü. Ona nereli olduğumu söylemiş miydim? Herkese Kaliforniyalı olduğumu söylemeye alışmıştım. Bir noktada ağzımdan kaçmış ve Teksas'tan bahsetmiş miydim? İçerken olan her şeyi hatırladığımı sanıyordum ama belki de bir şey söylemişim ve hatırlamıyordum.

"Evet, aslında. Sana bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

"Yaptığına yemin edebilirim. Muhtemelen biz içerken." Umursamaz bir tavır takındı ama bir şeylerin ters gittiği hissinden kaçamadım.

Böyle anlar kendimi merak etmeme neden oluyordu. Tamir'in tehlikeli olduğunu biliyordum. Sırları olduğunu ve gerçek hayattaki bir James Bond gibi gizemle örtülü olduğunu biliyordum. Bir kadının böyle bir adamı gerçekten istemesi için ne kadar dengesiz olması gerekirdi? Bana sadece kendisinden vermek istediği kadarını verebilirdi ve muhtemelen gittiği her şehirde farklı bir kadınla birlikte oluyordu. Benim için potansiyel olarak bu kadar kötü olan bir adamdan neden etkilenmişim? Geçmişim düşünüldüğünde, normal bir erkeğe ilgi duymamın daha şaşırtıcı olacağını sanıyordum. Ama yine de bazen kendim için endişeleniyordum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Tamir, "Bana Teksas'taki hayatından bahset," dedi.

"Muhasebe işlerini yaptım ve büyükannemle büyükbabamın gençken açtıkları restoranın yönetimine yardım ettim. Orayı çok severdim; bana büyükannemi hatırlatırdı. New York'a taşındığımda bir restoranda çalışmak istediğimi biliyordum çünkü bildiğim tek şey buydu. Hepsi bu kadar. Kardeşlerime bakmadığım zamanlarda çalıştım ve arkadaşlarımla takıldım. Hayatım oldukça basitti. Peki ya sizin? Bana İsrail'deki hayatından bahset."

"Her İsraili gibi ben de okuldan sonra doğrudan orduya katıldım." "Herkes mi?"

"Evet, İsrail'in birkaç sınırlı istisna dışında erkek ve kadın vatandaşları için zorunlu askerlik uygulaması var. Şu anda kadınlar sadece iki yıl, erkekler ise üç yıl hizmet ettikten sonra serbest bırakılabiliyor. Hükümet bu uygulamaya devam edemeyeceğini düşünüyor ama şimdilik kanun böyle."

"Vay canına, hiçbir fikrim yoktu. Katılma konusunda ne hissettin?"

"Genç ve idealisttim, ülkeme hizmet etmeye hevesliydim. İsrail ve Filistinliler barışa doğru ilerlemek için Oslo Anlaşmalarını imzalamışlardı. İki ulus arasındaki savaşın gölgesinde büyümüş ve bir nesilden diğerine geçen nefreti görmüştüm. Mantığa aykırı gelebilir ama çözümün bir parçası olmak için hizmet etmek istedim. Barış anlaşmalarına yardımcı olmak için. Sonunda Batı Şeria'da görevlendirildim ve şiddetin hala nasıl hüküm sürdüğüne tanık oldum. Korkunçtu. Şiddeti durdurmanın tek yolunun sokaklardaki sıradan insanları polisleştirmek değil, tepeden aşağıya doğru

olduğunu hemen anladım. Bir şeylerin değişmesini gerçekten isteyecek ve insanları bu yönde harekete geçirecek liderlere ihtiyacımız vardı."

"Orası eskisinden daha iyi, değil mi?"

"Evet, ama hâlâ geliştirilecek çok yer var."

"Sanırım Yahudi'siniz?"

Bana baktı, muhtemelen sorguya çekiliyormuş gibi hissediyordu. "Evet, ama tam olarak pratik yapmıyorum. Hispanik olduğunuza göre Katolik olma ihtimalinizin de yüksek olduğunu varsayıyorum."

"Teknik olarak, ama artık bir şey olduğumdan emin değilim. Son zamanlarda her şeyi sorguluyorum." "Hepimiz büyür ve değişiriz. Bunda yanlış bir şey yok."

"Biliyorum, ama büyükannem dindardı ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissetmemin tek yolu bu. Beni o büyüttü, bana sevgi ve Tanrı'ya olan inancına atfettiği ahlaki bir pusula verdi ve inancımı terk ettiğimi düşünmek onu çok üzdi."

"Sana o nazar kolyesini veren Tita mı?" diye sordu sırtarak. "Evet, neden?"

"Okulda Katoliklik hakkında bir şeyler öğrenmeyeli epey oldu ama bunun öğretilerinin bir parçası olduğunu hatırlamıyorum. Bana öyle geliyor ki senin titanın da kendine has tuhaflıkları vardı."

Yaşadığımız tüm o kocakarı masallarını hatırlayınca gülümsedim. Titamın sırtıma yumurta sürdüğü, sonra içindekileri bir bardağa kırıp geceleri yatağımın altına koyduğu ve burnum akmaya başladığında hasta olmamı engellediği zamanlar. Sihirli aloe bitkilerimiz ve kırmızı ipin yüce gücü. İnançları kesinlikle yamalıydı ve Tamir'in güvencesi bunu hatırlatan harika bir şeydi.

Toprak bir yola girdiğimizde güneş ufkun altına doğru kayıyordu ve kışın yapraklarını dökmüş diğer ağaç türleriyle karışık, yaprak dökmeyen çamlardan oluşan bir ormanın içinden dolambaçlı bir şekilde ilerliyorduk. Yakın zamanda yağan karın izleri yerde ve dalların kıvrımlarında duruyordu. Batan güneşin alacakaranlığında burası son derece büyümlü bir görünüme bürünüyordu.

Toprak yol, küçük bir ahşap bina görünmeden önce yaklaşık iki mil boyunca ağaçların arasından dolanıyordu. Dışarısı pek de iyi bir ilk izlenim vermiyordu. Tahtalar iki pencereyi kaplıyordu ve ormanın çalılıkları kulübeyi bütünüyle yutmaya çalışıyordu. Yargılamaktan kaçınmaya çalıştım ama bir yanımda çok endişeliydi. Kulübe, bırakın iki kişiyi, bir kişi için bile yeterince büyük görünmüyordu.

"Sadece bir şans ver," diye araya girdi Tamir, düşüncelerimi okuyarak. "Aslında oldukça iyi temizliyor." Şüpheliydim ve ona bunu belirten bir bakış attım.

Bana içeriyi gösterdiğinde, itiraf etmeliyim ki potansiyeli görebiliyordum. Köşedeki küçük banyo dışında tüm kabin tek bir odaydı. Çift kişilik bir yatak, bir kanepe, iki kişilik bir masa ve sandalyeler ve bir köşe mutfak, hepsi tek bir odada toplanmıştı.

"Işıkları açayım. Hemen döneceğim." Tamir beni içeride bıraktı ve birkaç dakika sonra arkadaki jeneratör çalıştı, ardından ışıklar yandı.

Ne yazık ki, ışığın olması duruma yardımcı olmadı. Sadece yapılması gereken temizlik işinin ciddiyetini vurguluyordu. İyi tarafından bakacak olursak, burası çok küçüktü, temizlenecek çok fazla şey yoktu, ancak orada bulunanlar kirliydi.

Tamir kafasını tekrar içeri soktu ve dikkatimi çekmek için kapıya vurdu. "Güneş batmadan önce biraz yakacak odunla birlikte eşyalarımızı içeri götürelim. Gece ormanda bulunana kadar hiç karanlık görmedin. Daha sonra temizlemek için bolca vaktimiz olacak."

Birkaç çantamızı ve başka bir Wal-Mart'tan aldığımız malzemeleri aldık ve ön kapının hemen içine bıraktık. Sonra Tamir'i, üstü kapalı bir yerde tuttuğu odun yığınının doğru takip ettim.

durdum. Kollarıma üç kütük yerleştirdi ve ben de odunları sobanın yanındaki metal ızgaraya yerleştirerek kulübeye geri döndüm. Dışarı çıkarken Tamir'le karşılaştığımda, kollarında benim taşıyabildiğimden iki kat daha fazla odun vardı.

Oduncuların ve açık hava adamlarının tam olarak neden bu kadar seksi olduğunu düşünmeye başlamıştım ki önümde bir kanat çırpma sesi duydum. Kocaman bir baykuş yanımdan geçmeden önce tek gördüğüm parlayan sarı gözler oldu, o kadar yakınımdaydı ki kanatlarının hareketinden saçlarımın kıpırdadığını hissettim.

"*Aye, chingao! La Lechuza!*" Histerik bir şekilde feryat ettim, kabine geri koştum ve içeri girerken Tamir'e çarptım. "Yemin ederim La Lechuza'ydı! Üzerime çullandı ve kafamı koparmaya çalıştı ve şimdi onu savuşturacak Ned'im bile yok. Burada kolay hedefiz."

"Yavaş ol," diye kıkırdadı, belli ki meseleyi yeterince ciddiye almamıştı. "Ne oldu?"

Geri çekildim ve kollarımı kalçalarımaya koydum. "Bir baykuş vardı, kocaman, kızgın bir baykuş, az önce üzerime çullandı ve beni öldürmeye çalıştı."

"Peki, la hakkında ne diyordun..."

"La Lechuza. Onlar kendilerini baykuşa dönüştüren cadılar. *Bu* onlardan biriydi, biliyorum. Gözlerini gördüm."

Tamir'in ağızının kenarları seğırdi. "Peki Ned? Ned kim?"

Ona ters ters baktım, onun eğlence kaynağı olmaktan memnun değildim. "O benim aloe bitkimdi. Kötü ruhları uzak tutarlar."

"Bitkinizin adı Ned miydi?"

"*Pinche cabrón!* Beni dinlemiyorsun bile. Evet, bitkimin adı Ned'di, sanki daha önce hiç bir bitkiye isim vermemişsin gibi. Her neyse. Odunun geri kalanını kendin alabilirsin. Oraya geri dönmeyeceğim." Etrafımda döndüm ama sonra durdum, çünkü toz dağına bulanmadan gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Ben başka bir hamle yapamadan Tamir beni kendine doğru çekti. Dışarıdaki korkum yüzünden kalp atışlarım yeni yeni düzene girmeye başlamıştı. Kolları beni sardığında ve dudakları kulağıma yaklaştığında, göğsümdeki zavallı organ tüm ritim iddiasını kaybetti.

"Seni güvende tutacağımı söylemiştim," dedi kalçalarımı birbirine kenetlememe neden olan bir gürültüyle. "İster bir adamdan, ister bir trenden, ister bir kuyudan ya da bir cadıdan. Ben yanımdayken sana hiçbir şey olmayacak. Anladın mı?"

Ya sen ne olacaksın? Beni senden kim koruyacak?

Başımı onaylarcasına salladım ama zihnim bir barajdan taşan sel gibi güçlü bir şehvet dalgası tarafından silinmişti. Bana İngiltere Kraliçesi olduğumu söyleyebilirdi ve ben de kabul ederdim çünkü ona itiraz edecek beyin gücüm kalmamıştı.

Yakacak odun stoklamaya devam etmek için uzaklaştıktan sonra bilişsel işlevlerimi yeniden kazanmam tam beş dakika sürdü. Bu adamın üzerimdeki etkisinden kaçış yoktu. Kimyasaldı. İlkeldi. Ve şimdi, bebek evi büyüklüğünde bir kulübede kim bilir ne kadar zaman geçirecektik. Ya birbirimizi öldürecektik ya da... Alternatifini düşünecek kadar cesur olduğumdan emin değildim.

Bölüm 15

Emily

İkimiz yatma vaktine kadar kulübeyi güzel bir hale getirmeyi başardık ki bu iyi oldu çünkü on bir saatlik yolculuk ve temizlikten sonra ikimiz de bitkin düşmüştük. Tamir cesurca bana yatağı teklif etti ama o benden çok daha iriydi ve onu bir loveseat'tan daha büyük olmayan bir kanepede kalmaya zorladığım için kendimi kötü hissedecektim. Kendimi kanepede rahat ettirdim ve neredeyse hiç konuşmadan sızdık.

Ertesi sabah durumumuzun gerçekliği kafama dank etti. Pencerelerimizin dışında canlanan kuşları dinleyerek uzandım ve bu ıssız yerde ne yapmam gerektiğini düşündüm.

"Uyanık mısın?" Tamir'in sabahki sesi çok seksiydi. Derin ve hırıltılı. İlişkimiz o noktada olsaydı, ki değildi, lezzetli bir sabah seksi turunu başlatmak için birkaç kelimedenden fazlası gerekmezdi. Ama eğer öyleyse.

Kendine gel, Em.

"Evet, uyandım."

"Eğer bana katılmak istersen bu sabah ava çıkabileceğimi düşündüm."

"Takvimimin açık olduğundan oldukça eminim... yani eminim." Eğer adam beni öldürecekse, bunu kulübede de ormanın bir mil ötesinde olduğu kadar kolay yapabilirdi. Bu fırsatı iyi değerlendirebilirdim çünkü etkinliklerin kolay bulunacağını sanmıyordum.

Her birimiz sırayla giyinip banyoda tazelandikten sonra yeni paltolarımızı ve soğuk hava giysilerimizi giydik. Ayrılmadan önce Tamir yatağın yanındaki silah kasasında sakladığı tüfeği aldı. Bir kütüğün üzerindeki eski bir kahve kutusunu kullanarak dürbünü nişan aldı ve sonra ormanda sadece ikimiz baş başa kaldık.

Orta Teksas'taki Hill Country'de orman yoktu - içinde bulunduğumuz orman gibi. Teksas'ta sedir ağaçları, çalılıklar, canlı meşeler ve mesquite vardı ama hiçbirisi etrafımızda yükselen ağaç ordusuna benzemiyordu. Nefes kesiciydi.

"Şu beyaz kabuklu ağaçları görüyor musun?" Tamir beni hayallerimden uzaklaştırarak sordu. "Onlar kavak ağaçları. Birçoğunun kabuğunun bir kısmı soyulmuş olur çünkü kabuğun aspirin gibi ağrı kesici özelliği vardır. Geyikler bir şekilde bunu bilir ve özellikle kızışma mevsiminde ağaç kabuklarını kemirirler. Ağaçlarda taze izler görürseniz, geyiklerin yakın zamanda bölgede olup olmadığını belirlemenize yardımcı olacak harika bir yoldur."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Burayı satın aldıktan sonra orman bekçileriyle biraz zaman geçirdim. Bana yerel yaban hayatı hakkında her türlü bilgiyi verdiler."

Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra, bir çalının yanında derme çatma bir geyik siperi olarak kullanabileceğimiz bir yer buldu. Daha önce bir av gezisine çıkmamıştım ama genel prensipleri biliyordum. Otur. Sessiz ol. Bekle. Konuşmak için baskı yoktu, çünkü bu ters etki yaratırdı, bu yüzden sadece sessizliğin ve güzel ortamın tadını çıkarabildik.

Tamir yavaşça silahını kaldırıp nişan aldığı anda yaklaşık bir saattir oradaydık. Hiçbir şey görmemiştim ama silahın doğrultulduğu yöne doğru gözlerimi kıstığımda, uzakta yavaşça hareket eden kahverengi bir şey seçtim. Ateş etmek için çok uzakta görünüyordu. Önündeki ağaçlar arasında

ve mesafenin çok uzak olması nedeniyle bunun mümkün olduğunu düşünemiyordum.

Tek atış. Hepsi bu kadardı.

Patlama, sessizliği yararak ve ormanın uzak köşelerinde yankılanarak çınladı. İrkildim ama geyiğin yere yığıldığını görecektim kadar uzun süre gözlerimi ondan ayırmadım. Başardı. Avını bulmuş, ona kilitlenmiş ve tek bir atışla yere sermişti.

Korktuğum kadar etkilendim de.

Ona doğru ilerledik ve geyiğin ne kadar büyük olduğunu görünce şaşkına döndüm. "Bu şey, evimizdeki küçük beyaz kuyruklu geyiklerle kıyaslandığında mutant gibi görünüyor. Onu kulübeye nasıl geri götüreceğiz?"

"Bununla." Sırt çantasından iki köşesine ip bağlanmış mavi plastik bir muşamba çıkardı. "Tek yapmamız gereken geyiği muşambanın üzerine yuvarlamak, sonra da sürükleyerek geri götürebiliriz."

Önerdiği şey görüldüğünden çok daha zordu. İlk uyandığımda vaktimi nasıl değerlendireceğimi düşünüyordum ama bu işin tahmin ettiğimden daha fazla zaman alacağını anlamaya başlamıştım. Sadece av gezisi bile tüm günümü alacaktı.

Sonunda geyiği yükledik ve her birimiz bir ip alarak karkası arkamızdan sürükledik.

"Bu atış oldukça etkileyiciydi. Orduda tam olarak ne yapıyordun?" Tüfeği kendi vücudunun bir uzantısıymış gibi kullandığını gördükten sonra bu soru kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Özel Kuvvetler."

"Bu ne demek oluyor? Bizim Ranger'larımız ya da Navy

SEAL'larımız gibi mi?" "Çok benzer, evet."

"Ama aynı değil mi?"

Tamir adımlarını yavaşlattı ve durdu. Ona tekrar baktığımda ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalmıştı, tüm vücudu taş kesilmişti.

"Mossad'ı duydun mu?"

Hafif esinti, sanki ormanın kendisi söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi, onun sözleri karşısında durgunlaştı.

"Çok gizli bir organizasyon," diye önerdim, fısıltının biraz üzerinde bir sesle. Tavrındaki değişiklik ve Krav Maga araştırmamdan hatırlayabildiklerim arasında tehlikeli sulara girdiğimizi hissettim.

"Varlığı bir sır değil, ama eylemleri sır. Mossad İsrail'in baş istihbarat teşkilatıdır, tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi, ancak Mossad'ın neredeyse sınırsız bir özerkliği vardır. Sadece Başbakan'a rapor verir, başka kimseye değil. Eylemleri ve ajanları adli soruşturmaya tabi değildir ve operasyonları kamuoyuna açıklanmaz. Kuruma İsrail'in çıkarları doğrultusunda hareket etmesi için mutlak yetki verilmiştir."

"Ve sen Mossad'ın bir parçası mıydın?"

"Evet. Casusluk, araştırma ve teknoloji gibi amaçlar için sekiz bölüm var. Bu departmanlardan biri Kidon adında çok gizli bir birim içeriyor. Ben o birimin üyesiydim."

Kendimi ailesine Noel Baba'nın varlığını sormak üzere olan bir çocuk gibi hissediyordum. Her nasılsa, kalbimin derinliklerinde, kendi sorumun cevabını biliyordum ama yine de sormak zorundaydım.

"Kidon birimi ne işe yarar?"

"Suikastlar." Bu kelimeyi hiçbir duygu hissetmeden söyledi. Pişmanlık ya da utanç duymadan. Tamir bir katildi.

Sadece dövüşmek için eğitilmiş bir adam değildi. Hayatları hiç düşünmeden acımasızca sona

erdirme konusunda uzmanlaşmıştı. Bu yüzden nefes almak kadar kolay ateş edebiliyordu. Bu yüzden dairesinde sessiz bir alarm vardı ve banyo lavabosunun altında bir silah bulunduruyordu. Bu yüzden hayatta kalma içgüdülerim yalvardı ve

Ondan uzak durmam için bana yalvardı.

Cevap olarak tek kelime etmedim.

Yürümeye devam ettik, ağır bir sessizlik her yanımızı kaplamıştı.

Bir suikastçı olarak kariyer yapmak bir insana ne yapar? İnsan bundan sonra akli başında kalabilir miydi? Bana daha önce Özel Kuvvetler'de olduğunu söylediğinde, *Blackhawk Down* veya *Lone Survivor* gibi bir şey hayal etmişim - masum sivilleri kurtarmak için bir yerleşkeye giren askerlerden oluşan bir birlik. Büyük ve kahramanca bir şey.

Bir suikastçı kulağa çok daha uğursuz geliyordu. Sinsi ve acımasız. Düşündüğümde bu tanım ona uyuyordu ama onun tek özelliği bu değildi. Ders iptal edildiğinde özel bir eğitim seansı teklif eden, beni bir saldırgandan kurtaran, kaçarken bana yardım eden ve hatta sinirlerimi yatıştırmak için beni bir botanik bahçesine götüren adamdı.

Ne düşünmem gerekiyordu? Ne yapmam gerekiyordu? Ondan kaçmayı deneyebilirdim ama eğer avlanıyorsam, beni korumak istediğini iddia eden adamla kalmak daha mantıklı olmaz mıydı? Eğer ona güvenmeyi başarabilirsem, kesinlikle yetenekliydi.

Bir omzunda ip, diğerinde silahla yanımda yürüdüğü yere baktım. Tehlikeli olduğunu hissetmişim ama onun tarafından tehdit edildiğimi hiç hissetmemişim. Her hareketi beni güvende tutmaya çalıştığını gösteriyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, yapabileceğim en iyi hareket, hareketlerinin niyetini doğru bir şekilde yansıttığına güvenmek olacaktı.

Ayrıca, iyi bir alternatifim de yoktu. Arabasını ikinci kez çalmaya kalkışmadığım sürece hiçbir ulaşım aracım olmadan bir ormanın ortasındaydım. Nedense onu bu şekilde kızdırmak özellikle kötü bir fikir gibi geliyordu.

Bana yardım etmek için oradaydı ve bana kaçmam için bir sebep vermediği sürece onunla kalacaktım. O kesinlikle kötünün iyisiydi. Peşimdeki adamların eline düşmemi engelleyebilecekse, onunla kalma riskini memnuniyetle kabul ederdim.

Eğer fikrini değiştirir ve bana zarar vermek isterse, o zaman ben gidiciydim.

Böyle ölümcül yetenekleri olan bir adama karşı hiç şansım olmazdı. Sadece bu yeteneklerini beni cezalandırmak yerine korumak için kullanmaya devam etmesini ummak zorundaydım.

Kulübeye döndüğümüzde, ikimiz de öğle yemeği yedikten sonra, Tamir geyiği bir makaraya bağladı ve kesmeye başladı. Benim izleyecek midem yoktu, bu yüzden içeride kaldım ve su tankı duş sistemini denedim.

Gençken bir keresinde bir arkadaşımın karavanında kamp yapmaya gitmişim. Kulübedeki duş bana karavandaki duşu hatırlatmıştı. Su fişkırıyor, kalın telli saçlarıma zar zor nüfuz ediyordu. Üstelik saç kremi de yoktu, bu da öngörülebilir bir gelecek için saçlarımin karmakarışık olacağı anlamına geliyordu. Karavan ve kabin duşları arasındaki tek temel fark suyun sıcaklığıydı. Hayatımda hiç bu kadar buz gibi bir suyun altında duş almamıştım. Rutinimde yeni bir verimlilik seviyesine ilham verdi.

Bu dezavantajlara rağmen, bir gece önce kulübeye vardıktan sonra yıkanmadığım için iki günlük kiri temizledikten sonra kendimi çok daha iyi hissettim.

Tamir işini bitirip içeride bana katıldığında açık gökyüzü alacakaranlığa karışmıştı. Küçük fırına koyduğumuz iki geyik eti bifteğini uzattı ve o duşta sırasını beklerken ben de yemeği pişirmeye başladım.

Akşam yemeği hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Kulübeye giderken marketten alışveriş yaptığımızda Tamir'in denemesi için çiftlik usulü fasulye almakta ısrar etmişim. Onları ve bir konserve yeşil fasulyeyi bifteklerimizin yanında pişirdim. Konserve ürünler ve buzdolabında saklanması gerekmeyen ürünlerle sınırlıydık ama yemeğin tadı harikaydı.

Son lokmayı da bitirdikten sonra ikimiz de masadan kalkmadık. Karnım doymuştu ve ateş

kabini sıcak tuttu, bu da tartışmamıza devam edebilmem için bana yardımcı oldu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, son birkaç saattir bana anlattıklarınızı düşünüyorum. Sonrasında ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum... hizmetten ayrıldığınızda ne olduğunu." Onursuzca terhis edildiğini söylemişti. Tam olarak ne olduğunu bilmeden ve resmin tamamını görmeden herhangi bir yargıya varmak istemiyordum.

Tamir ayağa kalktı ve eski bir viski şişesinin tozlanmaya yüz tuttuğu mutfak rafına gitti. Koltuğuna dönmeden önce hepimize birer yudum viski doldurdu. "On bir yıl önce dünyam başıma yıkıldı ve hepsi benim hatamdı."

Bölüm 16

Tamir

Geçmiş

"Komutanın görev için takdirnamelerden bahsettiğini duydum." Uri iyi haberi duyururken elini sırtıma vurdu. Ekibimiz aylarca istihbarat toplamış ve İsrail vatandaşlarına yönelik intihar saldırılarının önemli bir destekçisi olan üst düzey bir düşman generaline suikast planlamıştı.

Arkadaşım içeri girdikten sonra ön kapımı kapatırken, "Bunu hak etmiş olurdum," diye cevap verdim. "Neden memnun görünmüyorsun? Bu inanılmaz bir onur olurdu."

Mücadele ettiğim düşünceler hakkında pek çok insanla konuşurken kendimi rahat hissetmezdim ama Uri onlardan biriydi. Birlikte çok şey yaşamıştık; bir arkadaştan çok bir kardeş gibiydi. Ben açıklamaya başlarken evime doğru yürüdük.

"Hizmette kalmayı seçtiğimde, yaptığım şeyin bir fark yaratacağını düşündüm. Biliyorum, kulağa gülünç derecede safça geliyor. Ama en azından ulusumuz için barış yolunda çalışacağımızı düşünmüştüm. Cinayetlerin son bulması için. On yıllık hizmetten sonra, bir son olacağını hiç sanmıyorum. Sadece kanlı bir misilleme ve ölüm nehri. Ve daha da kötüsü? Nefret ve hoşgörüsüzlüğün içimde büyüdüğünü hissedebiliyorum."

"Kötülükten nefret etmemeli miyiz? *Bu* teröristlerin her gün öldürdüğü sivilleri -çocukları- düşünün."

"İstenmeyen kayıplara yol açan hava saldırıları ve bombalar göndermiyor muyuz? Altı ay önce bir düşman yerleşkesini hedef aldık ve içerideki altı masum çocuğu öldürdük ve çevredeki otuz kişiyi de yaraladık. Bizi onlardan farklı kılan nedir?"

Uri'nin yumruğu bir anda ortaya çıktı. Acı yanağımı kabarttı, ama hayatımda o kadar çok daha kötüsünü yaşamıştım ki zar zor fark ettim.

"O saçmalığı bir daha söyle," diye uyardı alçak bir hırıltıyla. Onu beklediğimden de fazla kızdırmıştım. "Bak, aynı olmadığımızı biliyorum ama son zamanlarda bunun ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyorum."

"Mesele şu ki, kapımızın önünde bizi öldürmeye çalışan teröristler olduğu sürece savaşıyoruz. Halkımızı agresif bir şekilde savunuyoruz. Bu bizi onlar gibi canavar yapmaz."

Deri koltuğuma çöktüm. "Biliyorum, biliyorum. Sadece son zamanlarda beni rahatsız ediyor."

"Bunu atlatmanın bir yolunu bulmalısın. Bunu halletmek için bir haftan var, sonra işe geri döneceğiz." Kapımı arkasından çarparak evden hışımla çıktı.

Neden üzgün olduğunu anlıyordum. Gördüğümüz vahşet korkunçtu. Yaptıklarımızdan dolayı suçluluk duyduğumdan değil; sadece sorunu devam ettirmek istemiyordum. Bir noktada, kendi kafanızı duvara vurmaya devam ettiğinizde, durup nedenini sormanız gerekmez mi?

Zaten şüphelerimle mücadele ediyordum ama son görevimizde olan bir şey beni gerçekten sarstı. Küçük bir ekibimiz "hayatta kalan olmayacak" emri altında bir düşman kalesine baskın düzenliyordu. Zamanlama çok önemliydi, bu da karanlığın pelerini altında tercih edilen bir saldırıdan ziyade gündüz saldırısı anlamına geliyordu. Bu nedenle teçhizatımız farklıydı. Tespit edilmeden yerleşkeye varmak zorundaydık. Tam teçhizatlı bir suikast timi kimliğimizi açığa çıkarabilirdi. Bunun yerine, günlük kıyafetlerimizin altına çelik yelek giydik ve kasklarımızı ve

diğer teçhizatımızı geride bıraktık.

Kaçma ihtimalini ortadan kaldırmak için arka taraftan girmiştım. Arka girişin yanındaki küçük mutfığa girdiğimde, silahımı küçük bir masada oturmuş kahvaltısını yapan bir düşman askerine doğrulttum. Gözleri benimkilere kaydı ve onu çocukken yan komşum olan çocuğun yetişkin versiyonu olarak hemen tanıdım.

Şok içinde donup kaldım.

Topluluğumuzun bu üyesi nasıl düşmanlardan biri haline gelmişti? Birlikte futbol oynamış ve oyuncu kartlarını değış tokuş etmiştik. Ona baktığımda görebildiğim tek şey aynı çocuktı. Tıpkı uzun süre görmediğimiz çocukların zihnimizde hiç yaşlanmaması gibi. Benim için o hâlâ aynı kişiydi.

Aynı tanıma duygusunu onun gözlerinde de görebiliyordum. Kimliğini gizleyecek bir maske ya da miğferim yoktu. Kulaklığımdan gelen ve beni ilerleyip filoma katılmaya çağırın konuşmaya kadar ikimiz de şaşkınlık anımızda kilitli kaldık. Aldığım emir hayatta kalan kimse bırakmamaktı ama bunu yapmak için kendimi zorlayamıyordum. Birlikte büyüdüğüm bu adamı öldürmeye. Hızlı bir karar vermeye zorlandım ve içgüdülerime göre hareket ettim. Yanından koşarak geçtim ve arkadan kaçmasına izin verdim.

Görevimiz başarılı oldu. Ana hedefi öldürdük ve İsrail vatandaşlarına yönelik gelecekte planlanan saldırılar hakkında daha fazla istihbarat elde ettik. Ama zaferimizi kutlayamadım. Adamın yaşamasına izin vermekle hata yapıp yapmadığım endişesi ve savaşımızın tüm prensipleri hakkında sayısız yeni şüpheyle boğuşuyordum.

Görevden sonra ne yaptığımı kimseye söylemedim. En azından Uri'ye iç mücadelemi itiraf etmek iyi gelmişti ama tamamen güvенеbileceğim tek bir kişi vardı. Düşüncelerimi toparlamama yardımcı olabilecek biri varsa, o da oydu.

Aliza sadece kız kardeşim değildi; o benim ikizimdi.

Genellikle sadece aynı DNA'yı paylaşan tek yumurta ikizlerinde bulunan derin bir bağımız vardı. Onun ne zaman üzgün olduğunu hissedebiliyordum ve benim keskin öfkemi yatıştırabilen tek kişi oydu. Askerde kalmaya ve Mossad'da eğitim almaya karar verdiğimde günlerce ağlamıştı. Seçimimle gurur duyuyordu ama güvenliğim için son derece endişeliydi. İşimin gerçekleriyle mücadele ettiğimde, beni tekrar aydınlığa çıkaran kişi oydu.

Telefonu aldım ve onun numarasını çevirdim. Tatile döndüğümü duysa çok sevinirdi. Nişanlı olmasına ve üniversiteden mezun olduktan sonra yeni bir işe başlamakla meşgul olmasına rağmen, görevlerimin arasında bana her zaman zaman ayırırdı.

Cevap vermedi, ki bu alışılmadık bir durum değildi. Mesaj bıraktım ve ben yokken biriken işlerle uğraşmaya başladım. Ertesi sabah Aliza'dan hâlâ haber alamamıştım ve endişelenmeye başlamıştım.

Kıyafetlerimi giyip bir saatlik yolu kat ederek dairesine gittim ve kapısını yumrukladım. Hiçbir şey yoktu. Taşındığında bana verdiği yedek anahtarı çıkardığımda parmaklarımda bir titreme oldu.

Ben bir Mossad suikastçısıydım. Sistemimdeki her türlü sinir belirtisini silmek için su işkencesi ve en acımasız taktikler kullanılarak eğitildim, ancak içime korkunç bir kesinlik yerleştğinde tüm bu programlama ortadan kayboldu. Bir şeyler korkunç derecede yanılttı.

Anlaşıldığı üzere, anahtara ihtiyacım yoktu. Kapı kilitli değildi.

İçeride, Aliza oturma odasında, kendi kanından oluşan dev bir havuzun içinde yatıyordu. Solgun, ince boğazı kesilerek açılmıştı. Olay sırasında yemek pişiriyordu, annemizin yamalı önlüğü hâlâ belinde bağlıydı.

Dizlerim titredi ve sarsıldı ama düşmeyi reddettim. Bu bir kaza değildi. Rastgele bir nefret suçu ya da hırsızlık değildi. Eski komşum üstlerine kim olduğumu söylemişti ve savaşdaki rolüm

yüzünden kız kardeşime acı çektilirilmişti.

Belki de bunun bir mesaj olduğunu düşündüler. Geri çekilmeleri için bir tehdit. Niyetleri ne olursa olsun, tek yaptıkları kararlılığımı pekiştirmek oldu. Bu korkaklar beni korkutmadı. Tam tersine. Mücadele ettiğim her şüpheyi silmişlerdi. İnsanlığımın ve empatimin kalan her parçasını silmişlerdi.

Bir canavar yarattılar ve günahları için her birinin kanını kurutacaktım.

Yetkilileri aramadan olay yerinden ayrıldım -Azize yakında ortaya çıkacaktı. Hazırlanmam gereken bir savaş vardı. Sadece bir karşı saldırı ya da basit bir intikam cinayeti değil, elime geçirebildiğim her bir düşman askerinin üzerine Tanrı'nın kutsal gazabını yağdıracaktım.

Departmanımız düşman hakkında harekete geçtiğimizden çok daha fazlasını biliyordu. Bize sadece belirli sınırlı durumlarda saldırı yetkisi verilmişti ama kampları ve sayıları hakkında her şeyi biliyorduk. Subaylarının kim olduğunu ve kahvelerini nasıl sevdiklerini biliyorduk. Bir hafta önce öldürdüğümüz general? Tam olarak kime rapor verdiğini ve o adamın nerede yaşadığını biliyordum. Yanına gidip kalbini göğsünden sökmek kolay olurdu ama sorun da buydu zaten, çok kolay olurdu.

Evime koştum ve ihtiyacım olabilecek her türlü silah ve malzemeyi topladım, ardından operasyon üssümü kurmak için ucuz bir daire buldum. Yaptığım şey kariyerimi bitirecek ve muhtemelen öldürülmeme neden olacaktı ama umurumda değildi. Eğer karşı tarafın vicdanı yoksa, benim de yoktu.

İki hafta boyunca düşman silah depolarını basıp orada kim varsa öldürdüm. Ateş gücüne ihtiyacım vardı ama onları kendi silahlarıyla öldürmenin de şiirsel bir adalet olacağını düşündüm.

Bundan sonra, düşmanın emir komuta zincirine doğru ilerleyerek metodik bir insan avına çıktım. Eski komşumla ikinci kez karşılaştığımda hiç merhamet görmedi. Kararları veren üst düzey liderle yüz yüze geldiğimde, intikamın öfkeli ateşi beni yiyip bitirmiş, eskiden olduğum kişinin külleri arasında yepyeni bir yaratık bırakmıştı.

En öfkeli anlarımda bile hepsini öldürmek istesem de bunun mümkün olmadığını biliyordum. Ceset sayımdan tatmin olduğumda kaçışımı planladım. Mossad bağımsız bir kurumdu ama benim eylemlerim yetkisizdi. Diğer İsrail vatandaşları gibi ben de ceza kanunu uyarınca kovuşturmaya tabiydim. Pis teröristleri öldürdüğüm için hapse girmeme imkan yoktu.

İki hafta sonra, kendime yeni bir hayat kurabileceğim Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmek için sahte bir pasaport kullandım. Geçmişim her zaman benim bir parçam olacaktı ama asla Aliza'nın ölümünden önceki idealist adam olamayacaktım. Bunun yerine, acımasız şiddeti dizginleyerek ve çok az kişinin yapabildiğini yapmak için gücümü kucaklayarak - kötülüğü her seferinde bir acımasız cinayetle dize getirerek - olacağım adamı memnuniyetle karşılayacaktım.

Bölüm 17

Emily

Hikâyesini dinlerken bir duygu kasırgası beni aldı ve her yöne savurdu. Onun bir katil olduğunu biliyordum ama bir tabur dolusu düşman askerini yok ettiğini duymak bambaşkaydı. Tahmin edilemez. Cinayete meyilliydi. Aynı zamanda, kız kardeşinin öldüğünü öğrendiğinde hissetmiş olması gereken dayanılmaz suçluluk ve ıstırap için kalbim kırıldı.

Kardeşlerim benim için dünyalara bedeldi, bu yüzden onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapmaz mıydım emin değildim. Her gece uyumaya gittiğimde onlara iyi bakılıp bakılmadığı konusunda endişeleniyordum. Ayrılmaya ilk karar verdiğimde, eylemlerimin acısının onlardan çıkarılıp çıkarılmayacağını dikkatlice düşünmek zorunda kaldım. Benden intikam almak için kullanılıp kullanılmayacaklarını. Babam yılın babası olmaktan çok uzaktı ama en azından kardeşlerimi güvende tutacağını ummalı ve bunun için dua etmeliydim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Duygularım yatıştığında, geriye kalan en baskın duygunun keder olduğunu fark ettim. Kalbim Tamir'in yaşadıkları için acıyordu.

"Bu benim hatamdı. Yaşlı komşumun yaşamasına izin verdiğimde emirlere uymadığım için cezalandırıldım. Kariyerim için üzülmeyeceğim; zaten bitmişti. Benim sadakatim ailemeydi, olması gerektiği gibi. Kız kardeşimin intikamını almak için yaptığım tek bir şeyden bile pişman değilim."

"Evet, ama onun ölümü için kendini de suçlayamazsın." Elimi masaya koydum ve öne doğru oturdum, böyle bir suçluluk duygusu taşımasından dehşete düşmüştüm. "Bir adama şefkat gösteriyordun ve o da seni üstlerine ispiyonladı. Sorumlu olan o ve onu öldüren her kimse, sen değilsin."

Sobadan gelen ateş ışığı gözlerindeki obsidyen parçacıklarını parlattı ve ağzının kenarları seğirdi. "Bakış açınızı takdir ediyorum ama ben farklı görüyorum. Ne olursa olsun, ateşin içinden geçtim ve diğer ucundan daha güçlü çıktım."

Yumuşakça gülümsedim. "Yıldızları görmek için belli bir karanlığa ihtiyaç vardır. Büyükanнем hep böyle derdi." Kadehinden bir yudum alırken, "Bilge ama son derece batıl inançları olan bir kadındı," diye alay etti. "Ben olsam onunla tanışmak isterdim."

"Biliyor musun? Bence senden hoşlanırdı Tamir..." Durakladım. "Dur bir dakika. Buraya gelmek için sahte pasaport kullandıysan, bu gerçek adının Tamir olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Teknik olarak mı? Hayır, değil." "Peki, adın *neydi*?"

Bir dakika boyunca bana baktı. Neredeyse kafamdaki düşünceleri gözden geçirdiğini hissedene kadar. "Bunun gerçekten bir önemi var mı? Ben artık o adam değilim."

Söylediklerini düşündüm ve ehliyetimde Reyes, Ramirez ya da Rogers yazsa da hâlâ aynı kişi olduğumu fark ettim. "Hayır, sanırım öyle değil." Öğrendiğim her şeyi özümseyerek birkaç dakika oturdum. Amerika'ya gelmeden önce olağanüstü bir hayat yaşamıştı ve şimdi hayatı çok daha basitti.

"O hayatı bırakmak zor oldu mu? Eğitimci olmak ve yıllarca süren askeri yaşam tarzından vazgeçmek?" Eski askerler için topluma uyum sağlamanın zor olabileceğini duymuştum.

Belki de sadece sobanın titreyen ışığıydı ama yüz hatlarını uğursuz bir gölge kaplamış gibiydi.

"Aslında geçiş oldukça sorunsuz oldu." Gözleri aramızdaki bağlantıyı kopardı ve

Elinde bardak.

"İsrail hükümeti hala sizi arıyor mu?"

"Hâlâ hakkımda tutuklama emri var ama kimse aktif olarak beni aramıyor. Radarlarının altında kaldığım sürece risk altında olmamalıyım. Sanırım bir gece için bu kadar hikâye yeter. Biraz dinlenme zamanı." Ayağa kalktı ve mutfak lavabosuna doğru yürüyerek konuşmamızı fiilen sonlandırdı.

Bir şeylerin onu rahatsız ettiğini hissediyordum ama hangi kısmı olduğundan emin değildim. Genelde çok yumuşak huyluydu. Değişken olmak ona göre değildi, ama hepimizin bazı anları oluyordu, bu yüzden onu zorlamadım.

Bir saat sonra, bir yığın battaniyenin altında kanepeye uzanmış yatarken, bakış açımın değiştiğini hissettim. Tamir'in hikâyesi onun tehlikeli bir adam olduğunu doğrulamıştı ama aynı zamanda onun yanındayken hissettiğim tuhaf güven duygusunu da açıklıyordu. Onun hakkındaki değerlendirmelerime katılmıyor olabilirdi ama ben onun sert ve katı dış görünüşünün altında değerli bir adamın güzel ruhunun saklı olduğuna inanmaya başlamıştım.

Kız kardeşini sevdiği kadar derinden seven bir adam beni sebepsiz yere incitir miydi? Elbette incitmezdi. Geçmiş hakkında şimdi bildiklerimi öğrenince, gerçekten bana yardım etmek için orada olduğundan daha da emin oldum. Ne kadar küçük olursa olsun, yaşadığım çileden yara almadan kurtulma şansım olduğuna dair baş döndürücü bir farkındalık çöktü üzerime.

Yıllardır ilk kez dudaklarımda bir gülümseme ve kalbimde bir hafiflikle uykuya daldım.

Ertesi sabah Tamir'in kulübenin dışında odun keserken çıkardığı sesle uyandım. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti, bu da muhtemelen saatin sabah dokuza yakın olduğunu gösteriyordu. Telefonumu açmayı reddettiğim için saati tahmin etmek zorundaydım. Telefonların benim hakkımda bilgi toplamak için kullanılabileceğini bilecek kadar film izlemiştim.

Yataktan kalkıp battaniyeleri topladıktan sonra bugün için giyinmek üzere banyoya yöneldim. Eve döndüğümde her zaman sabahları duş alırdım ama kulübede sadece bir buçuk gün geçirdikten sonra vahşi doğada duş almanın bir akşam aktivitesi olduğunu hemen anlamıştım. Ormanda geçirdiğim bir günün ardından ter ve kir içinde uyumamın imkânı yoktu ve sabah ikinci bir soğuk duş almak da istemiyordum. Günde bir duş yeterliydi.

Giyindikten sonra, önceki geceden kalan bulaşıkları yıkamaya koyuldum. Yemekten sonra onlarla uğraşamayacak kadar yorgunduk. Evin 500 metrekarelik bir ayakkabı kutusunda bile işlerin bu kadar birikmesi inanılmazdı.

Ben temizlik yaparken Tamir'in baltasının ritmik gümbürtüleri devam etti. İlk temizliğimizden sonra biriken toz kalıntılarını sildim ve çoğunlukla kendimi meşgul etmek için Tamir'in yatağını yaptım. Çarşafı yatak başlığına çekmek için uzandığımda ayağım yatağın altında bir şeye çarptı. Çömeldim ve yatağın altında Tamir'in siyah spor çantasının olduğunu fark ettim.

Sert ve hacimliydi, içinde ne olabileceğine dair merakımı uyandırdı. Ben etraftayken o şeye neredeyse hiç dokunmamıştı. Ama aptal değildim. Giysi ya da onun kadar normal bir şey olmasını beklemiyordum, özellikle de Tamir hakkında bildiklerimden sonra. Bu kesin bilgi tam da çantanın içinde ne *olduğunu* bu kadar merak etmemin nedeniydi.

Tüm beklentilerimi bir kenara bıraktım ve ana fermuarı geri çektim. En üstte büyük bir ilk yardım çantası vardı, muhtemelen bu yüzden evinin banyosunda bir tane bulamamıştım. Onun altında bir dizüstü bilgisayar ve her ikisi de parmak izi kilidine sahip iki tabanca kılıfı vardı. En altta

ise ağır bir yün battaniye ve plastik bir muşamba ile uzun bir ip vardı.

Bir yanım üzülmek istiyordu çünkü normal, sağlıklı bir birey bu tür bir teçhizatı yanında taşımazdı. Ama önceki gece bana anlattıklarından sonra, bunların hiçbirinin o kadar da önemli olmadığını düşündüm.

Şaşırtıcı. Sadece bu da değil, kendi karmaşık geçmişim de kabul edilebilir ve kabul edilemez çizgilerini bulanıklaştırıyordu. Sanki işkence aletleri ya da kesik bir kafası varmış gibi davranmıyordu. Kendini her duruma hazır hissetmek için bir çanta dolusu silah ve bir muşamba bulundurması gerekiyorsa, bunu ona karşı kullanmazdım. Yine de ben Teksaslıydım ve ateşli silahlar ve kişisel mülkiyet konusundaki görüşlerimiz diğerlerinden biraz farklıydı.

Çantayı yatağın altına geri ittim ve temizliği bitirdim. Bunu yaparken medeniyette neyi kaçırdığımı merak ettim. Küçük ormanlık baloncuğumuzun dışında dünyanın devam ettiğini düşünmek tuhaftı. Telefonum olmadan bir dünya savaşı çıkabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı. Tamir'in telefonu yanındaydı ama artık cep telefonu çekmediği için pek bir işe yaramıyordu.

Gerçek dünyanın bize ulaşamayacağını bilmenin huzur verici bir yanı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bu erteleme sonsuza kadar sürmeyecekti ama sürdüğü sürece rahatlatıcıydı. Aynı şey benim mücadelelerim için de geçerliydi. Onlar da sonsuza kadar sürmeyecekti. Zaman zaman kendime bunun hayatımın sadece bir bölümü olduğunu ve tüm hikayem olmadığını hatırlatmam gerekiyordu.

Bir gün hayatımı geri alacaktım ve onunla değerli bir şeyler yapmak bana bağlı olacaktı. Ben cehennemden garsonluk yapmak ve geceleri içerek uyumak için çıkmadım. Ruhumu epeyce yoklamam gerekmişti ama bir plan oluşturmaya başlamıştım. Şimdi tek yapmam gereken bunu gerçekleştirecek kadar uzun yaşamaktı.

"Bu bizi önümüzdeki birkaç gün boyunca iyi durumda tutacaktır." Tamir bana içeride katıldı, ben ocakta yemek pişirmeye devam ederken mutfak sandalyesine yığıldı.

"Bu sabah bulutların yoğun olduğunu fark ettim. Kar yağacak mı?" "Yağabilir gibi görünüyor. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmayı tercih ederim diye düşündüm."

"Bunu takdir ediyorum. Öğle yemeğinden önce temizlemek istersen zaman var. Bu on dakikadan önce hazır olmaz." Cevap vermeyince omzumun üzerinden baktım.

Tamir'in acı verici derecede yoğun ve bir o kadar da anlamsız bakışları beni delip geçti. Beni mutfak masasının üzerinde domaltmak mı yoksa arkadaki geyik gibi fileto yapmak mı istediğini anlayamıyordum. İkincisine kesinlikle karşı çıkıyordum; birincisi ise onunla birlikte olduğum her gün daha çekici geliyordu.

Sonunda ayağa kalktı ve odadaki boğucu gerginliği hafifletti. "Öğle yemeğinden sonra, eğer ilgilenirsen biraz antrenman yapabiliriz."

"Çok isterim, teşekkür ederim." Sözlerim aceleye gelmişti, kendimi bir kurdun karşısındaki tavşan gibi hissediyordum. Ondan bu kadar etkilenmemek için kendimi azarlıyordum ama bu doğuştan gelen bir şeydi. İçgüdülerim ondan korkmamı söylüyordu ama bunun ilk başta düşündüğüm nedenden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeye başlamıştım.

Benim için hâlâ tehlikeliydi ama ölümcül bir şekilde değil. Hayatımı raydan çıkaracak güce sahipti. Uğruna çok çalıştığım her şeyi sona erdirecek güce sahipti. Tamir aşık olacağınız, çıkacağınız ve evleneceğiniz türden bir adam değildi. Onunla bir ilişki hayatın ta kendisi olurdu. O benim soluduğum hava ve her sabah uyanma sebebim olacaktı. Bu tür bir güç dehşet vericiydi.

Üzerimdeki bu tür bir kontrolü başka bir insana vermek isteyip istemediğimi bilmiyordum ama Tamir'in yanında olduğum süre uzadıkça, bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığından daha çok endişeleniyordum. O doğanın bir gücüydü. Üzerimdeki etkisi kontrol edebileceğim ya da filtreleyebileceğim bir şey değildi. Tek seçenek yıkıcı etkilere hazırlanmak ya da kaçmaktı ve

ikincisi artık bir seçenek gibi gelmiyordu. Çoktan onun yörüngesine girdiğimi bu şekilde anladım. Ona doğru olan çekim karşı konulamayacak kadar büyüktü. Kaçmak ve onu bir daha asla görememe riskini almak istemiyordum. Yapılacak tek şey düşüşe hazırlanmak ve uzun inişe değmesi için dua etmektir.

Bir saat sonra kulübenin dışında, ikimiz de hareket etmeye izin veren ama havadaki artan soğuğu uzak tutan rahat giysiler içindeydik. İkimiz de bir tur ısınma egzersizi yaptık, nefesimiz küçük bulutlar halinde dışarı çıktı ve ayak seslerimiz ağaçların gölgesinde yüksek sesle yankılandı.

"Uygun antrenman pedleri olmadan seçeneklerimiz biraz kısıtlı ama yine de pek çok teknik uygulayabiliriz. Bazı basit yumruk savunmalarıyla başlayalım - sadece az kuvvetle yapılan hareketler

-Simülasyondan çok kas hafızası için."

Tamir makul bir hızda rastgele yumruklar, kancalar ve aparkatlar arasında dönerek saldırılarına uyum sağlamama ve ister vuruşunu yeniden yönlendirme ister blok olsun uygun savunmayı üretmeme izin verdi. Gerçek bir saldırgana karşı kendimi savunmakla aynı şey olmasa da bu hareketleri yapmak inanılmaz derecede güçlendiriciydi. Yakalandığım o sokakta sağlıklı düşünmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Yeterince pratik yaparsam, hareketlerin ikinci doğam haline geleceğini ve onları düşünmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Eğer bir el yüzüme doğru gelirse, içgüdüsel olarak onu savuşturacaktım.

Tekme savunmalarına geçtik, bunlar genellikle yerleşik bir karşı saldırı içeriyordu. Yana yatar gibi yap, tekmeyle engelle, sonra doğrudan yüze bir yumruk at. Hızımın çok altında çalışsam bile, kaslarım efor sarf etmekten çabucak yoruldu. Bir parçam seansı sonlandırmak istiyordu ama Tamir hâlâ güçlüyken pısrıklık etmekten de nefret ediyordum.

"Bir gün için yeterince içtin mi?" Sırttı. Anlaşılan yorgunluğumu sandığım kadar iyi saklayamamıştım.

"Antrenman yapmayalı bir hafta oldu. Yarın ağrım olacağını söyleyebilirim."

"Kasların körelmesi uzun sürmez. Her gün biraz antrenman yaparsak, antrenmanınızda gerilemenizi önleriz."

"Peki ya sen? Burada benimle birlikteyken yumuşamanı hiç istemem," diye takıldım. Tamir kaşlarını kaldırdı. "Yumuşak mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Reflekslerinizi yavaşlatın ya da her neyse."

"Bu noktada benim için bisiklete binmek gibi bir şey. Kısa süreli yokluklar bile beni etkilemiyor. Ama endişeleniyorsan, beni her zaman test edebilirsin. Bakalım yumuşamış halimle bana dokunabilecek misin?" Bir meydan okuma. Rollerimizi değiştirmemizi öneriyordu ve ben de değişiklik olsun diye ona saldırdım.

Becerilerini sergilemenin heyecanıyla gözlerinin kenarları kırıştı. Böyle alışılmadık bir coşku gösterisini nasıl reddedebilirdim? Ayrıca, eğer gerçekten bir vuruş yapabilirim, kendimi dünyanın tepesinde hissedecektim.

Vuruş mesafesine gelene kadar yaklaştım ve yumruklarımı gard almak için kaldırdım. İkimiz de ayaklarımızın üzerinde hafifçe durduk, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti ve yüzlerimizde sırtmalar vardı.

"Korkma," diye beni kışkırttı.

"Seni dizlerinin üstüne çöktürdüğümde çok utanacaksın." Konuşurken onu hazırlıksız yakalamayı umarak iki hızlı vuruş yaptım. İşe yaramaması biraz sürpriz oldu. Saldırılarımdan kolayca kurtuldu.

"Hadi ama. Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin. Kuzenlerinin sana kullanabileceğin bir şeyler öğreteceğini düşünmüştüm."

"Kelimenin tam anlamıyla kirli dövüştüler. Bir yumruk atabilmek için gözlerine toprak atmamı istediğinden şüpheliyim." Bu sefer yumruk atar gibi yaptım ama bacağımınla savurdum, neredeyse ayak bileğini yakalıyordum.

"Fena değil. Sıradan bir adam olsaydım, bu işimi görürdü."

"Sıradan bir adam olsaydın, ben burada olmazdım."

Bir ara sokakta ölmüş olurdum... ya da daha kötüsü.

Sözlerimi bitirir bitirmez omzumu göğüs kafesine saplamak için ileri atıldım. Beni engellemesini ve yanından uçup gitmemi sağlamasını bekliyordum ama söylediklerimle ilgili bir şey dikkatini kaybetmesine neden oldu. Zamanında kaçamadı, bu da vuruşumun eve çarpması ve ikimizi de yere çarpması anlamına geliyordu.

"Oh, kahretsın!" Bağırdım. "İyi misin?"

Sırt üstü yattı, ben de yarısına kadar üstüne çıktım, gözlerini bulutlu gökyüzüne dikti. "Bunun sonunu asla duymayacağım, değil mi?"

"Ben hatırlatmak için etrafta olduğum sürece asla."

Bakışları, kırmızı halıya yakışır bir gülümseme takındığım yüzüme kaydı. O hesapçı gözler kısa bir süreliğine dudaklarıma kaydı. "Bir erkek için alçakgönüllü olmak kesinlikle iyidir... Bunu kaybetmek istemem." Sözleri aramızdaki havada asılı kaldı, imalardan oluşan boğucu bir perde.

Kendimi garip ve kararsız hissederek üzerinden kalktım ve dizlerimdeki ve ellerimdeki kirin tozunu aldım.

Tamir de aynı şeyi yaptı ve ayağa kalkarken sırtını gerdi.

"Bunun için gerçekten üzgünüm," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bunun için endişelenme. Bunu hak ettim." Sözleri homurdanıyordu ve kulübenin içinde kaybolmadan önce bir daha gözlerime bakmadı.

Tamir günün geri kalanında sessizdi. Söylediklerimin onu üzdüğünü hissediyordum ama nedenini bilmiyordum. Ona geniş bir alan bıraktım ya da en azından küçük bir kabinde iki kişinin birbirine bırakabileceği kadar alan bıraktım.

Yoğun bir kar tabakası gece boyunca manzarayı değiştirdi. Muhteşem bir manzaraydı. Sabahın erken saatlerinde güneş, kulübenin önündeki açık arazide milyonlarca küçük kar tanesini parlatıyordu. Büyüleyiciydi. Gerçeküstü.

En güzel yanı ise hiç bozulmadan kalmasıydı. Şehirde kar, gri bir çamura dönüşmeden önce bir dakika bile yerde kalmazdı. Tamir'in içeride o kadar çok odunu vardı ki, mükemmelliği tek bir çizme iziyle bile bozmamıza gerek kalmadı.

Kahvaltımızı ettikten sonra temizlik yaparken bulduğum iskambil destesini çıkardım. "Hadi bir oyun oynayalım. Bir şeyler yapmazsak ikimizin de bütün gün kulübede oturup çıldırmadan durabileceğimizi sanmıyorum."

"Bana öğretmek zorunda kalacaksın. Aynı oyunları bildiğimizden şüpheliyim." Karşımdaki masada kahvesini yudumluyordu.

"Isaac ve Averi'ye birkaç oyun öğretebildiysem, eminim size de öğretebilirim." Her birimize yedi kart dağıttım. "Bir klasikle başlayacağız. Buna çılgın sekizliler deniyor. Amaç önce elinizdeki kartlardan kurtulmak. Iskarta yığınındaki en üstteki kartla ya aynı renkte ya da aynı sayıda oynamak zorundasınız ve sekizler çılgındır. Gördünüz mü? Çok kolay."

Becerikli parmaklarıyla kartları dağıttı. "Muhtemelen bunu kabul etmemeliyim. Kız kardeşim oyunlarda beni hep yenerdi ve ben de kaybetme konusunda pek nazik değildim."

"Bir kadına asla yenilmeyeceğini söylediğini sanıyordum," diye dalga geçtim motel odasındaki sarhoş yorumuyla ilgili olarak.

Gözlerini kartlarından kaldırıp benim meydan okuyan bakışlarımla buluştu. "Gerçeği biraz değiştirmiş olabilirim."

"Anlıyorum." Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Neyse ki sana bir an bile inanmadım." Oyuna başladım, iskarta yığınındaki kupa ikilinin üzerine bir kupa yedili oynadım.

Ardından Tamir oynadı, bir maça attı ve bana küçük bir deste kart çekti.

"Durum seniniçin iyi görünmüyor," diye dürtükledi. "Belki de bu eli teslim etmelisin."

"Teslim olmak mı? Saçmalama. Sana yenilgiyi kabul etmeden önce tüm yığını çekeceğim."

İki dakika sonra Tamir son kartını oynadı ve kendini beğenmiş bir sırıtışla raundu kazandı.

Kartları topladım ve karıştırmaya başladım. "Acemi şanslı. Yenilmeye hazır ol, sert çocuk." Yeni bir tur dağıttım ve sonraki iki oyunla birlikte onu da kazandım.

"Kaybetmek ne kadar eğlenceli olsa da, sanırım işim bitti."

"Seni eziklik konusunda kışkırtmak isterdim ama kafam beni öldürüyor. Sanırım benim de işim bitti." Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. "Başın mı ağrıyor?"

"Evet, ama bu sadece lanet olası saçlarım yüzünden. Nemli saçla uyumak, kuruduklarında buklelerimi çılgına çeviriyor. Saçlarımı topuz yaparak ehlileştirmeye çalışıyorum ama bir süre sonra bu da başımı ağrıtıyor." Şakaklarıma masaj yaptım ama bu sadece geçici bir çözümdü.

"Neden onun yerine örmüyorsun?"

"At kuyruğu yapıp oradan örgü yapabilirim ama bu yine de başımı rahatsız ediyor. Fransız örgüsü yapmayı hiç öğrenemedim. Tita ellerindeki kireçlenme yüzünden yapamazdı ve benim de büyürken pek kız arkadaşım olmadı."

Tamir sandalyesinden kalktı ve banyoya doğru gitti. "Topuzu indir." Kafam karışmıştı, dediğini yaptım. Geri döndüğünde elinde fırçamı tutuyordu.

"Bilmiyorum Tam. Şu anda oldukça düğümlemiş durumda." Kafa derimi parçalayacak ve baş ağrımı on kat daha kötü hale getirecek diye ödüm kopuyordu.

Sandalyesini benimkinin arkasına çekti ve oturdu. "Kız kardeşimin saçları da seninkilere çok benziyordu," dedi parmaklarını asi dalgalarında gezdirirken. "Annemiz saçlarını taradığında ağlardı, bu yüzden küçükken ben taramaya başladım. Büyüdükçe kendi kendime onun saçlarını örmeyi öğrendim. Bu uzun süre akşam rutinimizin bir parçası oldu. Okuldaki günümüz hakkında konuşurken saçlarını tarar ve örerdim." Saçlarımın sadece uçlarından tuttu ve nazikçe düğümleri çözdü, sonra her seferinde bir bölüm olmak üzere yukarı doğru hareket etti.

"Biraz kıskanmadığımı söyleyemem. Bu kadar yakın olduğunuz bir kardeşinizin olması kulağa harika geliyor." "O da benimle dalga geçmeyi ve damarıma basmayı severdi ama çoğunlukla iyi anlaşırdık.

yukarı." Saçlarımdaki her düğümü fırçalayınca kadar uzun dakikalar boyunca saçlarımla uğraştı. Uzun saçlarımdan aşağıya doğru inen darbelerin verdiği his boynumdaki gerginliği yatıştırdı ve başımdaki ağrıyı hafifletti ama Tamir fırçayı bırakıp güçlü parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde resmen eridim.

Aslında, ayrılmış dudaklarımdan bir inilti kaçmış olabilir. "Bu çok iyi hissettiriyor; ağzımın suyunu akıtacaksın."

Tamir kıkırdadı. "Bunu yapmayalı uzun zaman oldu, o yüzden ilk seferde mucizeler beklemeyin." Alnımın yanındaki saçları topladı ve yavaşça aşağıya doğru inerek saç tellerini birbirine örmeye başladı. "Geceleri saçlarını örmek sabahları asi olmalarını engelleyecek ve umarım baş ağrısı çekmeni de önleyecektir."

Bu sert ve tehlikeli adamın benimle bu kadar nazik bir şekilde ilgilenmesinin yan yana gelmesi içimi ısıttı. Bu kadar şefkatli davranılmaya alışık değildim. Bağımlılık yapıyordu. Bu duyguya tutunmak ve asla bırakmak istemiyordum.

Her gece Tamir'in şefkatinden bir doz alıyordum ve bir keş gibi, her akşam onun ilgisinin tek odağı olduğum zamanı dört gözle bekliyordum. Bunu arzuluyordum. Saçlarımı okşayan ellerinin verdiği hissi hayal ediyordum. Aramızda hiçbir sırrın ve çözmemiz gereken hiçbir yükün olmadığı tek zaman dilimiydi. Saf ve masumdu ama içimde uyandırdığı hisler hiç de öyle değildi.

Tamir'e olan ihtiyacım her geçen gün hızla artıyordu ama o çizgiyi aşma riskini almak

istemiyordum. Hele de olası bir reddedilmeden kaçmanın hiçbir yolu olmadan birlikte sıkışıp kalmışken. Bunun yerine, kulübede yaşadığımız sonraki iki hafta boyunca yeni bir normal oluşturduk.

Tamir erzak yüklemek için şehre gitti ama onun dışında ormanda yalnız kaldık. Şükran Günü'nü kamp ateşinde sosisli sandviç yiyerek ve kalan viskilerimizden son yudumları içerek kutladık. Günlerimizi ev geliştirme projeleri ya da avcılıkla geçirdik, yan yana dostça çalıştık.

Biraz normalliğin tadını çıkarmanın bana huzur getireceğini düşünebilirdim, ancak her geçen gün bundan daha da uzaklaştığımı hissettim. Aslında, Tamir'e ne kadar yakın hissedersen ve onun varlığından ne kadar keyif alırsam, o kadar perişan oluyordum. Cinsel gerilim kaynama noktasına gelmişti ama onunla o noktaya gelemedim. Ona tüm gerçeği söylememişken olmazdı. Ve geçen her gün, suçluluk duygusu kızgın bir piranha gibi içimi kemiriyor, beni tamamen yutmaya çalışıyordu.

Bölüm 18

Emily

Tamir haftalık erzak stokumuzu yenilemek için kasabaya gittiğinde, ben de patikalardan birinde yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Bir insanın belirli ağaçları veya kaya kümelerini tanımayı öğrenmesi inanılmazdı. İlk başlarda Tamir yanımda olmadan kulübenin görüş alanının dışına çıkıp yolumu bulabileceğimden emin olmak istemiyordum ama her geçen gün dolambaçlı patikalarda daha rahat olmaya başladım.

Sabahın keskin havasından korunmak için sıkı sıkı sarınmak zorunda kaldım. Aralık ayına gireli bir hafta olmuştu, bu da neredeyse bir yıldır tanık olduklarımın sonuçlarıyla uğraştığım anlamına geliyordu.

Sekiz aya yakındı ama bir yıl gibi geldi. Sonsuzluk gibiydi.

Dramatik bir ruh hali içindeydim ama bunun nedeni doğum günümünden bir gün önce olmasıydı. Atılım yapıp WitSec'e girdiğimde kendime doğum günüm geldiğinde yeni bir hayata doğru yol almış olacağımı söylemişim. Bunun yerine, yirmi yedi yaşına ormanda bir kulübede, hayatta kalmak için saklanarak giriyordum.

Bu noktada kendimi görmek istediğim yer değil.

Belirsizliğin ezici ağırlığı her gün üzerime biraz daha çöküyordu. Bunun da ötesinde, erkek ve kız kardeşlerimi özliyordum. Ayrıldığımda kalbimde bir delik açılmıştı ve bu yara iyileşmek yerine daha da kötüleşiyordu. Kendimi canlanmış ve tazelenmiş hissetmem gereken vahşi doğada bile kendimi küçük ve kaybolmuş hissediyordum.

Ama içimi en çok kemiren şey Tamir'e yalan söylediğim için duyduğum boğucu suçluluk duygusuydu. Ona her geçen gün daha fazla aşık oluyor, sahte bahanelerle bana yardım etmesine izin veriyordum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Olumsuz duygular denizinde yüzüyordum ve yüzeye çıkış yolunu göremiyordum. Birbirlerine eklenerek etkilerini büyütüyorlardı, ta ki ben çıkmak zorunda kalana kadar. Kulübeden çıkmak. Kafamın içinden çıkmalıydım.

Çok uzakta olmayan bir dalın çatırdaması beni düşüncelerimden uyandırdı. Etrafıma dikkat kesildiğimde, bir süredir aynı yerde durduğumu fark ettim. Durduğumu bile fark etmemiştim. Mümkün olduğunca sessiz kalmak için sadece başımı çevirerek etrafımı taradım ama olağandışı bir şey görmedim.

"Seni buldum," diye gürledi Tamir'in derin sesi arkamdan.

"*Dios Mío*, beni korkuttun," diye çığlık attım ve ses çıkarmadan bana nasıl bu kadar yaklaşabildiğinden emin olamayarak yana sıçradım. "Bir kıza böyle sinsice yaklaşmamalısın." Koluna vurdum ama beni kolayca atlattı.

"Geldiğimi duyacağımı düşünmüştüm ama dikkatinin dağıldığını fark edince biraz eğlenmeye karar verdim. Dikkatini çekmek için küçük bir ağacı ikiye ayırmak zorunda kaldım. Seni bu kadar meşgul eden neydi?"

Gözlerim yakındaki bir ağaca kaydı. "Bir sürü şey var sanırım. Doğum günüm, *gerçek* doğum günüm yarın. Bu karmaşanın içine girdiğimde kolay olmayacağını biliyordum ama bu kadar zor olacağını da beklemiyordum. Ailem, evim, işim olmadan yirmi yedi yaşına giriyorum ve dikkatli olmazsam yirmi sekizi bile göremeyeceğim. Her şey beni etkiledi ve kendi kendime uyguladığım

izolasyonun yardımcı olduğunu sanmıyorum. Beni yanlış anlamayın, yardımlarınız için inanılmaz minnettarım. Sadece medeniyetten bu kadar uzak kalmaya alışık değılim." Döndüm ve kulübeye doğru yürümeye başladık.

Tamir yanıma geldi. Hemen bir şey söylemedi ki bunu takdir ettim. Söyleyebileceğı hiçbir şey durumumu değıştiremezdi. Eğer kolay bir çözüm olsaydı, bunu değerlendirirdik.

Zaten.

"Biliyor musunuz? Sanırım haklısın. Bence kulübeden biraz uzaklaşmanın zamanı geldi."

"Gerçekten mi?" Kalbim heyecan ve endişenin melodisiyle nazik bir dansa başladı.

"Pazarın hemen yanında küçük bir restoran var. Sanırım daha çok bir bara benziyor, ama her iki durumda da işimizi görür. Bu akşam doğum gününü kutlamak için yemeğe çıkalım."

Sarsılarak durdum ve Tamir bana doğru döner dönmez kollarımı ona sımsıkı sarıldım. "Aman Tanrım, sadece bir geceliğine her şey normalmiş gibi davranmak beni ne kadar mutlu eder bilemezsin." Geri çekilip ne yaptığımı fark ettiğimde kendimi garip hissettim. Bakışlarımı yere ve çamura bulanmış ayakkabılarıma indirdim. "Ah, kahretsin," diye inledim. "Kokmayan ya da kire bulanmamış tek bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

"Bu sabah mağazadan her birimiz için birkaç yeni şey aldım. Oduncuya benzemeye başladım ama en azından pis kokudan bizi dışarı atmazlar." Giysilerimizi birkaç günde bir elde yıkıyorduk ama bu nankör bir iş gibi geliyordu çünkü kısa sürede kokmuş ve kirlenmiş oluyorlardı.

"Sanırım burada hiç makasınız yoktur? Saçınıza yardım edebilirim ama sadece siz isterseniz. Babamın ve bazen de kuzenlerimin saçlarını keserdim."

Kısa bir süre sırtarak bana baktı, sonra tekrar yürümeye başladık. "Sanırım işe yarayacak bir şeyim var."

"Saçını makasla kesmemi mi istiyorsun? Bilmiyorum Tamir. Ya berbat görünürse?" Elimdeki ağır çelik makası ölü bir balığı tutar gibi tuttum. Daha önce saç kesmek için kullandığım narin makaslardan çok farklıydılar.

"O zaman tekrar büyür. Uzun olduğunda dalgalar burada birbirine karışıyor. Bana kalırsa hepsini tıraş edebiliriz."

"Hayır! Saçların bunun için fazla güzel. Tamam, otur ve şu işi bitirelim."

Yemek sandalyelerinden birini dışarı çektik. Alçaktı ama Tamir aradaki farkı kapatacak kadar uzundu. Arkasında durdum ve tereddütle parmaklarımı gür saçlarında gezdirdim. Durumların tersine dönmesi ilginçti. Bu hareket kendimi samimi hissettirdi ve Tamir'in akşamları saçımı yaparken neler hissettiğini merak ettim. Eğer benim ona duyduğum arzunun bir kısmını o da hissediyorsa, ilişkimizi daha ileri götürmeye çalışmamış olması şaşılacak bir şeydi.

En alttan başladım, boynunu kaplayan saçları kestim. Küçük maceramıza başlamadan önce saçlarını kestirmesi gerekiyordu ve şimdi saçları düpedüz dağınıktı. Tepeye doğru ilerlediğimde, kestiklerimin uzunluğunu kontrol etmek için önünde durmak zorunda kaldım, babamın saçını kestiğimde bu dikkat çekici bir şey değildi. Ama Tamir'le bu tamamen farklı bir deneyimdi.

Önünde durup, uygun açıyı yakalayabilmek için bacaklarımı onunkilere değdirerek işime odaklanmaya çalıştım. Bana doğru bastıran aç bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım ama güçsüzdüm ve gözlerim sürekli onunkilere kayıyordu. Bakışlarımız çarpıştığında, bu doğrudan kan dolaşıma bir eroin vuruşu gibiydi. Heyecan verici. Güçlü ve kafa karıştırıcı. Sanki beni yeryüzüne bağlayan bağlar çözülmüştü ve sonsuza dek gökyüzünde süzülebilirdim.

Bu adamı o kadar çok istiyordum ki kaslarım ihtiyaçtan ağrıyordu.

Ama yapamadım. Yapamazdım. Her şeyi bilmediği sürece olmazdı. Potansiyel erkek arkadaşlarıma, hatta kocama bile geçmişimi anlatmayı planlamamıştım ama Tamir farklıydı. O zaten çok şey biliyordu ve geri kalanını ondan saklamak ihanet gibi geliyordu. Sahte bir bahaneyle onunla bir şeyler inşa etmek. Bu

yanlış, kirli hissettim.

Yine de son gerçeği itiraf etmek için dudaklarımda sözcükler oluşturamıyordum. Koyu renk gözlerinin sertleştiğini, yüz hatlarını yargıladığını hayal edebiliyordum. Sadece bu düşünce bile arzumu buz gibi bir kova suyla ıslattı.

"Hepsi tamam," diye nefes aldım, boğazımda bir duygu yumağı düğümlenmişti. Onunla yüzleşmek için yürürken makası avucumun içinde tuttum, aramızda birkaç metre olmasına dikkat ettim. "Saçlarından kurtulmak istiyorsan önce bir duş alabilirsin." Sözlerimin ve hareketlerimin her biri garip bir gerilim kokuyordu.

Tamir'in yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum ama konuyu uzatmadı.

"Saınızın kuruması daha uzun sürüyor, o yüzden siz devam edin. Birazcık sa kesimi beni rahatsız etmez." "Tamam, teşekkürler." Ona sıkı bir gülümseme verdim ve kendimi korkak gibi hissederek kamaraya doğru kaçtım.

öyleydi.

Bölüm 19

Tamir

Birches, fanila ve kanvas iş pantolonları giyen sert insanlarla dolu yerel bir restoran ve bar mekânıydı. Girişe yakın bir bar, odanın diğer ucunda bir bardo masası ve ortada kalabalık bir masa vardı. Eski bir müzik kutusu on yıllar öncesinden şarkılar çalarken, zayıf ışıklandırma altında standart küçük kasaba Amerikan yemekleri servis ediyorlardı.

Emily'nin yüzündeki ifadeye bakarsanız, onu evdeki Rus Çay Odası'na götürdüğümü sanırsınız.

Onu bu kadar mutlu görmek, gezintimizle ilgili her türlü asgari riske değirdi. Onun mutluluğu beni de mutlu ediyordu ve bu benim için tehlikeli bir tepkiydi. Tüm duygularım ve tepkilerim kontrolümden çıkıyordu. Fark edip etmediğinden emin değildim ama saçımı keserken ona dokunmamak için ellerimi kucağımda tutmak zorunda kaldım. Hayatımda pek çok seksi kadınla birlikte olmuştum ama hiçbirini Emily ile kıyaslanamazdım. Ellerini saçlarımda gezdirmesi. Bacaklarını benimkilere sürmesi. Saç kesimi gibi basit bir şey bile pornografi sınırında hissettirmişti.

Kendini kaybettiğinde dudakları büzülür ve dolgunlaşırdı. Bu beni öldürüyordu. İlk kez, kabindeki duşun suyunun buz gibi soğuk olmasına sevinmişim. İsyanîr bedenimi tekrar itaat etmeye zorladı.

Onunla birlikte olmak işleri zorlaştıracaktı ama artık umursadığımdan emin değildim. Ne yazık ki onun umurunda *olduğu* belliydi. Oraya gitmeye hazır değildi. Bunu anlamıyordum ama tartışmadan onun isteklerine saygı duyacaktım. Şimdilik.

"Ne alacaksın?" diye sorarak beni yemeğimize geri çekti. "Sanırım somon tabağı alacağım."

"Sağlık konusunda çok bilinçlisiniz."

"Neden? Ne alıyorsun?"

Yaramazca sırtıttı. "Kızarmış tavuk bifeği. Yıllardır yememiştim." "Ben kızarmış yemek yiyerek büyümedim, bu yüzden bana pek çekici gelmiyor."

"Oh, adamım. Çok şey kaçırmışsın. Eskiden her şeyi kızartırdık. TexMex içine doğulabilecek en sağlıklı beslenme kültürü değil ama çok lezzetli."

Garson kız siparişlerimizi almak için geldi. Emily bir bira sipariş etti, ben de aynısını yaptım. Benim bira içmek gibi normal bir şey yaptığımı görünce çok sevindiğini söyleyebilirim. Benim tercih ettiğim bir içki değildi ama kendini biraz olsun kaybetmesine ve sıradan bir hayat yaşıyormuş gibi davranmasına yardımcı olacaksa, bira kolay bir fedakârlıktı.

Tıpkı Kùlkedisi gibi, Emily'nin peri masalı da buradan ayrılıp ormandaki kulübeye geri döndüğümüzde sona erecekti. Aynı derecede talihsiz bir şekilde, ben de Beyaz Atlı Prens değildim. Onun için ne ifade ettiğimi bilmiyordum ama yine de ona karşı koruyucu hissediyordum.

Dayanılmaz derecede berbattı.

Ona yalan söylemişim, sahte bahanelerle onu evinden uzaklaştırmıştım ve şimdi de pantolonuna mı girmek istiyordum? Dürüstçe söyleyebilirim ki çok ince bir ahlaki çizgide yürüyordum - geçmişte başkalarını geçtikleri için yargılamaya çok hevesli olduğum bir çizgi.

En azından, kadına karşı bir şeyler hissettiğimi ve onun ödülünü almayacağımı itiraf etmem gerekiyordu. Onunla ilgili hiçbir şey başına konan ödölü haklı çıkaracak kadar içler acısı değildi.

Durum böyle olunca, kulübedeki zamanımız sona ermişti. Ama bu ne anlama geliyordu? Onu

eve geri götürürsem, başka bir avcının onu bulup canını alma ihtimali çok yüksekti. Yaşayabilir miydim?

Bununla mı? Onu tanımaya, ona değer vermeye başlamıştım. Ona karşı hislerim değiştikçe, onu kulübede daha uzun süre tuttum çünkü vicdanen onu kurtların önüne atamazdım.

Dürüst olmak gerekirse, tek sebep bu değildi.

Emily'yi sevdim. Bu karmaşık kadını öğrenmekten keyif aldım ve ortaya çıkardığım her yeni yönüyle kendimi büyülenmiş buldum. Ama en önemlisi, ona saygı duyuyordum. Ve eğer onun da bana saygı duymasını istiyorsam, ona gerçeği söylemem gerekiyordu. Ona ödül den bahsetmeliydim. Eğer ondan uzaklaşıyorsam, kendini koruyabilmesi için başına bir ödül konduğunu bilmeliydi. Ayrıca ona bu durumdaki rolümden de bahsetmeliydim. Öfkelenebilirdi ama eğer yollarımızı ayırıyorsak, öfkesi önemsiz olurdu.

Ama ya gitmesine izin vermek istemiyorsam?

İlkel ve bencil bir yanımla bu alternatifi düşünmemi istiyordu. Onu kendime saklayabilirdim ve o zaman güvende olduğunu bilirdim. Bu durumda, onun ödülüne olan ilgimi ona söylemek, birlikte olma şansımızı tehlikeye atacaktı. Bir ilişki kurmaya çalışırsak mesleğimi ve söylediğim yalanları ondan saklayabilir miydim? Böylesine büyük bir sırrı saklamak istiyor muydum?

Dışarıda geçirdiğimiz tüm akşam boyunca kafamda sorular vardı. Ruh halimi hafif tutmaya çalıştım ama içim kararsızlıkla doluydu - nadiren mücadele ettiğim bir şeydi bu. Bu çelişkili duyguları kendime sakladım ve Emily'nin harika vakit geçirdiğini görmekten memnun oldum. Ta ki bir çift motorcu restorana girip bara oturana kadar. Emily sandalyesinde gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildi ve ben de yüzündeki kanın çekilişini izledim.

Her iki adam da kıyafetlerinin üzerine siyah deri yelekler giymişlerdi ve yakalarından görünen dövmelemleri vardı. İlk bakışta nasıl korkutucu olabileceklerini görebiliyordum ama duruşları rahattı ve kavgadan çok yemekle ilgileniyorlardı.

"Emily, bana bak," diye usulca emrettim, gözleri bana odaklanana kadar devam etmeyi bekledim. "Endişelenecek bir şey yok. Her şey yoluna girecek, tamam mı?"

Başını salladı ve yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirdi, ama ondan sonra eskisi gibi değildi. Yemeğimizi bitirdik, zengin bir tatlıyla kendimizi şımarttık, sonra hesabımızı ödeyip ayrıldık. Ancak arabaya binip kulübeye döndükten sonra Emily'nin duruşundaki gerginlik azaldı.

Eve geldiğimizde arabadan inmesine yardım ederken, "Harika bir gece için teşekkür ederim," dedi.

"Bir batakhane akşam yemeği idi, ama rica ederim," diye şakacı bir tonda cevap verdim, hala onu indiği karanlık mağaradan geri çekmeye çalışıyordum.

"Bana kalırsa, tropik bir plajda geçirilen bir gün de olabilirdi çünkü aynı şekilde bir kaçıştı. Her şeyden uzaklaşmak için bir şans." Eğildi ve yanağıma iffetli ama içten bir öpücük kondurdu. Gülümserken gözleri ay ışığı ve pişmanlıkla parlıyordu, sonra başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Ertesi sabah boş bir kulübeye uyandım.

Yağmur çatıya yağıyor ve pencerelerden pırıltılar çıkarıyordu, rahatlatıcı temposunun tadını çıkarırken bu ses beni yatakta tutuyordu. Uyandığımda Emily'nin içeride olmadığını fark edince yataktan fırladım ve kıyafetlerimi giydim. Dışarı fırladım, yarı yarıya arabanın yerinde olmadığını görmeyi bekliyordum ama onu bıraktığım yerde buldum. Bunun farkına varmak beni durdurdu ve Emily'nin yağmur fırtınasının ortasında nerede olabileceği konusunda kafamı karıştırdı.

Sonra onu gördüm. Bir ağaç kümesinin arasında duruyordu, iliklerine kadar ıslanmıştı ve bir yaprak gibi titriyordu. İçeriden bir battaniye kaptım, sonra aceleyle yanına gittim ve onu kalın battaniyeye sardım.

Y n.

"Emily, ne oluyor lan? Sonunda hipotermi olacaksın." Onu kulübeye doğru çektim ama direndi.

"Artık sana yalan söyleyemem," diye açıkladı kirpiklerinden sular damlayarak. Sözleri kararlıydı ve içimde derin bir endişe duygusu uyandırdı. "Bu duygulara sahibim ve onlarla ne yapacağımdan emin değilim. Bana bir canavarmı ım gibi bakmanı istemiyorum ama dürüst olmak zorundayım. Dün gece o adamları görmek çok fazlaydı. Bu bir i aretti." Bileğini ovmaya ba ladı ve artık orada saat olmadığını fark ettim. Kulübeye geldiğimizden beri saatini bir kez bile  ıkarmamı tı.

Yalvaran gözleri benimkilerle bulu tu. "Kesiklerini fark ettin mi bilmiyorum," diye devam etti, "ama bu adamlar Los Zares MC'nin bir parçasıydı." Bileğini kaldırdı ve solmu  Z dövmesini ortaya çıkardı. "Tıpkı benim gibi."

Bölüm 20

Emily

Geçmiş

"Hey, Tita?" Mutfaktan seslendim. "Babam bugün geç saatlerde uğrayacağını ve nihayet banyodaki su sızdıran lavaboya bakacağını söyledi."

"Eh," diye tükürdü oturma odasından bana katılırken. "Sana en başından beri bir tesisatçı çağırmanı söylemiştim. Babanı burada istemiyorum."

"Tita, o senin oğlun ve benim babam. Onu aileden atamayız."

"Yapabiliriz ve ben yaptım. Gitmesine izin vermeyen sensin. O adamın iyi biri olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ne o ne de kardeşi, onlar benim yetiştirdiğim çocuklar *değil*." Boğumlu parmaklarından birini bana doğrulttu.

Tedirgindi. Babamdan bahsetmek onu ilk kez sinirlendirmiyordu. Babamın parası da dahil olmak üzere hiçbir yardımını kabul etmeyi inatla reddediyordu. Berbat bir mahallede küçük bir evde yaşamamızın nedeni buydu. Gerçi babamın evi daha iyi değildi ama babam onun cimri devlet yardımından çok daha fazla para kazanıyordu. Yardım etmeye çalıştı ve eğer parayı bana verirse ve ben de nereden geldiğini söylemezsem, bizi ayakta tutmak için kullanmakta özgürdüm. On yedi yaşındayken okula gitmediğim zamanlarda garsonluk yapıyordum, bu yüzden onunla paranın nereden geldiğini söylememe konusunda sözsüz bir anlaşmamız vardı.

Bir amcam vardı ama hiç yardım etmeye çalışmadı bile. Babamın kötü yanları olabilirdi ama ağabeyi Adrián düpedüz kötüydü. Küçük bir çocukken bile ona yaklaşmayacak kadar aklım vardı.

"Tesisatçıyı aramaktan daha ucuz. Onunla konuşmak zorunda değilsin, sadece televizyon izle ve o burada yokmuş gibi davran." Bulaşıkları kurutma rafına yerleştirmeyi bitirdim ve yeni bir rulo kağıt havlu almak için koridordaki dolaba gittim.

"Ha!" diye seslendi arkamdan. "Ortaya çıkarsa bile şaşıracağım. Bu adam verdiği sözleri bir kez bile tutmadı."

"Ama affetmemiz gerekmiyor mu, Tita?" Üst raftaki açılmamış kâğıt havlulara ulaşmak için tabureyi kullanarak bağırdım. Babam hakkında şeytanın avukatlığını yapmamdan nefret ederdi ama kendime engel olamıyordum. Telaşlanana kadar onunla alay etmek çok kolaydı.

Bu sefer yemi yutmuyordu.

Kendi kendime kıs kıs güldüm ve mutfığa geri döndüğümde titamı elleri ve dizleri üzerinde göğsünü tutarken buldum.

"Tita? Aman Tanrım. İyi misin?" Koşarak yanına gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yılan gibi bedenini aniden etrafıma saran ve beni sıkıştıran dehşet karşısında düşünemiyordum.

Titam sırt üstü yere yığılmadan önce yan tarafına doğru yuvarlandı. Normalde zengin olan karamel rengi soluk bir beyaza dönüşmüştü ve gözleri boş boş tavana bakıyordu.

"Tita? Hayır, lütfen hayır. Oh, Tanrım. Ne yapacağım ben?" Telefonuma koştum, 911'i aradım ve aceleyle onun yanına döndüm. Doğru düzgün nasıl yapacağımı ya da ihtiyacı olanın bu olup olmadığını bilmesem de göğüs kompresyonu yapmaya başladım. Sadece bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Operatör üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "911, acil durumunuz nedir?"

"Tita'm, bayıldı. Sanırım kalp krizi geçirdi ama bilmiyorum. Oh, Tanrım. Nefes aldığından emin değilim. Yardım edin, *lütfen*." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve sarı bluzuna damladı,

koyu sarı puantiyeler yapmak.

Onunla birlikte kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettim çünkü göğsüm ona yeniden hayat verme ihtiyacıyla ağrıyordu. Yanlış olan her neyse düzeltmek ve gözlerindeki o alıngan kıvılcımı geri görmek için.

Operatör bana yardımın yolda olduğunu söyledi ve nasıl kalp masajı yapacağımı anlattı. Ambulansın gelmesi on dakika sürdü. Hayatını kurtarmaya çalışmaktan kollarım yandı ama asla vazgeçmedim. Bir saniye bile.

İki EMS çalışanı beni kenara itti ve kompresyonları devraldı, böylece geri adım atıp neler olduğunu gerçekten görebildim. Tita'mın altın muşamba zeminde cansız yattığını gördüm.

O gitmişti.

Bunu kırık kalbimin paramparça olmuş parçalarında hissedebiliyordum. Sanki ruhumun bir parçası koparılmış ve üzerinde tepinilmişti.

Daha onu sedyeye bile koymadan, ikiz pişmanlık bakışlarıyla bana döndüler ve ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını söylediler.

Nefes alamıyordum. Ciğerlerim havanın girip çıkmasına izin vermiyordu. Nefesimi tutmaya çalışırken beni gıcırdamaya ve hırıldamaya zorluyorlardı. Adamlardan biri başımı dizlerimin arasına eğdirdi ve nefesimi rahatlatmam için beni cesaretlendirdi ama anlayamadım. Onsuz nasıl nefes almaya, yaşamaya devam edebileceğimi anlayamıyordum.

O benim her şeyimdi. Annem ve en iyi arkadaşım. O benim rahatım ve eğlencemdi. Sular çalkantılı olduğunda çapam, rotamdan saptığımda pusulamdı. İyi haberleri paylaştığım ilk kişiydi ve işler istediğim gibi gitmediğinde bana sarılan kişiydi.

Titam olmadan, hayat asla aynı olmazdı. Ben asla aynı olmazdım.

O günün geri kalanı bulanık bir taziye ve gözyaşı seli içinde geçti. Benim gözyaşlarım değil. Yardım etmeye ve saygılarını sunmaya gelen ailelerin gözyaşları. Geniş bir ailem vardı ve görünüşe bakılırsa hepsi benim zamana ihtiyacım olup olmadığını düşünme zahmetine girmeden harekete geçme ihtiyacı hissetmişti.

Bana gelince, bir uyuşukluk kozasına girdim, misafirleri karşıladım ve bir makinenin metodik kayıtsızlığıyla soruları yanıtladım. Evet, evde oldu. Hayır, kalbinin kötü olduğunu bilmiyordum. Evet, enchilada güveci çok güzel olurdu.

Sonunda babam herkesi kovdu ve beni kollarına aldı. Hayatıma pek dahil olmamıştı -aktif bir baba figürü değildi- ama elimde kalan tek şey oydu. Barajımın patlamasını sağlayan şey onun kucaklamasıydı. Kurumuş gibi görünen gözyaşlarım ağır damlalar halinde sıcak yanaklarımdan aşağı aktı. Bana tam yarım saat sarıldı, sonra beni yatağa yatırdı ve yalnız başıma yas tutmam için bana zaman verdi.

Tita'nın cenaze töreni tam da onun için istediğim şeydi, ama bu çok az teselli oldu. Hayatım kelimenin tam anlamıyla alt üst olmuştu. Duygusal olarak kopmuş ve kalbim kırılmıştı. Fiziksel olarak babamın yanına taşınmak ve çocukluğumun geçtiği evi geride bırakmak zorunda kalmıştım. Babam evi satışa çıkardı ve birkaç gün içinde satıldı. Hayatım hızla tanınmaz hale geldi ve dünyadaki yeni yerimi bulmak için bocaladım.

Lise üçüncü sınıfı bitiriyordum, yani henüz kendi başıma yaşamaya hazır değildim. Babam artık kendi başımın çaresine bakabilecek yaşa geldiğim için onunla yaşamama karşı çıkmıyordu ama evi

bana ev gibi gelmiyordu. Babam yeni kız arkadaşı Courtney'i eve getirmeye başladığında daha da arttı. Değersiz ve tembel biriydi ve onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum ama babamın hayatını nasıl yaşadığı konusunda söz hakkım yoktu.

Tek yapabildiğim kendimi mümkün olduğunca evden uzak tutmaktı. Evimin etrafında takılmaya başladım.

Çünkü babamla karşı karşıya oturuyorlardı. Annem beni onlardan uzak durmam konusunda hep uyarırdı ama artık o gittiği için başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. Onlarla takılmak aynı zamanda beni terk ettiği için ona kızmanın yanlış bir yoluydu. Mantıksız olduğunu biliyordum ama keder mantığa dayanmıyordu.

Tita'nın vefatından sadece beş ay sonra babam Courtney ile evlendi.

Çok öfkeliydim. Kabul etmek gerekir ki, öfkem muhtemelen yersizdi. Beni terk ettiği için Tita'ya hâlâ kızgındım ve babam bu bastırılmış duygular için kolay bir hedefti. Öfkenin bir kısmı da haklıydı. Courtney bir sülük gibiydi, babamın sırtından geçiniyor ve para, yemek, temizlik ya da sadece hoş bir sohbet olsun hiçbir katkıda bulunmayı reddediyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, tamamen değersiz biriydi ve ondan nefret ediyordum.

Hayatımın dönüştüğü lağım çukurundan kaçmak için bulduğum her fırsatta içki içtim. Kuzenlerimle parti yapmak onların o kadar da kötü olmadıklarını anlamamı sağladı. Başımız belaya girse de harika vakit geçiriyorduk. Bir katılımcıdan çok bir izleyiciydim ve kendi kendime onların yaptıklarına tanık olmanın onları yapmakla aynı şey olmadığını savunuyordum. Ama içten içe Tita'nın onaylamayacağını biliyordum.

Kendime tek yapmam gerekenin son senemi atlatmak olduğunu ve sonra özgür olacağımı söyledim. Bir iş bulup kendi başıma taşınabilecek ve değersiz üvey annemi bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Ama hayat nadiren belirlediğimiz planlara uyuyordu. Düğünlerinden haftalar sonra, babam ve Courtney hamile olduklarını açıkladılar.

Babam kırklı yaşlarındaydı ama genç karısı hâlâ çocuk doğurma çağındaydı. Bunun olacağını bilmeliydim, ama kendime babamın beni yetiştirmekle o kadar ilgisiz olduğunu, özellikle de artık yaşlanmışken evinde daha fazla çocuğa izin vermeyeceğini söylemişim. Ama ilişkileri böyle yürümüyordu. Courtney ne isterse, Courtney onu alırdı.

Öğrendiğimde çok sinirlenmişim. Aylarca kuzenlerime babamın ne kadar aptal olduğunu anlatıp durdum. Eve gitmeyi bıraktım. Haftalarca arkadaşlarımla kaldım, kanepede sörf yaptım ve ailemden aktif olarak kaçtım.

Çocukça itirazlarım yüzünden küçük kardeşim Isaac'ın doğumunu kaçırdım.

Aslında, doğumundan sonra günlerce uzak kaldım. Sonunda babamın evine ancak başka seçeneğim kalmadığında döndüm ve yeni ailemi görmemek için gece gizlice içeri girdim. Karanlık eve girdiğimde, aramıza bir bebeğin katıldığını görmemek mümkün değildi. Çığlıkları gece havasını yıkıyor, sağır kulaklara düşüyordu.

Çocuk odasına baktığımda, çığlık atan minik bebek dışında odayı boş buldum. Ne kadar süre ağlamasına izin vermişlerdi? Courtney ve babamı tanıdığım için bunu bilemezdim. İkisi de tam olarak besleyici tipler değildi.

Isaac ağlarken küçük elleri şiş yanaklarını tırmalıyor ve çekiştiriyordu. Onu görmek kalbimi sızlattı. Bebeklerle fazla deneyimim yoktu ama bu beni rahatsız etmiyor gibiydi. Onu kucağıma almak istemem çok doğaldı, bu yüzden onu kucağıma aldım, göğsüme yasladım ve ona ninni söyledim.

Kollarıma mükemmel bir şekilde oturdu. Birkaç dakika içinde ağlamaları kesildi ve dokunuşlarımla rahatlamış bir şekilde uykuya daldı. Küçük kardeşimin güzel yüz hatlarına bakarken, kırık kalbimin parçaları eskisinin yeni, yamalı bir versiyonunu oluşturana kadar kendilerini yeniden düzenlediler. Tam olarak yeni gibi değildi ama birkaç dakika öncesine göre çok daha iyiydi.

Bu benim hayattaki yeni amacımdı.

Bu küçük masum bebeğin bana ihtiyacı olacaktı ve benim de ona tahmin edebileceğimden çok

daha fazla ihtiyacım vardı. Bebek konusunda babama ve Courtney'e kızgındım ama küçük Isaac de en az benim kadar koşulların kurbanıydı.

Ertesi gün biberonunu nasıl hazırlayacağımı ve bezini nasıl değiştireceğimi öğrendim. Courtney ona bakmaya ilgi gösterdiğimi görünce çok heyecanlandı. Söze dökülmeyen bir ateşkes yaptık; kardeşimi kendi çocuğum gibi seviyordum ve o da beni rahat bırakıyordu. Babam Courtney'nin mutlu olmasına yardım ettiğim için bana minnettardı, bu da ilişkimizi geliştirdi.

Mezun olma zamanı geldiğinde, ayrılmaya hazır değildim. Isaac kısa sürede dünyanın merkezi haline gelmişti. Babam kalıp yardım etmemden çok memnundu. Hatta bana aile restoranının yönetimini öğretmeye başladı. Ben küçükken vefat eden Tita ve büyükbabam, küçük Meksika restoranını gençken açmışlar. Büyükbabam hastalandığında babam devralmış ama o zamandan beri müdürleri işe almış ve sadece ara sıra kontrol etmiş. Orada garson olarak çalışmışım ama şimdi bana defterleri, sigortayı, personel programlarını ve bir restoran işletmenin gerektirdiği sayısız diğer karmaşıklığı öğretti. Genel müdür olarak görevi devraldığım da, restoranın iç işleyişine dair sağlam bir kavrayışa sahiptim.

Çok sevdim, özellikle de bu yer tarihimizin bir parçası olduğu için. Tita'mın bir parçası.

Ancak mali kayıtlarda bazı tuhaflıklar olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Özellikle yoğun olmadığımız günlerde büyük miktarlarda para alınıyordu ve kayıtlarda adını hiç duymadığım bir çalışan vardı.

Babam hayatım boyunca Los Zares'teydi. Tüm arkadaşları ve ailemin çoğu bir şekilde kulübe üyeydi. Bazen kimin gerçek kuzen, kimin kulüp aracılığıyla aile olduğunu anlamak zor oluyordu. Babam büyürken benimle vakit geçirdiğinde, bu genellikle beni kulübün barbekülerine götürmek için olurdu. Tita'm bu durumdan hiç memnun değildi ama babamı durdurmak için yapabileceği çok şey vardı.

Küçükken bu sorunu hiç anlamamıştım. Kulüp toplantıları çok eğlenceliydi. Diğer çocuklarla birlikte koşturur ve babamla çok ihtiyacım olan zamanı geçirirdim. Büyüdükçe Los Zares'in yasalara tam olarak uymadığını anlamaya başladım. Kulüple ilişkisi olan aile ve arkadaşlar hapse girip çıkıyordu. Olaylar bana hep küçümsenir ve polis kötü adam olarak gösterilirdi. Nadiren büyük suçlar işlendiğini duydum ama kulüp üyeleri kesinlikle Brady Bunch değildi.

Tita öldükten sonra bu insanlarla daha fazla zaman geçirme şansım oldu. Onların mücadelelerini öğrendim ve titamın onlara yapıştırdığı etiketten ziyade dinamik bireyler olduklarını gördüm. Onlar diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü değillerdi. Sadece dikkatli olmazsanız sizi döven bir dünyada kendilerine bir hayat kurmaya çalışıyorlardı.

Aslında bazıları tanıdığım en sadık ve özverili insanlardı. İyi niyetleri bazen yanlış yönlendirilmiş olsa da her zaman birbirlerinin yanındaydılar. Yıllar boyunca Tita ve bana destek olmak için para sağlayan kulüptü. Bundan hoşlanmıyor olabilirdi ama babamın diğer işi ışıklarımızın yanmasını sağlıyordu.

Kulübü ve faaliyetlerini hayatlarımızı daha iyi hale getirmenin bir yolu olarak görmeye başladım. Etrafımdaki dünyanın bir parçası olarak. Babamın uyuşturucu mu, silah mı yoksa her ikisini birden mi alıp sattığı gibi işinin çirkin yönleri hakkında bilgi sahibi olmaktan bilinçli olarak kaçındım. Soru sormayacak kadar biliyordum ve kendime kulüpteki sınırlı rolümün kimseye zarar vermediğini söyledim.

Kısa bir süre içinde sayılarla olan becerim, babama restorana eskisinden daha güvenli bir şekilde para aktarabileceği daha fazla yol göstermemi sağladı. Fikirlerimi açıkladığımda gözleri parlıyordu ve ben de bu onayı arzuluyordum.

On dokuzuncu doğum günümde, neredeyse bir yıldır onunla çalışıyordum, babam beni kutlamak için dışarı çıkardı. Riverwalk'ta sadece ikimiz yemek yedik ve sonrasında beni bir dövme salonuna götürdü.

"Bu da ne demek oluyor? Bana baba-kız dövme yaptırmayacağımızı söyle," diye takıldım.

"Hayır, bu ondan çok daha önemli. Bir kadın olarak yeminli üye olamazsın ama sen de hepimiz kadar Los Zares'in bir parçasısın. İnsanların bunu bilmesinin zamanı geldi. Sana işaretimizi vererek, kimse sana bulaşamayacak. Resmi olarak bizim korumamız altında olacaksın." Babam kulübünün bir parçası olmamı istiyordu. Hayatının bir parçası. Bu, daha önce aldığım göstermelik gezilerden ya da doğum günü hediyelerinden çok daha fazlasıydı. İlk kez benimle gerçekten gurur duyuyormuş gibi hissettim. Bana kızım dediği için gurur duyuyordu.

Gözlerimin arkasındaki yaşlar diken diken olurken kalbim kabardı ve çiçek açtı. "Teşekkürler baba. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Sırıtarak beni kucakladı ve sırtımı sıvazladı. "Hey, Cinco," diye seslendi perdenin arkasında bir müşteri üzerinde çalışan dövme sanatçısına. "Burada benim küçük kızım var ve işaretini almaya hazır."

"Tabii ki," diye bağırdı adam. "On dakika içinde işim bitecek ve onu mürekkepleyeceğiz."

Hayatımın en iyi ve en kötü gecelerinden biriydi, ancak mutlak en kötü geceyi yaşayana kadar ne kadar kötü olduğunu bilemeyecektim. O da ancak beş yıl sonra oldu.

Miguel'e bir kez söylediysem, peçete stoğunun dolu olduğundan emin olmasını ve tedarik çok azalmadan yedek bir paket sipariş edilmesini düzinelerce kez söyledim. Ama hayır, unutmaya devam etti ve son altı ay içinde ikinci kez peçetesiz kaldık. Cuma gecesi idi ve restoran müşterilerle doluydu. Onun boynunu kıracaktım.

"Miguel, peçeteler hangi cehennemde?" Müşterilerin arkada günlük müdürümü azarladığımı duymasını istemediğim için tısladım.

"Sakin ol Em. Nerede olduklarını bilmiyorum. İki hafta önce peçete sipariş etmiştim, yemin ederim." "Eğer sipariş ettiysen, neredeler?"

"Bilmiyorum ama yemin ederim doğruyu söylüyorum. Costco'ya gidip biraz almamı ister misin?"

Öfkeli bir nefes verdim. "Önce sipariş geçmişimize bir göz atayım ve neler olduğuna bir bakayım." Arkamı döndüm ve güçle küçük ofise doğru yürüdüm.

Başlangıçta babam malzemeleri bir restoran tedarik şirketi aracılığıyla satın alıyordu, ancak birkaç yıl önce Amazon Prime'ı kullanmanın daha ucuz ve kolay olduğunu fark ettim. Dizüstü bilgisayarım da hesabımızı açtım ve geçmiş siparişleri araştırdım. İki hafta önce verdiğim peçete siparişine tıkladığımda ne olduğunu anladım. Peçeteler restoran yerine şehir merkezindeki depo adresimize gönderilmişti. İş ve kişisel alışverişlerimiz için kullandığımızdan hesabımızda kayıtlı birkaç adres vardı. Miguel yanlış adresin seçildiğini fark etmemişti.

İhtiyacımız olmayan daha fazla peçete almak yerine, depoya on dakikalık bir yolculuk yapmaya karar verdim. Miguel'den ben işimi hallederken restoranda takılmasını istedim, sonra da aceleyle arabama doğru yola çıktım. Babam depoyu yıllar önce tamir etmekte olduğu Mustang'i yerleştirmek ve bilmek istemediğim diğer kulüp işleri için satın almıştı. Oraya birkaç kez gittiğimde, binanın bir ucuna istiflenmiş kasalar ve kutular fark etmiştim ama bunlar beni ilgilendirmiyordu.

Acil durumlar için bana bir anahtar vermişti ve benim gözümde bu yeterliydi. Onun işine burnumu sokmak için gitmiyordum. Sadece lanet peçetelerimizi alıp restorana dönmek istiyordum.

Bina şehrin en kötü yerindeydi ama yerel halk buranın Los Zares'e ait olduğunu bildiği için kimse dokunmuyordu. Normalde arabamdan ön kapıya kadar yürürken kendimi güvende hissedirdim ama bu sefer tedirginlik tenime batıyordu. Sorunumun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim

yoktu. Ön tarafta başka araba yoktu,

ve görünürde kimse yoktu. Kapı sadece elli adım ötedeydi ve bir dizi projektör girişi aydınlatıyordu. Saçmaladığım için kendimi azarladım ve arabadan inmeye zorladım.

Metal kapının sürgüsünü hızla çevirip açtım ve donup kalmadan önce içeriye emin bir adım attım. Depo, babamın arabasının garaj kapısının arkasında durduğu geniş bir açık alandan ibaretti. Normalde odanın ortası boştu ama bugün Mustang'in yanına beyaz bir minibüs park edilmişti. Arka kapılar ardına kadar açıktı ve bir düzine kadın kapılardan alabildikleri kadar içeride toplanmıştı. Bir kadın minibüsün tamponuna doğru eğilmiş, elleri arkadan bağlıydı ve bir adam ona arkadan tecavüz ediyordu. Üç adam daha etrafta durmuş izliyordu, bunlardan biri de babamdı.

Dehşete kapılmış bir kalp atışıyla sahneyi kavradım. Tek ses, tecavüze uğrayan kadının yürek burkan iniltisi ve kulaklarımda çarpan kalbimin gümbürtüsüydü.

Korkunç bir hata yapmıştım ve bunun geri dönüşü yoktu.

Ben daha bir şey söyleyemeden adamlardan biri kafama silah doğrulttu. Bunlar kulüp üyesi değildi, hiçbiri tanıdık değildi. Ben hatırlardım. Hayatımda gördüğüm en iğrenç, en korkunç adamlardı. O kadınların böylesine ruhsuz yaratıklar tarafından esir alınırken neler hissettiklerini tahmin bile edemezdim.

"O benim kızım," diye hırladı babam adama. "İndir şu lanet silahı." Onun bu sözleri gergin bekleyişi bozdu ve odadakileri harekete geçirdi.

Zavallı kadın, saldırganı kızışmaya devam ederken, aşağılanmasına gülerek açıkça ağlamaya başladı. Diğer kadınlar minibüsün ön tarafına daha da sıkıca sokuldular ve çeşitli ses tonlarında ağlamaya başladılar. Erkeklerden biri bir sigara yaktı ve sanki televizyonun ilk dakikalarıymış gibi sahneyi izledi. Babam aceleyle benim hâlâ şokta olduğum yere geldi ve kapıyı arkamdan çarparak kapattı, kolumu tuttu ve bileğimi adama gösterdi.

"Gördün mü, o da bizden biri."

Adam silahını indirdi ve bize doğru yürüdü, siyah gözleri şiddet ihtiyacıyla kısılmıştı. Yüzü eski sivilce izlerinden oluşan bir mezarlık gibiydi. Bu onun kişiliği hakkında bir şey söylemiyordu ama yine de onu çok daha korkunç gösteriyordu.

"Öyle diyorsun ama yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmiyor." Sesi gırtlaktan geliyordu; sigara, alkol ve saf kötülüğün sesi.

"Sadece hazırlıksız yakalandı, hepsi bu. Onu buradan çıkarayım ve işimizi bitirelim."

Konuştukları süre boyunca adam bana baktı, siyah gözleri içimi kesip içimi zehirledi. "Sanırım kendi işine bakması konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacı var." İki saniye içinde elini boynuma doladı, sırtımı duvara yapıştırdı ve silahını babama doğrulttu.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Minibüste gezintiye çıkan şu güzel kıızı görüyor musun?"

Bayat nefesi burun deliklerime sızarak zaten kokuşmuş olan midemi daha da isyan ettirdi. Yutkunmak zorundaydım, elini ve felç edici korkumu geçtim.

Devam etmeden önce ben başımı sallayana kadar bekledi.

"Burada gördüğün her şey hakkında çeneni kapalı tutmazsan, bunu sana kendim yaparım, sonra seni bıçağımla becerir ve içini dışına çeviririm. Anladın mı?" Eli boğazımı o kadar sert sıktı ki görüşümde siyah noktalar uçuştı.

Tekrar başımı salladım, nefes almak için mücadele ederken elini tuttum.

Beni boynumdan tutup yere fırlattı ve iyi bir önlem için karnıma tekme attı. "Fikrimi değiştirmeden önce defol git buradan, puta."

Ayağa fırladım, gözlerim hemen babamı aradı. Bana ters ters baktı.

küçümseme. Benim için endişelendiyse bile bunu iyi saklamıştı. Doğruca kapıya yöneldim, arkamdan çarparak arabama doğru koştum. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki kilit açma düğmesine basmak için üç deneme yapmam gerekti. Dışarı çıktım, Costco otoparkına park edip gözyaşlarına boğulmadan önce on dakika boyunca körlemesine sürdüm.

Adamın ruhsuz gözleri ve iğrenç nefesi duyularıma hükmediyordu ama ruhuma musallat olan o kadınların görüntüsüydü. Tek düşünebildiğim, o ben olabilirdim.

Gördüklerimi unutmanın bir yolunu bulamasaydım ben olurdum.

Gözlerim yanmaya başlayana kadar ağladım, sonra kendimi toparladım ve bir haftalık peçete aldım. Restorana geri döndüğümde, olan her şeyi paketlemiş ve zihnimin arkasındaki bir kutuya kilitlemiştim. Bütün akşam yüzümde geniş bir gülümsemeyle akşam yemeği mesaisini bitirdim.

O gece Isaac ve Averî'yle birlikte yatağa girmeyi her şeyden çok istiyordum ama babamla karşılaşma riskini göze alamazdım. Onunla yüzleşemezdim. Onun yüzünü bir daha görmek istediğimden emin değildim. Onun bir suçlu olduğunu biliyordum ama kadın ticaretine karıştığı aklımın ucundan bile geçmezdi. Hayal edebileceğimden çok daha büyük bir canavardı.

Utanç, yağlı parmaklarını etrafıma sardı ve yağlı tortusuyla her santimetremi doyurdu.

Babamın girişimine katılmışım. Kadın bedenlerinin satışıyla lekelenen paranın aklanmasına yardım etmişim. Kim bilir kaç kadının insan ticaretine alet edilmesine, bedenlerinin satılmasına ve istismar edilmesine aracılık etmişim. Ruhları kirletildi ve hayatları söndürüldü.

Ne kadar sefil hissettiğimi anlatacak kelime bulamıyorum.

Haftalar boyunca, perde arkasında neler olduğunu bilerek nasıl yaşayacağımı düşündüm. Titamın beni nasıl yetiştirdiğini görmezden geldiğim ve babamın suç faaliyetlerine katkıda bulunduğum için kendimden utanç ve hayal kırıklığı içinde boğuldum. Kulübün parasını yasadışı yollardan kazandığını gayet iyi biliyordum - bunun tam olarak neyi gerektirdiğini düşünmüştüm? Düşünmemiştim. Sorun da buydu. Kafamı kuma gömmüş ve her şey yolundaymış gibi davranmışım. Ama artık işlerin ne kadar çirkin olduğunu bildiğime göre, Los Zares'in yaptıklarını örtbas etmeye nasıl devam edebilirdim? Bunlar olmuyormuş gibi nasıl davranabilirdim?

Yapamadım.

Ama aynı zamanda hayatta kalmaya da ihtiyacım vardı. Kendimden nefret etmek içimde bir savaş başlattı ve her gün kendimi korumak için mücadele ettim. Normal davranmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hiçbir şey değişmemiş gibi hayatıma devam etmek için, ama değişmişti. Her şey değişmişti.

Babam olanlar hakkında tek kelime etmedi. Ne kendini savundu ne de korkularımı yatıştırdı ve ben de bundan memnundum. Bu konuyu açmadığı sürece, yüzüne tükürmek ve ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemek zorunda kalmıyordum.

Olaydan yaklaşık altı hafta sonra bir gün kuzenlerimle bir partideydim. Gitmek istemiyordum ama aniden toplantılara katılmayı bırakırsam diğerleri tarafından fark edilebilirdim. Babamın arkadaşlarından biri içeri girdi ve herkese dışarıda evi izleyen narkotikçilerle ilgili bir şaka yaptı.

İhtiyacım olan fırsat buydu ve bana gereken cesareti verecek kadar alkol almışım.

Olaydan beri polise gitmeyi düşünmüştüm ama haber yayılmadan karakola nasıl gidebileceğimi bilemiyordum. Sonumun ölüm olacağına şüphe yoktu. 911'i arayacak değildim, peki bu beni nereye götürüyordu? Los Zares'in muhtemelen maaşlı polisleri vardı. Kimin iyi kimin rüşvetçi olduğunu nereden bilebilirdim? Bunu bilmenin bir yolu yoktu ama Zares'in partisini gözetleyen biri başlangıç için iyi bir yerdi. Gerisini Tanrı'ya ve hâlâ sahip olabileceğim azıcık şansa bırakmalıyım.

Evden çıkmadan önce bir kâğıda telefon numaramı yazdım ve cebime attım. Vedalaştım ve polisleri gizleyen siyah sedanı bulmak için cadde boyunca sıralanmış arabaları taradım. Sanki kaderde varmış gibi, arabamın tam önüne park etmişlerdi.

Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde arabaya doğru yürüdüm ve notu açık pencerelerine bıraktım, konuşmaya ara vermedim. Başımı öne eğdim, böylece evden izleyen birileri varsa, onların varlığını asla fark etmedim. Bununla birlikte, ona doğru yürüdüğüm süre boyunca şoförün gözlerini tuttum, yalvaran bakışlarıma samimiyet kattım ve bu hareketi anlamsız bir alay olarak algılamayacaklarını umdum.

Üç gün sonra, köhne bir motel odasında federal ajanlarla buluştum ve bildiğim hayatımın sonunu tartışmaya başladım.

Bölüm 21

Tamir

"Sana kulüptekinin erkek arkadaşım olduğunu söyledim çünkü ben olduğumu kabul etmeye dayanamıyordum. Bu kadar korkunç bir şeyin parçası olduğumu." Emily konuşurken dişleri takırdıyordu. Bana hikâyesini anlatırken onu içeri girmeye zorlamayı başarmıştım ama yine de vücudunu bir ürperti kaplamıştı.

İliklerime kadar üşüdüğümü hissettim ama bunun havayla hiçbir ilgisi yoktu.

Emily birlikte olduğumuz süre boyunca bana yalan söylemişti. Beni ne kadar iyi kandırdığını düşünersek, oldukça yetenekli bir hikaye anlatıcısıydı.

Eski erkek arkadaşı yoktu.

O masum bir kurban değildi.

Emily beş yılı aşkın bir süredir Los Zares'in bir parçasıydı, paralarını akıyor ve kim bilir başka neler yapıyordu. Sonra sadece kulübü değil, ailesini de ele verdi. Aile üyelerini hapse gönderdi. Bu tamamen iyi niyetinden miydi, yoksa yine yalan mı söylüyordu? Belki de ifade vermesinin tek nedeni kendi yargılanmasından kaçmaktı. Hikâyesini kıyafet değiştirir gibi sık sık değiştirirken söylediklerine nasıl güvenebilirdim ki?

Bir yanımda onun Zare'lerle olan ilişkisini gizlemek istemesinin anlaşılabilir olduğunu savunuyordu. Onlar acımasız bir grup insandı ve Amerika'daki en büyük, en vahşi uyuşturucu kaçakçılığı örgütlerinden biriydi. Emily'yi evcil kaktüsüyle ya da her neyse, acımasız motorcuların arasında yaşarken hayal etmek zordu. Bu olmadığı anlamına gelmiyordu. O da onlardan biriydi, hem de kısa bir süre için değil, tam beş yıl boyunca.

Kariyerim boyunca ilk kez yoldan çıkmış bir suçluyla karşılaşmıyordum. Bir suç örgütünü ihbar eden ve eylemlerinin sonuçlarıyla mahkemede yüzleşmektense tanıklık etmeyi tercih edenlere neredeyse her zaman bir darbe vurulurdu. Sanki tanıklık etmek, yıllarca süren suç faaliyetlerinden dolayı suçluluklarını ortadan kaldırıyormuş gibi. Bir adamın ortaklarını otobüsün altına atması, ellerinin temiz olduğu anlamına gelmiyordu. Elbette tövbe etmek için söylenecek bir şey vardı ama bu yeterli miydi?

Emily'nin işlediği suçlar, Los Zares'in en karanlık günahları tarafından lekelenmesini engelleyecek kadar uzak mıydı? Ona olan hislerim geçmişini ve tüm yalanlarını görmezden gelmem için yeterli miydi?

Normalde, insanların iyi ve kötü yelpazesinde nerede durduğuna karar vermekte sorunum yoktu. Hayatlarının başlarına konan ödülün daha değerli olup olmadığına. Söz konusu Emily olduğunda, çizgiler bulanık ve yabancıydı. Kendi duygularımın bulanıklığı ve onun yalanlarının örtüsü arasında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

"Baban hapse mi girdi?"

Başını salladı. "O ve diğerleri. İfadem, federallerin aylardır üzerinde çalıştığı çok daha büyük bir davanın sadece son parçasıydı."

"Böyle bir şeyin peşini asla bırakmayacaklarını biliyorsun. Seni sonsuza dek avlayacaklar."

"Biliyorum. Özellikle amcam beni aramaktan asla vazgeçmeyecek. Bir şekilde tüm suçlamalardan kaçtı."

"Sizce peşinize adam takan o muydu?" "Aklımda hiç şüphe yok. Ona göre bu kişisel bir mesele."

Bütün gece seçenekleri tartışabilirdim ama içimden ne olması gerektiğini biliyordum. Onu oraya geri götürmek zorundaydım. Ona ne yapmayı planladığımı söylersem benimle kavga eder ve kaçmaya çalışırdı, bu yüzden dikkatli olmalıydım.

Hangi açığı kullandığımı. Onu uyuşturup geri dönmeye zorlayabilirdim ama bu uzun bir yolculuk olacaktı. Onunla işbirliği yapmak çok yardımcı olurdu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Cevap amcan. Sonsuza kadar burada kalamayız ve onlar seni avlarken asla özgür olamazsın. Buna son verdiğimizden emin olmanın tek yolu amcanı öldürmek. Teksas'a geri dönmek zorundasın."

Emily sarsılarak ayağa kalktı, gözleri irileşmişti. "Ciddi olamazsın. Beni kesinlikle öldürecekler. Oraya geri dönmemin imkanı yok."

"Bu kaçamayacağın şeylerden biri. Eğer ağzını açan basit bir kız arkadaş olsaydın, bu bir şey olurdu. Ama onların yakın çevresinin korumalı bir parçası olarak? Onlara sırt çevirmene izin veremezler ve sonuçlarına katlanamazlar. Bu diğer üyelere de aynı şeyi yapabilecekleri mesajını verir. Amcan ölene kadar senin peşinde olacak. Bunu kendin söyledin."

"Avlanabilir ama beni bulamaz. Ülkeyi terk edeceğim, uzak bir yere gideceğim."

Mutfak sandalyesinden kalktım ve ellerimle yüzünü kavradım. "Seni bir kez buldular, yine bulacaklar. Bu tür insanları tanırım, Emily. Beni dinlemek zorundasın. Bunu sona erdirmenin tek yolu amcanı mezara koymak. Diğerleri eninde sonunda seni unutacak ama amcan asla unutmayacak." Öyle ya da böyle her şeyin sona ermesinin zamanı gelmişti.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Battaniyesine sarınmış, saçları ıslak ve keçeleşmiş, çok masum ve kaybolmuş görünüyordu ama hiç de öyle değildi. Belki kaybolmuştu... ama masum değildi.

Seçeneklerini beğenmiyordu ama kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Kendi yatağını kendisi yapmıştı ve ölüm yatağı bile olsa şimdi o yatakta yatmak zorundaydı.

Her iki yanağına da acı tatlı birer öpücük kondurarak gözyaşlarının tuzunu tattım. Onu üzgün görmek hoşuma gitmiyordu ama duygularım önemsizdi. Önemli olan tek şey gerçeklerdi. Los Zares ile olan bağları. Onların organizasyonuna gönüllü katılımı. Onu ne kadar önemseydiğimden bağımsız olarak, bunun onun için ne anlama geldiğinden kaçış yoktu.

Kendimi sağlam durmaya zorlayarak kararlılığımı pekiştirdim. İnançlarıma bağlı kalmak için.

"Bana güvenmene ihtiyacım var," diye fısıldadım dudaklarına, tıpkı onun bana yalan söylediği gibi benim de ona yalan söylediğimin farkındaydım.

Başını salladı, bakışları sertleşmişti. "Bana söz ver, eğer bunu yaparsam, onu öldürmeme yardım edeceksin."

Aldatma yeteneğimi mükemmelleştirmek için on yıldan fazla zaman harcamıştım, bu yüzden yüzüne gülümseyip yalan söylediğimde en ufak bir belirsizlik belirtisi yoktu. "Sana söz veriyorum."

Bölüm 22

Emily

Kış için kulübeyi kapattık ve iki gün sonra Minneapolis havaalanına doğru yola çıktık. Kamusal bir alanda olmak paranoyamın en kötüsünü ortaya çıkardı. Sürekli omzumun üzerinden bakıyordum ve herkes şüpheli görünüyordu. Avuçlarım nemli ve midem sinirden karmakarışık. Hepsinin ötesinde, bunun korkunç bir hata olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Teksas'a dönmeyi kabul ettiğimden emin değildim ama en azından artık sır saklamıyordum. Tamir'e çirkin gerçeklerimin sonuncusunu da sunmuştum ve o bana sırtını dönmemişti. Bu büyük bir rahatlamaydı ama aramızdaki engelin varlığını hâlâ hissedebiliyordum ve nedenini bilmiyordum. İtirafım onu uzaklaştırmazsa, bunun bize gerçek bir şeyler için bir şans verebileceğini ummuştum. Bir bağlantı. Buna aşk diyecek kadar cesur olduğumdan emin değildim ama her neyse, onu istiyordum. Onu istiyordum.

Koruyucu ve tutkuluydu. Aklına koyduğu her şeyi yapabilirdi ve abartısız bir özgüvene sahipti. Gözlemci, anlayışlı ve son derece sabırlıydı. Herkes gibi onun da kusurları vardı, ama hiçbir kişiliğinin kolektif parlaklığını gölgelemedi. Teksas'a geri dönmeyi kabul etmemin tek nedeni ona duyduğum içten saygıydı. Ona güvenmişim.

Keşke o da benim için aynı şekilde hissetseydi. Kendimi ona açtıktan sonra aramızda hiçbir şey kalmayacağını ummuştum. Ama elleri yüzümdeyken, nefeslerimiz birbirine karışırken ve dudaklarımız sadece birkaç santim ayrıyken, aramızdaki havada bizi birbirimizden uzak tutan o bariyeri hissedebiliyordum. Bir an için o duvarı tek bir öpücükle yıkabileceğini düşündüm. Bunun yerine, dudaklarının her bir yanağıma dokunuşuyla duvarı güçlendirdi. İstedğim şeye çok yakındım ama çok uzaktaydım.

Kendimi onun gözünde affettirmek için hayatımı onun ellerine teslim etmekten başka ne yapabilirdim bilmiyordum. Bu en büyük fedakârlıktı ve beni San Antonio'ya geri götürmesine izin vererek bunu yaptım.

Artık kaçmak
yok. Artık yalan
yok.

Ya Tamir beni güvende tutmak için amcamı öldürecek ve birlikte bir yaşam şansımız olacaktı ya da amcam beni öldürecek ve bu çileye bir son verecek. Öyle ya da böyle, her şey bitecekti.

Tamir bana kiralık eve gittiğimizde planı tartışacağımızı söyledi. Geçmişini göz önünde bulundurduğumda, bu işi yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Sadece bunu görece kadar yaşayacağımı umuyordum.

San Antonio'da uçaktan indiğimizde şapkamı ve güneş gözlüklerimi yeterince hızlı takamadım. Muhtemelen morarmış gözünü saklayan hırpalanmış bir kadın gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Her şey Los Zares tarafından fark edilmekten daha iyiydi.

Yürürken Tamir bana, "Bize yardım etmeleri için birkaç arkadaşımı çağırdım," dedi. "Birkaç saat önce geldiler ve ön tarafta bizi bekleyen kiralık bir arabaları var."

Yardım iyi bir şeydi. Aslında, yardım kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı, ancak böylesine tehlikeli bir duruma kimi çekerken rahat hissedeceğini merak ediyordum.

"Bize yardım edecek kadar çılgın kimle tanışacağız? İsrail'den kaçtığınızda tüm askeri

bağlantılarınızı kopardığınızı sanıyordum."

"Tam olarak değil. Riskliydi ama Uri'ye ulaşmadan ayrılamazdım. Onun ve beni iyi tanıyan diğer bazı kişilerin yaptığım şeyi desteklediğini fark ettim. Ona nereye gittiğimi söyledim ve kısa bir süre sonra askerlikten ayrıldığında beni Amerika'ya kadar takip etti."

Tamir bizi yolcu almak için kaldırımın kenarına park etmiş siyah bir Escalade'e götürdü. Ön yolcu kapısı açıldı ve geniş omuzlu bir adam dışarı çıktı, Tamir'e başıyla selam verdi ve bizim için arka kapıyı açtı.

Kafasına yakın kesilmiş saçlarıyla sert görünümlüydü. Güzel ve vahşi bir havası vardı. -REI kataloğunun zombi kıyameti baskısından fırlamış gibiydi. Kargo pantolonu üzerine dar bir tişört giymiş, deri çizmeler giymiş ve kemerine bir bıçak bağlamıştı. Gözleri o kadar kısıktı ki ne renk olduklarını anlayamıyordum ve çenesi kıllarla kaplıydı. Onunla ilgili tuhaf olan şey, ona baktığımda hissettiğim tanıdıklık duygusuydu. Bana bir şekilde Tamir'i hatırlatıyordu ve kaynağının bu olduğunu varsayabilirdim.

Bakışlarımı adamdan ayırdım ve Tamir'in arkasından aracın içini dikkatle inceledim; şoför ve orta sıradaki bir adam dikkatimi çekti.

"Ben arkada otururum," diye teklif ettim hemen.

"Uri, Asaf, Alon, bu Emily." Tamir beni tanıştırdı ve üç adam da selamlamak için başlarını eğdi.

Küçük, gönülsüz bir gülümseme verdim ve iki kaptan koltuğunun arasından üçüncü sıraya doğru ilerleyerek arabaya bindim. Tanımadığım adamlarla dolu bir arabaya atlamak garip gelmişti ama hiçbirimiz herkesin içinde tanışıp selamlaşmakla ilgilenmiyorduk. Tamir oturur oturmaz havaalanından ayrıldık ve arabadaki hava yumuşadı.

"Tam, seni görmek güzel," dedi arka koltuktaki adam, Tamir'in tokalaşması için elini uzatarak. "Ne kadar oldu, bir yıl mı?"

"Sanırım haklısın. Los Angeles'a gittiğimden beri görmedim."

Şoför araya girerek, "Şu pislik şehri daha fazla terk etse ziyaretler arasında bu kadar uzun süre olmazdı," dedi.

Tamir kıkırdadı. "Siz üçünüzü görmeye gelmemem, dışarı çıkmadığım anlamına gelmez."

Hepsinin birlikte askerlik yaptığı kolayca anlaşılıyordu. Kasları ve ciddi tavırlarıyla öyle görünüyorlardı, ta ki gardlarını indirip birbirlerine takılana kadar. Rahat aşinalıkları gerginliğimi azalttı, özellikle Tamir'in gülümsediğini ve şakalaştığını görmek.

"Emily, yanımdaki bu pislik Alon. Bizim birimdeydi ama sadece birkaç yıl önce çıktı." "Çünkü siz pislikler bana dışarıdaki paranın ne kadar harika olduğunu söylemediniz," diye homurdandı adam

Şakacı bir şekilde.

Tamir sadece başını salladı. "Öndeki Asaf," dedi yolcuyu göstererek, "ve Uri de şoförümüz. Daha önce bahsettiğim kişi o."

"Bize yardım etmeye geldiğiniz için hepinize minnettarım. Bana yardım ettiğiniz için. Pek çok insan böyle biri için kendini tehlikeye atmaz."

"Tamir'in benden değil de Uri'den bahsetmesine çok üzüldüm. Bu çok yanlış, dostum." Alon açıkça gruptaki en komik rahatlatıcıydı. Bana dönüp göz kırptı ve yüzüme gerçek bir gülümseme getirdi

-Wisconsin'deki akşam yemeği randevumuzdan beri ilk kez giymiştim.

Dört adam futbol hakkında rahat bir sohbete başladılar ve beni onları gözlemlemekte serbest bıraktılar. Gözlerim sürekli ön yolcu koltuğundaki Asafa takılıyordu. Tartışmalarına en az katkıda bulunan oydu. Gözlerim ona her kaydığında ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyordu.

Onda beni huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak beynimi zorladım. Ancak Alon'a doğru döndüğünde taşlar yerine oturdu. Araba tam doğru yöne, batmakta olan güneşe bakıyordu. Döndüğünde, arkasındaki güneşle birlikte mükemmel bir profil görüntüsü elde ettim.

New York'ta bana saldıran adamdı.

O zamanki gibi kapüşon takmıyordu ama o gece gördüğüm profilini asla unutmayacaktım. Aynı adam olduğundan emindim.

Adrenalin damarlarımda dolaşarak kalp atışlarımı hızlandırdı. Keşfimin sonuçlarıyla boğuşurken nefesimi sabit ve sakin tutmak için mücadele ettim.

Tamir o sokakta Asaf'ın olduğunu biliyor muydu? O günü düşündüm ve iki adamın ben bir metre ötede dururken nasıl kavga ettiklerini hatırladım. Yüz yüze gelmişlerdi ve loş ışıktaki Tamir Asaf'ın yüzünü görebilirdi. Bu adamlar kardeş gibiydi. Tamir bana saldıranın kim olduğunu biliyor olmalıydı ve eğer durum buysa, en mantıklı sonuç birlikte çalıştıklarıydı.

Saldırımı Tamir mi ayarlamıştı? Bunu neden yapsın ki? Kaçtığımı nereden biliyordu? Amcamı bir şekilde tanıyor muydu? Hayır, mümkün değildi. Bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Ama amcamın beni bulacak kişiye para teklif etmesi beni şaşırtmazdı. Hatta belki de beni öldürecekti. Tamir bir şekilde parayı öğrenmiş ve almaya mı karar vermişti?

Duygularım öfke, kalp kırıklığı ve korkudan oluşan tehlikeli bir kokteylde birbirine karıştı. Tamir'le haftalar geçirmiş, onu tanımış ve ona değer vermeye başlamıştım ama bir yalanın farkına varmamla birlikte şimdi her şeyi sorguluyordum. Hepsi bir oyun muydu? Beni amcama teslim etmek niyetindeyse neden beni kulübede tutuyordu? Tüm bunlar ona güvenmemi sağlamak için bir oyun muydu, böylece savaşımdan kendi ölümüne doğru yürüyebilecek miydim? Eğer öyleyse, ustaca bir iş çıkarmıştı.

Onu kandırdığımı sanıyordum ama yaptığı dolandırıcılığın yanında bu hiçbir şeydi.

İhanet yutulması zor bir haptı. Dilimde acı ve pişmanlığın buruk tadını bıraktı. Ondan nefret etmek istedim. Kendimi bu duyguya teslim etmek, diğer seçeneğin içinde debelenmekten daha kolay olurdu.

Keder.

Olabilecekler için. Aramızda filizlendiğini hayal ettiğim şey için. Birkaç kelimeyle hepsi yok oldu. Kalbim çok acı verici bir şekilde daraldı ve kendi üzerine çökerken mide bulandırıcı bir çıtırtı hissettim.

Kiralık eve doğru bir saat süren yolculuk bana kendimi toparlamam ve cesaretimi toplamam için zaman verdi. Bu işten canlı çıkma umudum varsa sakin kalmam gerekecekti.

1980'lerin çiftlik tarzı evinin dışı bakımlıydı ve evlerin iyi beslenmiş inekler gibi devasa meşe ağaçlarının altında tembellik ettiği banliyö mahallesinin derinliklerinde yer alıyordu. Evin içi yakın zamanda güncellenmiş, muhtemelen patlamış mısırlı tavanlar ve Formika tezgahlar ortadan kaldırılmıştı. Bunun yerine beyaz karo zeminler ve granit, kaldırıma çıkarken beklemediğim modern bir hava katmıştı.

Üç yatak odası ve iki banyo vardı. Çocuklar yatak odalarından ikisinde eşleştiler ve bana üçüncü yatak odasını bıraktılar. Temizlenmek için birkaç dakika ayırdım, sonra oturma odasında onlara katıldım.

"Bu akşam yemek için planın nedir?" Uri sordu.

"Ben paket sipariş edelim derim," dedi Tamir. "Burada bakkala gitmeyi gerektirecek kadar uzun kalmayacağız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Bana ne alacağımı söyle, ben de gidip alayım."

Tamir gözlerinde bir mizah parıltısıyla bana baktı. "TexMex'in lezzetli olduğunu duydum, neden bunu yapmıyoruz? Emily, senin önerin var mı?"

Bu tatlı bir jestti ama içimdeki bıçağı daha da derinleştirdi. Belli etmedim. Yüz hatlarımı düzgün tuttum ve heyecanlanmış gibi davrandım. "Bir gün oturup yemek yiyebileceğin kaliteli bir yer bulman gerekecek ama şimdilik Rosa'nın yeri iş görür. Gelirken buradan çok uzakta olmayan bir

yer gördüm."

Uri siparişlerimizi aldı ve yarım saat içinde geri döndü. Zar zor yemek yiyebiliyordum ama orada bulunma nedenimiz düşünüldüğünde, bunun o kadar da şüpheli olduğunu düşünmedim. Tamir benim yemek yemediğimden bahsetmedi.

Çocuklar yemeklerini mideye indirirken iştahları kabardı. İçimden bir ses köpek maması da olsa yine de her lokmayı yiyeceklerini söylüyordu.

"Oldukça bitkinim," dedim yemeğimin kalıntılarını dışarı atarken. "Sanırım bu gecelik bu kadar, tabii bana ihtiyacınız yoksa."

"Git ve dinlen," diye yanıtladı Tamir. "Yarın için detayları konuşacağız. Detayları sabah sana anlatabilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Tekrar teşekkürler çocuklar." Gülümsedim ve onların iyi geceler korosuna el salladım, sonra da yatak odama geri döndüm.

Gözden kaybolur kaybolmaz AirPods'umu taktım ve yatağa uzandım. Oturma odasındaki konuşmayı mükemmel bir netlikle dinlerken içimde rahatlama ve endişe dolaşıyordu. Bu, New York'ta Olivia'dan öğrendiğim bir numaraydı. iPhone'da telefonunuzu bir dinleme cihazı olarak kullanmanızı sağlayan bir dinleme özelliği vardı ve telefonun yanında konuşulanları AirPods'unuza aktarıyordu. Çocuklar oturma odasında telefonumun yanında konuşmaya devam ettikleri sürece, söyledikleri her kelimeyi duyuyordum.

Neyse ki Wisconsin'den ayrılmadan önce telefonu şarj etmiştim, her ihtimale karşı. Yatak odamdan çıkmadan önce telefonu açtım ve dinleme özelliğini aktif hale getirdim, takip edilmemek için önce sim kartı çıkardığımdan emin oldum. Daha sonra biz yemek yerken telefonu soğukkanlı bir şekilde sehpanın üzerine koydum.

Planlarını duymak için burada kalmadığıma şaşırdılarsa da bunu belli etmediler. Muhtemelen bunun Tamir'e olan mutlak güvenimin bir kanıtı olduğunu düşündüler ve sorularıma cevap vermek zorunda kalmadıkları için memnun oldular.

Planı bana kaşıkla verildiği gibi duymak istemedim. Katkısız versiyonunu duymak istiyordum. Ben etrafta yokken bu dört adamın ne söyleyeceğini duymak istiyordum ve şimdi, gösteri için ön sıradan bir biletim vardı.

Bölüm 23

Tamir

Emily odadan çıktıktan sonra Alon, "Kesinlikle standart bir hedefe benzemiyor, özellikle de geri dönmesi için ödemeye razı oldukları güzel kuruş düşünüldüğünde," diye gözlemledi.

"Onun hikâyesinde düşündüğünüzden çok daha fazlası var," diye açıkladım. "Dikkatimi çektin."

"Bunların bir önemi var mı ki?"

Alon arkasına yaslandı ve sırtıttı. "Bilmiyorum. Sen söyle." Ona karşı hissettiklerim konusunda beni kışkırtıyordu. Eğer beni tahrik edeceğini düşünüyorsa, bunu daha iyi bilmeliydi.

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Hayır, onun geçmişi bu noktada önemsiz. Daha önce konuştuğumuz gibi planımıza devam edeceğiz."

Uri, konuşmamızı yeniden yönlendirmeme izin vermeyerek araya girdi. "Tüm bu olanlarda son derece işbirlikçi görünüyor." Gözlerini içime dikmiş, Emily'nin işbirliği düzeyiyle hiçbir ilgisi olmayan soruları yüzeyin derinliklerinde arıyordu. Beni herkesten daha iyi tanıyordu ve ona karşı hislerimin ne kadar derin olduğunu bilmek istiyordu.

"Ne yapmak istediğimizi bilmiyor; bu yüzden karşı koymuyor. Ona amcasını öldürmek için geldiğimizi söyledim. Böylesi daha kolay oldu. Başına konan ödülünden haberi bile yok."

"Bu çok fazla para," diye belirtti. "Bütün bunlar için kendini üzme. Eninde sonunda biri onu bulacaktı." Taşıdığım suçluluk duygusunu fark etmiş olmalıydı. Sadece Uri beni, dış görünüşümün ardını görebilecek kadar iyi tanıyordu.

Duyarlılığını takdir ettim ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Paranın benim için bir önemi yok. Sadece bitmesini istiyorum."

"Bu küçük samimi sohbete bayılıyorum," diye homurdandı Asaf. "Ama üçünüz için de aynı şey geçerliyse, yarınki ayrıntılara girmeden önce duş almak istiyorum."

"Peki, her şeyin üzerinden geçmeye fırsat bulamadan bayılma yeter," diye homurdandım. Asaf cevap olarak sadece homurdandı.

Yemek ve duştan sonra Emily'yi rahatsız etmemek için ana yatak odasında yeniden toplandık. Saatlerce her türlü istihbaratı ve senaryoyu en ince ayrıntısına kadar gözden geçirdik. Ev ödevimizi yapmadan asla bir göreve çıkmazdık. Bu durum özellikle önemliydi çünkü eylemlerimizin silahlı çatışmayla sonuçlanma olasılığı çok yüksekti.

İşimiz bittiğinde uzuvlarım yorgunluktan ağırlaşmıştı. Sabah olduğunda, görev heyecanının bana enerji verecek yeterli adrenalini sağlayacağını biliyordum. O zamana kadar çok yorgundum. Ama hâlâ yapmam gereken bir şey daha vardı.

Emily'nin odasına gitmeden önce Alon ve Asaf'ın odalarına yerleşmelerini bekledim. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve penceresinin dışındaki ağaçtan içeri soluk ay ışığı süzülüyordu. Yan yatmış, huzur içinde uyuyordu. Onu ilk kez uyurken izlemiyordum. Çoğu zaman kulübede uyandığımda kendimi onu ararken bulur, uykusunda ne kadar masum görüldüğüne hayran kalırdım. Bu gece de farklı değildi.

Zengin teni yumuşak ışıktaki kusursuzdu. Onu çırılçıplak soymak ve gözlerimi o esnek vücudun her santimine dikmek, uzun süreli zevkin gerginliği altında kıvrınmasını ve parıldamasını sağlamak için can atıyordum. Bir

Ondan aldığım tat, tatlı vanilya ve saf baştan çıkarıcılığın sarhoş edici bir karışımıydı. Asla unutamayacağım baş döndürücü bir tattı.

Kendime daha fazla işkence etmek istemediğim için yatağının yanından ayrıldım. Önümüzde büyük bir gün vardı, bu yüzden biraz dinlenmem gerekiyordu.

İlk geldiğimizde Emily'nin odasındaki eski pencerenin kapalı olup olmadığını kontrol etmiştim. Eski evin birçok kaplaması yenilenmişti ama kapılar ve pencereler yenilenmemişti. Geceleyin penceresinden kaçıp gitmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu ama ön kapıdan çıkıp gitmesi hâlâ bir ihtimaldi. Onun durumundaki bir kadının olması gerekenden çok daha uysaldı. Saldırıya geçmeye ve hayatta kalmak için savaşmaya alışkın bir kadın.

Burada olmaktan heyecan duymuyordu ve planıma uyma kararını yeniden gözden geçirme olasılığını göz ardı edecek değildim. Ne olur ne olmaz diye bir battaniye aldım ve ön kapıyı görecektir şekilde kanepeye uzandım.

Anlaşıldığı üzere, ihtiyatlı içgüdülerimde haklıymışım.

Orduda geçirdiğim yıllar bana uykusu hafif bir insan olmayı öğretmişti, etrafımdaki odada en ufak bir değişiklik olduğunda kendimi uyandırabiliyordum. Gölgele değiştiği anda uyandım.

Emily çantasını omzuna asmış, parmak uçlarında ön kapıya doğru ilerliyordu.

Sessizce koltuktan kalktım ve yaklaştım, birkaç adım gerisine gelene kadar kendimi belli etmedim. "Bana güvendiğini söylediğini sanıyordum." Seyirci çekmek istemediğim için alçak sesle konuştum.

Duruşu sertleşti ama yüzünü bana dönmedi. "Beni güvende tutmak istediğini sanıyordum." Sakince konuşuyordu ama her hecesi zehirli bir uyarıyla doluydu.

"Bilmediğimi nereden çıkardın?"

Yavaşça döndü, haklı bakışları gölgeler içinde gözlerimle buluştu. "Bu o. Asaf, New York'ta bana saldıran adam. Başından beri bana tuzak kurdun." Etrafındaki hava neredeyse öfkeyle titreşiyordu.

Suçlaması beni tamamen şaşırttı. Asaf'ı teşhis edebileceğini hiç düşünmemiştim. Asaf onun hiç iyi bakmadığına yemin etmişti. O sokak çok karanlıktı ve çok korkmuştu. İnsanlar travmatik bir olaydan sonra ayrıntıları nadiren net bir şekilde hatırlarlar.

Onun farklı olacağını bilmeliydim.

"Açıklamama izin ver," diye ısrar ettim, onu sakinleştirmeye çalışmak için ellerimi kaldırdım.

"Neyi açıklayayım? Başıma ödül konduğunu ve senin de parayı istediğini mi? Sana güvenmekle aptallık ettim. Başından beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama bu hisleri bir kenara ittim çünkü sende daha fazlası olduğuna inanmak istedim. Ama yok, değil mi? Sen sadece en yüksek teklifi verene kiralanan lanet bir paralı askersin." İki eliyle göğsümü iterek kelimeleri tükürdü.

Bileklerinden tutup sırtına doğru ittim ve göğüslerimizi birbirine yaklaştırdım. "Hikâyeyi kendi açımdan anlatacak mıyım? Yoksa beni gördüğünüz yerde mahkûm mu edeceksiniz?"

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

Gözlerim refleks olarak kısıldı. "Ödül olayını öğrendim ve seni hemen tanıdım. Başına nasıl ödül konduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim ama beni yanına yaklaştırmadın. Asaf'a bir saldırı düzenlettim, umarım benim yanımdayken gardını düşürürsün de seni ve geçmişini tanıyabilirim. Seni kandırmamın tek yolu buydu. Fark etmediysen diye söylüyorum, seni bir kez bile incitmedim. Ve inan bana, incitebilirdim."

"Bana bir suikastçı olduğumu söylemiştin ama asla pes etmedin, değil mi?" Bu kez sözleri, havayı kesen bir bıçağın fısıltısıydı.

"Suikastçı ve iş uygun olduğunda bir ödül avcısı."

Eğildi ve bileklerini kurtarmak için çekiştirdi. "Bırak beni. Sen lanet bir canavarsın. Sen sadece

tıpkı diğerleri gibi."

Çırpınışları durmadı ve beni onu duvara yaslamaya zorladı. Diğerleri bu noktada muhtemelen kavgamızı duymuşlardı ve özel olması gereken bir şeyi açığa vurmaktan nefret ediyordum.

"Beni dinle," diye tısladım kulağının dibinde. "Üzgün olduğumu biliyorum ama dinlemen gerek. Evet, insanları öldürüyorum ama ben kiralık katil değilim. Benim bir kuralım var: Sadece hedef, başına konan bedeli hak edecek kadar kötü bir şey yaptığında iş alırım. İşleri her zaman reddederim. Sırf eski kocası nafaka ödemek zorunda kalmasın diye bir kadını öldürmeyeceğim ya da düşmanca bir iş devralmayı mümkün kılmak için bir yöneticiyi öldürmeyeceğim."

"Peki ya sen? Hareketlerinizi kim yargılıyor?" Mücadele etmeyi bıraktı, ön giriş yalvarma ve suçlamayla doymuş bir sessizlikle doldu.

"Sen. Sen tek kişisin, o yüzden yaptıklarına uzun uzun bak. Şüphelendiğiniz ya da korktuğunuz şeylere değil, eylemlerimin gerçekliğine. Sözler ve duygular manipüle edilebilir ama eylemler mükemmel bir resim çizer. Yaptığım şeyleri -seni koruduğum ve sana sağladığım şeyleri- gör ve bu gerçeklerle kaderime karar ver."

Ben konuşurken gözlerimiz savaşta kilitli kaldı, ama yavaş yavaş çatışma bakışlarına süzüldü, duygularına tamamen kapılana kadar öfke ve acıyı seyreltti. Göz kapakları yavaşça kapandı ve düşüncelerini görmemi engelledi. Tekrar kalktıklarında kararsızlığı gitmiş, geriye sadece boyun eğmiş bir hüznün kalmıştı.

Öne doğru eğildi ve acı-tatlı bir ıstırap öpücüğüyle dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bu öpücüğü yanlış anlamak mümkün değildi.

Bir veda.

Aramızda çok fazla yalan olmuştu ve benden nefret etmekte sonuna kadar haklıydı. Uzaklaşma ihtiyacını anlayabiliyordum. Ama eğer her şey burada bitecekse, basit bir öpücükten daha fazlasını istiyordum. Onun kıvranan bedeninin anısını, o gittikten sonra da yanımda taşımak istiyordum.

Bileklerini serbest bıraktım ve kollarımı ona dolayarak ağzını başka bir öpücükle yakaladım. Vücudu benimkine karşı şekillendi. Onu kaldırdım, bacaklarının belime kolayca sarıldığını hissetmenin tadını çıkardım. Herhangi bir duvara çarpmamayı başararak, her seferinde bir öpücük olmak üzere birbirimizin nefesini çalarken bizi odasına geri götürdüm.

Meraklı gözlerin olmadığı bir yerde onu yere bıraktım ve kıyafetlerini vücudundan yavaşça sıyrarak bir gösteri yaptım. Formuna hayranlıkla bakmak için geri çekildim, ay ışığında onu çıplak görünce göğsümden kopan iniltiye engel olamadım. Tam da hayal ettiğim gibi büyüleyiciydi. Gözlerim onu sanki insanoğlunun bildiği en egzotik lezzetmiş ve ben yıllardır ekmek ve suyla yaşıyormuşum gibi yuttu.

Bana baktı, çok cesur ve sınır tanımazdı. İçinde korku vardı, ama korkunun onu iradesine boyun eğdirmesine izin vermeyecek kadar güçlüydü. Azgın bir nehirde dimdik duran inatçı bir kamış.

Eşit derecede çıplak iki insan olana kadar kendi kıyafetlerimi çıkardım. Eşit derecede kırılmış ve maruz kalmış.

"Benden kaçma, Emily. Uzaklaştığını hissedebiliyorum ama asla başaramayacaksın. Seni her zaman bulacağım." Bacakları yatağa çarpana kadar onu geriye doğru yürüttüm ve yatağa yuvarlandı.

"Senden nasıl kaçabilirim ki? Sen her yerdesin. Kafamın içinde ve tenimin altındasın." Ben kendimi onun üzerine bırakırken parmaklarını kollarımda gezdirdi.

Kelimeleri dudaklarından öptüm, itirafını yuttum ve içinde yatan suçlamanın tadını almamış gibi davranmaya çalıştım. Bu mükemmel bir birliktelik değildi. Aşkla özgürce verilen ruhların birleşmesi değildi. Bu bir yenilgiydi. Bir vedaydı. Bu, uzaklaşmak için tüm nedenlere rağmen

birbirlerine duydukları ihtiyaca teslim olan iki insandı.

Umurumda değildi. Ondan alabileceğim her şeyi alacak ve sonuçlarıyla daha sonra uğraşacaktım.

Şefkat ya da merhamet için sabrım yoktu. Sadece kavurucu bir ihtiyaç vardı. Eğer elleri ve kıvranan vücudu bunun bir kanıtıysa, o da benim için aynı derecede açgözlüydü. Aciliyeti anlıyordu. Beni deliliğin eşiğine getiren dizginlenemez saplantıyı - bir şeyi bu kadar umutsuzca istemenin ve bunun yanlış olduğunu bilmenin deliliğini.

Vücutlarımızı aynı hizaya getirerek kendimi onun içine bıraktım ve iniltisini bir öpücükle bastırdım. Dizleri refleks olarak büküldü ve kendini bana tamamen açtı. İçinde sallanmaya başlamadan önce uyum sağlamamız için bize sadece bir an verdim, birkaç düzensiz nefes saydım. Hareketlerim hızla daha çılgın bir hal aldı, sanki sikimi aramızdaki tüm yalanları ve çirkinlikleri silmek için kullanabilirmişim gibi. Geçmiş silip temizleyecek ve geçmişimizin ağır çıpasının ötesinde var olabileceğimiz bir yer bulacaktım.

"Tamir." Adımı soludu, bir dua ve bir lanet gibi.

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Aramızdaki bu şey korkulmayacak kadar tüketici ve görmezden gelinemeyecek kadar tehlikeliydi.

"Ne oldu, Motek? Neye ihtiyacın olduğunu söyle. *Söyle bana.*" Elimi vücudunda gezdirdim, kıcının kıvrımına doğru yolumu buldum ve etini sıkıp yoğurdum.

"Sen. Başka hiçbir şey... sadece sen." Sözleri sanki ruhundan koparılmış gibi çiğdi.

Yüzümü kaldırdım, böylece gözlerimiz buluşabildi ve bu bağlantı, aramızda titreşen elektrik akımı, her ikimizin de sigortalarını ateşledi ve bizi uçurumun kenarına gönderdi. Sıvı şimşek omurgamdan aşağıya ve taşaklarıma doğru fırladı, içine sıcak fiskiyele halinde fişkıran spermler gönderdi. Emily'nin vücudu şiddetli bir şekilde titredi, gözleri genişledi ve bir zevk izdihamına sürüklenirken görmedi. İç kasları kırılma noktasına kadar sıkıştı, sanki vücudu kalbinin izin vermediği şeyi yapıyormuş gibi beni içinde sıkıca tuttu.

Yüzümü boynunun derinliklerine bıraktım, özünü içime çektim ve kimyasal yapısını hafızama kazıdım. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Keşke aynı şey onun için de söylenebilseydi.

Emily ertesi gün anlaşılabilir bir şekilde sessizdi. O sabah ilk iş olarak plan hakkında bilmesi gerekenleri ona anlattım. Tartışmadı ya da kaçmaya çalışmadı. Birlikte çalışma talihsizliğine uğradığım bazı askerlerden daha cesur ve disiplinliydi.

İşin ironik yanı, o korkularını sineye çekip başı dik bir şekilde savaşa girerken, ben planımızın korkunç derecede hatalı olduğu ve doğru seçimi yapmadığım konusunda her zamankinden daha fazla endişeliydim.

Hayatım boyunca hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim.

O akşam için bir buluşma ayarlamak üzere ödül listesindeki numarayı kullandık. Arabaya bindiğimizde Alon bile kendine özgü neşesini kaybetmişti.

Mahalle, çeşitli derecelerde çürümeye yüz tutmuş orta yüzyıl evlerinden oluşuyordu. Amcası gibi suçluların, banliyölerde gösterişli bir malikane alabilecek kadar para kazandıklarında böyle bölgelerde kalmaları beni hep eğlendirmiştir. Bunun yerine, vinil kaplamaları dökülen ve çatı kiremitleri eksik olan hap kutusu evlerin yanına, araba garajlarının altına süslü Escalade'ler ve özel Harley'ler park ediyorlardı.

İnsanların kendilerini ne zaman görünmez kılacaklarını bildikleri bir mahalleydi, ki bu iyi bir şeydi çünkü işler çirkinleşmek üzereydi.

Bölüm 24

Emily

Buraya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Üzerinden tam bir yıl bile geçmemişti ama sadece anılarımda görebileceğimi düşündüğüm evleri görmek gerçeküstü bir duyguydu. Bir rüya ya da daha doğrusu korkunç bir kabus gibiydi. Aynı korku hissini yaşadım. Bir korku filmi izlerken, aktörün karanlık, boş bir evde yavaşça yürüdüğü, ancak psikopat bir katilin gölgelerden fırladığı anda evin o kadar da boş olmadığını keşfettiğinizde hissettiğiniz duygu.

Ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içinde kıvrılıp açılıyor, koşma ihtiyacı kaslarımı tırmalıyordu. Olacaklardan dehşete düşmüştüm ama aynı zamanda bir parçam Isaac ve Averî'yi son bir kez daha görmek için çaresiz bir ihtiyaç duyuyordu. Onlara hiç veda edememişim ve onlar bunu anlayamayacak kadar küçüktüler. Ayrılmamın onları ne kadar inciteceğini ve muhtemelen benim hakkımda korkunç hikayeler anlatacaklarını düşünmek kalbimi acıtıyordu. Büyüyünce benden nefret edeceklerdi ve ben bu konuda hiçbir şey yapamayacaktım.

Onlarla işleri düzeltmek yerine, bir daha asla görmemeyi umduğum biriyle yüzleşecektim. Tek umut ışığı, bundan sonra her şeyin biteceğini bilmektir. Artık korku içinde yaşamak yok.

Her şeyin daha farklı olabileceği üzerinde duramazdım. Hayat nadiren mükemmeldi. Annemi doğumda kaybetmek, beni istemeyen bir babaya sahip olmak, suçun gölgesinde büyümek - karanlığın içinde parlayan tek yıldız Tita ve tatlı kardeşlerimdi. Tüm gergin enerjimi anılarımdaki o parlak ışık noktalarına odakladım ve kendime, bu iş bittikten sonra en azından Tita'yı tekrar görebileceğimi hatırlattım.

Tamir beni amcamı öldürecekmiş vaadiyle San Antonio'ya çekmişti ama işler böyle gitmeyecekti. Bununla barışmıştım. İnsan kaçakçılığına karşı savaşmak için elimden geleni yaptım. İnandığım şey uğruna her şeyden vazgeçmişim ve bu da o mücadelenin bir sonraki adımıydı. Seçimlerimle gurur duyuyordum. Korku bedenimi sarmış olsa da doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Amcamın evinin karşısındaki sokağa park ettik. Tamir ikinci bir kiralık araba almıştı, bu seferki gümüş rengi bir sedandı. Yolda Uri ve Asaf'ın arasına sıkışmıştım ve arabadan indikten sonra da bu düzende kaldık. Tamir ve Alon önden giderek, savanasında sinsice dolaşan bir aslanın ölümcül sakinliğiyle caddenin karşısına geçtiler. Çenemi kapalı tutmam ve tüm konuşmayı Tamir'in yapmasına izin vermem emredilmişti, ki bu benim için gayet iyiydi. Piç amcama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Adrián'ın bizi izleyen adamları olmalıydı. Daha arabadan adımımızı atmamıştık ki iki adamıyla birlikte evden çıktı. Görülemeyecek bir yere daha fazla adam yerleştirdiklerinden hiç şüphem yoktu. Adrián Amca altmış yaşına yaklaşmıştı ama yaşı onu daha da korkutucu kılıyordu. Onu genç ve yanlış yönlendirilmiş sanmak mümkün değildi. Adrián Amca taş gibi bir şeytandı.

Yaşına göre hâlâ formdaydı, incedi ve zayıflıktan uzaktı. Siyah saçlarını kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplardı ve Los Zares'e olan ölümsüz sadakatının bir göstergesi olan siyah deri kesimi her zaman üzerindeydi. Ailesine ya da ahlakına değil. Onun sadakati, başkalarının zayıflıklarından beslenen bir suç örgütüne sabitti. Babamın hataları vardı ama ailesini kendi bildiği şekilde severdi.

Amcam tam bir ahlaksızdı.

Onunla güven ve sarsılmaz bir cesaretle yüzleşmek istesem de -o pisliğe beni korkutamayacağını

göstermek istesem de- kendimi Uri'nin gölgesinde gizlenirken buldum.

Adamım. İnatçı yapım bile hayatta kalma içgüdülerimi geçersiz kılamazdı.

"Bak burada neyimiz varmış," dedi amcam, gözlerini üzerime dikerek. "Hiçbir zaman çok zeki olmadın. Görünüşe göre artık koşamayacak kadar da aptalsın." Başını iki yana salladı. "Bu kanında var. En başından beri babana, seni daha karnındayken değersiz fahişe annenle birlikte toprağa gömmesi gerektiğini söyledim. Ama hayır, o yumuşaktı. Çok genç ve aptaldı. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadan önce senin doğmanı bekledi. Ve şimdi ona bak, senin yaşamana izin verdiği için hapishanede kilitli."

Sözleri teker teker beynimden süzüldü ve onları bir araya getirmek için mücadele ettim. Sonunda resmin tamamı oluştuğunda, dünyam kendi ekseni üzerinde eğildi.

"Ahh, şimdi anladı. Şu anda yüzünü görmek tüm bu saçmalıklara değdi. Bunu sana söyleyen kişi olduğum için mutluyum. Annen de senin gibi pis bir *putaydı*. O kaltağı toprağa gömdük, tıpkı sana yapacağımız gibi." Gözleri manyak gibiydi, sanki kan arzusu varoluşunu besliyordu.

Ona kalbimin kırıldığını görme zevkini tattırmak istemedim ama bir insan ancak bu kadar acıya dayanabilirdi ve bu acı yüzeye taşmadan duramazdı. İtiraf ettiği şeyde kesinlikle doğruluk payı vardı. Bunu içten içe biliyordum. Babam annemi öldürmüştü. Onun ölümü benim doğumumun bir yan ürünü değildi. Bu yüzden evde doğmuştum. Bu yüzden bana annem hakkında hiçbir şey söylememişti.

Tita'nın oğullarından nasıl bu kadar nefret edebildiğini hep merak etmiştim ama şimdi çok mantıklı geliyordu. Umutsuzca babamı kardeşinden daha iyi bir şey olarak görmek istemiştim ama öyle değildi. İkisi de eşit derecede canavardı ve onlardan okyanusların enginliği kadar nefret ediyordum.

Bana bir insanın ihanete uğrayabileceği en temel, en kötü niyetli şekilde ihanet etmişti - bir anneyi masum bir çocuktan çalmıştı. Kutsal bir bağı parçaladı ve bu ilişkiyi benden çaldı, sonra da onca yıl bana yalan söyledi. Bunun ondan, kendi kanımdan ve canımdan geldiğini bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu.

İhanetle ilgili en üzücü şey buydu.

Bu bıçak asla düşmanlarınızdan gelmez. Sizi en derinden kesebilecek olanlar en çok değer verdiğiniz insanlardı ve ben o bıçağın sivri ve keskin bir şekilde kalbime saplandığını hissettim.

Tamir bir adım öne çıkarak gösteriye son noktayı koydu. "Hadi şu işi bitirelim. Onu buraya getirdik. Para nerede?"

Bölüm 25

Tamir

Emily'nin yüzü acıyla buruştu ve ben buna sevindim. Ham ve saftı ve öfkesini körükledi. Yaşayan, nefes alan bir Anka kuşu gibi küllerinden doğdu. Korkmuşluktan yıkılmışlığa ve yeniden inşa edilmişliğe dönüşümü sadece birkaç saniye sürdü, ama izlemesi muhteşemdi.

Vahşiliği nefes kesiciydi.

Bana doğru döndüğünde ve o görkemli öfkesini bana yönelttiğinde, göğsümde gurur gümbürdedi. Onu bastırmak ve kendime onun benim olmadığını hatırlatmak için tüm öz disiplini kullanmam gerekti. Kendime ne yapmam gerektiğini hatırlattım.

"Bana yardım etmen gerekiyordu!" diye bağırdı, haklı öfkesi etrafımızdaki havada hissediliyordu. "Onu benim için öldürmen, beni özgür bırakman gerekiyordu. Sen açgözlü bir piçten başka bir şey değilsin. Senin için sadece bu muydum, lanet bir maaş çeki mi?" Gözleri yaşlarla dolmuştu ama savaşmadan pes edecek gibi değildi.

Yetenekli olduğunu bilmediğim bir yıldırım hızıyla, Uri'nin pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahı kaptı.

İçgüdülerimle hareket ederek parmaklarımı çoktan kendi silahımın üzerine koymuştum. Siperlerde geçirdiğim uzun yıllardan sonra içime işlemişti. Silahımı ona doğrultmuştum ve o daha fırsat bulamadan tetiği çekmiştim.

Silah sesi boş sokakta çınladı ama ben onun bedeninin yere düşmesini, göğsünün kıpkırmızı kesilmesini izlerken silah sesini duymadım. Vücudu hareketsizleşirken zaman yavaşladı.

Onu çatlak asfaltta hareketsiz görmek beni öfkeden çılgına çevirdi ama bunu belli edemezdim. Bunun ne yeri ne de zamanıydı. Onlarca yıllık kontrol alışkanlığımla, işe yaramayan her duyguyu içime attım ve onları içimdeki engin okyanusa geri gönderdim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı amcası. "O kaltağı canlı istedim."

Silahım hâlâ havadaydı, kolumu savurdum ve hedefimi ona çevirdim. Korumalarından biri tabancasını kaldırdı ve bana doğrulttu. Sadece birkaç saniye içinde, karşılaşmamız meskûn bir mahallenin ortasında bir çatışmaya dönüşmüştü.

"Başka seçeneğim yoktu. Beni vuracaktı," diye sakince cevap verdim ve durumu kontrol altına almak için silahımı indirdim. "Bize parayı getirmeye ne dersin, biz de yolumuza gidelim."

"Hayır, dostum. Onu canlı istediğimi söyledim."

"Sözleşmeden cayıyor musunuz? Çünkü ortaklarım ve ben bunu hoş karşılamayız ve biz kızdırmak isteyeceğin türden adamlar değiliz." Ölümcül bir sakinlikle konuştum ve etrafımdaki adamlarımdan yayılan tehdit duvarını hissedebiliyordum.

Bize ters ters baktı, sonra omzunun üzerinden bağırdı. "Bana para getirin."

Dördüncü bir adam elinde gri bir spor çantasıyla evden çıktı. Çantayı Adrián'a uzattı, o da bize doğru fırlattı.

"Paranı al ve defol git. *Bunu* da yanında götür. Artık bana bir faydası yok." Emily'ye doğru yere tükürdü, sonra adamlarını içeri götürdü.

"Temizleyin de gidelim," diye mırıldandım, arabaya doğru yürürken komşu evlere düşman var mı diye bakıyordum.

Uri ve Asaf'ın spor çantamdan muşambayı alıp Emily'yi içine sarmalarını izlemedim.

ve onu bagaja koydum. Günün nasıl biteceğini tam olarak biliyordum ama yine de bunu görmekten nefret ediyordum. Sadece oradan çıkmak ve her Şeyi geride bırakmak istiyordum.

Bölüm 26

Emily

Ölümün daha az acı verici olacağını ummuştum.

Çok acımişti. Ama fiziksel acıdan daha da kötüsü, tetiği çekerken Tamir'in yüzündeki ürperti ifadeyi görmektir. Ne pişmanlık, ne çatışma, ne de soru. Parmağının tek bir hareketiyle geriye, asfalta doğru uçuyordum, duygusuz bakışları beni herhangi bir kurşundan çok daha acımasızca parçalıyordu.

Bu kadar kısa bir süre içinde, hain kalbim ona kilitlenmişti. Kendi kanıma bağlanan oksijen gibi kan dolaşıma karışmıştı, ta ki onu sistemimden yok edene kadar.

Beynimin tüm uyarılarına ve mantıklı argümanlarına rağmen, kalbim beni kaçınılmaz bir yola sokarak tam da bu noktaya kadar ilerledi.

Ölümüne.

O kadar da şaşırdığımı söyleyemem. Kaçtığım andan itibaren hayatımın bittiğini biliyordum. O kaltak Fate ve kankası Azrail arasında hiç şansım yoktu. Müzikle yüzleşmek daha iyiydi. Lanet bir köpek gibi sinmekten dönmek savaşmak daha iyiydi. Şansım varken dünyadaki kötülüklerin bir kısmını ortadan kaldırabildiğim için mutluydum.

Korku, bir yıldan uzun bir süredir benim değişmez yoldaşım olmuştu. Onu bir kenara atmanın zamanı gelmişti. Sonuçlarının canı cehenneme. Arabadan indiğim anda ne olacağını biliyordum.

Bu süreçte amcamın öldürüldüğünü görmek isterdim ama hayatta kalması gerekiyordu. Bu planın önemli bir parçasıydı. Ve planımız benim trajik ölümüne kadar hiç aksamadan ilerlemişti.

Bölüm 27

Emily

15 saat önce

Başka bir insana karşı böylesine içgüdüsel ve çelişkili duygular beslemenin nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim ama hissediyordum. Tamir için hissettiğim hiçbir şey basit ya da ağırbaşlı değildi. Ona olan ihtiyacım çaresiz ve evcilleşmemişti ama aynı zamanda büyük bir mağarayı dolduracak kadar öfke, hüsrân ve acı da barındırıyordum.

İkisini nasıl bağdaştıracağımı bilmiyordum.

Benimle oynadığı için çok öfkeliydim. Öfkeliydim, kalbim kırılmıştı ve kafam karışmıştı. Bana haftalarca yardım ettikten sonra nasıl böyle bir şey yapabildiğini anlayamıyordum. Kalbim, para için hayatıma son vermek isteyen birine nasıl aşık olabilirdi? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Kiralık evin loş girişinde Tamir'le yüzleştiğimde ve bana önceki haftalar boyunca beni koruduğu ve desteklediği tüm yolları hatırlattığında, kabaran öfkem geri çekildi ve boğulmakta olan kalbimin yanlışı olmadığına dair güvence için haykırmasına neden oldu. Bu kadar duygusuz ve kalpsiz birine kendimden bir parça vermemiştim.

Birlikte geçirdiğimiz haftalardan kesitler hatırladım. Güldüğümüz zamanları ve paylaştığımız anları. Hayal ettiğime inanmayı reddettim.

Yapmış olsam bile, illüzyonu son bir kez tatmak istedim.

Eğer Tamir beni teslim etmeye kararlıysa ve kaçma şansım yoksa, yalan bile olsa son saatlerimi sevdiğimi hissederek geçirmek istiyordum. Kendimi ona sundum, öpücüğümü içimde çalkalandığını hissettiğim tüm acı tatlı özlemle doldurdum. Bana ihanet etmemesi için ona yalvardım ve tek bir kelime etmeden aramızda oluşan bağa kendini teslim etmesi için onu teşvik ettim. İletişimimiz tamamen fizikseldi. İçgüdüsel. İlkel.

Yatak odasına döndüğümüzde, ikimiz de birkaç dakikadan fazla dayanamadık. Birbirimize olan açlığımız bir mum gibi yavaşça yanamayacak kadar uzun süredir artıyordu. İkimiz de havai fişekler gibi patladık, bastırılmış arzusunun dehşet verici bir patlaması.

Sonra yatağında yan yana uzandık, onun kaslı vücudu benimkine sımsıkı sarılmıştı. Zihnim bir sorudan diğerine sürükleniyor, kendimi hayatımın bu noktasında nasıl bulduğumdan emin olamıyordum. Düşünebileceğim onca şey arasında en çok dikkatimi çeken şey, içinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde tamamen alakasız bir şeydi.

Tamir prezervatif takmamıştı.

Tutkumuzun yapışkan kalıntılarının içimden yavaşça sızdığını hissedebiliyordum. Dikkatimi çekmesinin nedeni, hayattaki tek büyük pişmanlığımı vurgulamasıydı. Çocuk sahibi olamamıştım. Isaac ve Averi'nin yetişmesine yardımcı olacak kadar şanslıydım ama kendi çocuğumu dünyaya getirmenin mutluluğunu yaşayamamıştım. Ve şimdi, bu fırsatı kaybetmişim. Tamir yirmi dört saatten kısa bir süre içinde beni teslim edecekti ve o zaman ölü bir kadın olacaktım.

Gözlerim yaşlarla doldu ve nefesim titredi.

"Neden ağlıyorsun, Motek?" Tamir yumuşak bir sesle sordu.

"Hayatta deneyimleyemediğim o kadar çok şey var ki. Ölmeye hazır değilim." Sesim kesildi ve

gerçeklikten saklanmak için gözlerimi sıkarak kapattım.

Tamir beni görebileceği şekilde sırt üstü yatırdı, kaşları çatılmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ne hakkında? Kimse ölmeyecek. Sen benim için çok değerlisin ve ben de ölmene izin vermeyecek kadar bencilim." "Ama... Hepinizin konuştuğunu duydum. Ödül için beni teslim edeceksiniz."

Anlayışla karşılayınca parmak eklemlerini çenemde gezdirdi. "Hayır, hayır. Korkunç bir yanlış anlaşılma oldu. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Gerekli olmasaydı seni burada tutmazdım bile."

Kafam çok karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir planım var ama seni endişelendireceğini bildiğim için sana söylemedim. Sabah üzerinden geçeriz diye düşündüm, böylece üzerinde stres yapacak daha az zamanın olur. Ayrıca amcanı öldürmeyi içermediği için hoşuna gideceğinden de emin değilim."

"Onu biz öldürmezsek, kim öldürecek?"

"Sen." Açıklamadan önce kelimenin havada asılı kalmasına izin verdi. "Bu işi gerçekten bitirmenin tek yolu senin ölmüş olman, en azından Los Zares açısından. Kendi gözleri önünde öldüğünü görürlerse, hayatın için yapılan sözleşmeyi feshedip yollarına devam etmekten başka çareleri kalmaz. Zor ama en iyi seçeneğimiz bu. Bunu inandırıcı kılmak için, orada yasal olarak ödülü almak için bulunuyormuşuz gibi görünmemiz gerekecek."

"Yani beni gerçekten teslim etmeyi düşünmüyorsun?" Gözlerimden daha fazla yaş süzüldü.

Tamir onları sildi, sonra da yüzüme saygılı öpücükler kondurdu. "Asla. Sana sahip olmalarına izin vermeden önce ölürüm. Mesele bu muydu?"

Gözlerimiz buluştuğunda bana ne kadar tutkuyla değer verdiğini görebiliyordum. Normalde taktığı maskeyi geri çekti ve gördüğüm şey nefes almamı zorlaştırdı. Saygı. Tutku. Bağlılık. Hiçbir şey saklamıyordu ve ben bu dürüstlük karşısında şaşkına dönmüştüm.

Uzandım ve minnettar, ateşli bir öpücükle yüzünü kendime çektim. Duygularına aynen karşılık veremeyecek kadar sarsılmıştım ama bu öpücüğün ona karşı hissettiklerimin de aynı derecede güçlü ve gerçek olduğunu ifade etmesini umuyordum. Öpüşmeyi bitirdiğimde Tamir tekrar uzandı ve başım kalbinin üzerinde göğsüne yaslanana kadar beni kendine çekti.

Her şeyi düşünmeye başlamak için bir dakikam olduğunda, bir soru öne çıktı. "Nasıl olacak da ben ölüyormuşum gibi görünecek?"

Sırtıttı. "Alon Hollywood'da dublör olarak yeni bir kariyere başladı. Bir yıl önce Los Angeles'a gittim ve onu iş başında izledim; yaptığı işte gerçekten çok başarılı. En eleştirel gözleri bile vurulduğunuza inandırmak için gerekli tüm malzemeleri getirdi. Kaçmaya çalışırken bana silah çekmen gerekecek. Benimki kurusıkı dolu olacak ve silahını kaldırdığın anda sana ateş edeceğim. Alon atış sahnelerini tetikleyecek. Diğer önemli unsur ise gerekli oyunculuğu yapabilmen ve senin bu konuda oldukça becerikli olduğunu biliyorum." Benimle dalga geçiyordu ama yine de utandığımı hissettim. WitSec için bambaşka biriymişim gibi davranmam ve birlikteyken Tamir'e söylediğim tüm o yarım yamalak gerçekler arasında bana güvenmesi bile şaşılacak bir şeydi. Kimsenin mükemmel olmadığını hatırlatan iyi bir şeydi.

Konuşmalarının bir kısmına kulak misafiri olmuştum ama ana yatak odasında tartışmalarını bitirdiklerinde planın tamamını duyamamıştım. Duyduklarımdan en kötüsünü tahmin etmiştim. Çoğu insanın benimle aynı tepkiyi vereceğinden emindim - kanıtlar son derece lanetleyici görünüyordu.

"Sanırım bu iyi bir plana benziyor ama amcamın tekrar kaçmasından nefret ediyorum. Federallerin onu yakalamasını istiyordum ama babam gibi onun da kaçakçılığa karıştığına dair doğrudan bir kanıtım yoktu. Ama biliyordum. Bu işe karışmamış olmasına imkan yoktu. O kötü bir adam ve dünya onsuz çok daha iyi bir yer olurdu."

"Seni aramayı sonlandırmak için ona canlı ihtiyacımız var. O sizin en büyük tehdidiniz ama aynı

zamanda tek çıkış yolunuz.

Onun ölümünün senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden sana gerçek planımı söylemekte tereddüt ettim. En önemli kısım seni tehlikeden kurtarmak. Amcanı sonra hallederiz."

Başımı salladım ve ben öğrendiklerimi düşünürken ikimiz de uzun dakikalar boyunca düşüncelerimize dalmıştık. Çok şey değişmişti ve Los Zares'ten kurtuluyor gibi görünüyordum, ama bunların herhangi biri gerekli miydi? Bir şeyler söylemek zorunda kalana kadar içimi kemirdi.

"Düşünmeden edemiyorum, eğer bana saldırı düzenlemeseydiniz ve peşimden gelmeseydiniz, muhtemelen asla bulunamayacaktım. Birbirimizi zaten tanıyor olmamız çılgınca bir tesadüftü, ama başka birinin beni bulma ihtimali neydi ki? New York'ta sonsuza kadar iyi olabilirdim." Kimseyi suçlamak istemiyordum ama bu tartışılması gereken önemli bir gerçektir.

Uzun bir iç çekti. "Bu gerçek yüzünden çok fazla suçluluk duydum ve hiçbir savunmam yok. Tek yapabileceğim sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek. Ama bunun hâlâ gerekli olduğunu düşündüğümü de bilmeni istiyorum. Kulübede kaldığımız süre boyunca sana gerçeği söyleyip söylememeyi ve seni şehre geri gönderip göndermemeyi tartıştım. Bana Los Zares'le olan ilişkinin tüm boyutlarını anlattığında, onlarla yüzleşmediğimiz sürece asla güvende olamayacağını biliyordum."

Başımı salladım. "Bu doğru. Şehre döndüğümde bunu her gün hissettim. Muhtemelen beni aradıklarını bildiğim için rahat edemiyordum. Stephanie eninde sonunda yerleşeceğime dair bana güvence verdi ama ben bunu hayal bile edemiyordum. Zaten kendimi yarı ölü gibi hissediyordum, sürekli kendi gölgemden korkuyor ve dairemde saklanıyordum."

Onun gürleyen sesi sessizliği bozana kadar ikimiz de hamile bir an için kendimizi düşüncelere kaptırdık.

"Asaf yüzünden beni dışladığını, böyle bir manipülasyon için beni affedemeyeceğini düşünmüştüm. Ama seni öldürmelerine izin vereceğimi düşündün. Bu yüzden vedalaşıyordun," diye düşündü kasvetli bir şekilde.

Göğsüne doğru başımı salladım. "Asaf'a yaptığın hile için seni tamamen suçlayamam. Zorlayıcı bir neden olmadan hayatımda neler olup bittiğini sana asla anlatmazdım ve sana da yalan söylemedim değil. Şimdi, Asaf'ın yerinde olsaydım... beni bayılttığın için sana çok kızardım."

Göğsü hafif bir kahkaha ile gümbürdedi. "Bayılmadı ama ona gereğinden sert vurduğum için beni azarladı. Sana ne kadar sert davrandığını görünce kendimi biraz kaptırdım."

O sokaktan çıktıktan sonra huysuz Asaf'ın kendi kendine homurdandığını hayal ettiğimde gülümsemek zorunda kaldım. Bu konuda kendimi çok kötü hissetmedim. Yanağıma iyi bir çizik atmış ve beni çok korkutmuştu. Düşündüğümde, bayılmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

"Ondan sonra"-düşünce sürecimi yüksek sesle sürdürdüm-"beni kulübene kaçırdın. Madem ortada gerçek bir tehdit yoktu, neden iki hafta boyunca vahşi doğada kaldık?"

Tamir derin bir nefes alırken başım bir kalkıp bir iniyor.

"Sebeplerin bir karışımı. Merak. Entrika. Hikayenizin bazı kısımları akla yatkın değildi ama bunun başınıza konan ödülle ilgili olup olmadığından emin değildim. Kendime karşı dürüst olursam, bunların hepsi seni elimde tutma arzumdan kaynaklanıyordu ve kaçak olmanla çok az ilgisi vardı. Seni tanımak ve tüm sırlarını öğrenmek istedim. Hâlâ da istiyorum. Seninle ilgili her küçük şeyi bilmek istiyorum."

Tamir tekrar altımdan kaydı ve yan yatarak dirseğine dayandığı yerden bana baktı. "Bunların hiçbiri ideal değil ama şunu bilmeni isterim ki hiçbir şeyi değiştirmedim çünkü bu haftalarda sana aşık oldum Emily. Azmin ve gücün hayatımda gördüğüm en seksi şey. En karanlık koşullarda bile iyimsersin ve hayata olan tutkun ilham verici. Şimdi uzun vadeli kararlar almaya gerek yok. Sadece hiçbir yere gitmediğimi bil."

Sözlerinin tüm etkisiyle nefesim titredi. İçimde bir duygu fırtınası koptu.

ama ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Tamir beni sevdiğini itiraf etmişti ve ona karşı son derece karmaşık duygular besliyordum ama o bir suikastçıydı. Kaçmak için her şeyden vazgeçtiğim bir dünyaya sıkı sıkıya bağlıydı.

Doğruca suç dolu bir hayata geri dönersem bu fedakârlığı nasıl onurlandırmış olurum? Tamir gözyaşlarımı öptü. "Hadi biraz uyuyalım. Yarın büyük bir gün olacak."

Yan dönmeye başladım ama durakladım. "Eğer yarın her şey yolunda giderse ve bunu atlatmayı başarırsam-"

"Oraya gitme bile. Sana dokunmalarına izin vermeden önce öleceğimi söylediğimde şaka yapmıyordum."

Samimiyeti yüreğimi ağzıma getirdi. "Peki, her şey bittiğinde, şehirden ayrılmadan önce titamın mezarına uğrayabilir miyiz? Ona son bir veda etmek istiyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bu ayarlanabilir."

Bölüm 28

Emily

Ağır plastik sanki içimdeki yaşamı boğmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyordu. Hareket edemiyordum, kollarım yanlarımda, bagajın zifiri karanlık hapsinde sıkışıp kalmıştım. Soğukkanlılığımı korumak zorundaydım ama paniğe kapılmamak için tüm zihinsel gücümü kullanmam gerekiyordu. Tamir'in durup beni dışarı çıkarmadan önce takip edilmediğimizden emin olması önemliydi. Neyse ki Aralık ayının serin havası sıcak çarpması tehlikesini ortadan kaldırmıştı, ki bunu daha sıcak bir havada yapmış olsaydık gerçek bir tehlike olurdu.

Araba sonunda durduğunda, çılgın eller muşambayı açtı ve beni bagajdan çıkardı. Tamir derin bir nefes alıp gözlerimle buluşmadan önce klinik bir hassasiyetle beni kontrol etti. "İyi misin?"

"Evet." Başımı salladım. "Oradan çıktığım için mutluyum. Başardık, değil mi? Bitti mi?" Parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi ve alnımızı birbirine yaklaştırdı. "Her şey bitti."

Kelimeler gerçekte olduklarından çok daha sınırlı görünüyordu. Los Zares'le olan sorunlarım bitmiş olabilirdi ama Tamir'le olan şeyler çok daha belirsizdi.

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra beni Escalade'in arka koltuğuna yönlendirdi. Şehir merkezinde bir ara sokaktaydık, araçlarımızı değiştirirken gözlerden uzakta duruyorduk. Geri kalanımız eve dönerken Uri gümüş arabayı kiralayan yere götürdü. Güvenli bir şekilde oraya vardığımızda Tamir, Alon'un göğsüme ve sırtıma sabitlediği kurşun yarası donanımını çıkarmama yardım etti, böylece kabuk bağlamış sahte kanı duşla temizleyebilecektim. Ben dışarı çıktığımda, Uri elinde yiyeceklerle dönmüştü.

Başarılı bir görevin tamamlanmasına iki Teksas kökenli Dr. Pepper ve Whataburger ile kadeh kaldırdık. Gülümseyen yüzlerine baktığımda, kısa bir süre birlikte olduktan sonra neredeyse aileden biri gibi hissettiklerini fark ettim. Ölümüne yakın bir deneyimi paylaşmanın insanları birbirine yaklaştıran bir yanı vardı, dolayısıyla bu adamların orduda birlikte görev yaptıktan sonra paylaştıkları bağı ancak hayal edebilirdim. Tamir yalnız biri gibi görünebilirdi ama herkesin gıpta edeceği bir destek sistemine sahipti.

Gece için izin aldıktan sonra beni yatak odama kadar takip etti. Yorganın altına kıvrıldım ve ona yatağın kenarında oturması için yer açtım. Bir gece önce seks yapmıştık ve bana beni sevdiğini söylemişti ama henüz bir çift olmaya hazır değildik. Duygularına karşılık veremediğim için kendimi garip hissediyordum ama en azından bana ihtiyacım olan odayı verecek kadar nazikti.

"Bundan sonraki planımız nedir?" Ben sordum.

"Eve dönüş için uçak bileti ayarlamamız gerekiyor ve bu arada, sabah ilk iş olarak mezarlığa gideriz diye düşündüm, kimseyle karşılaşma ihtimalimiz daha düşük."

"Ev mi?"

"Hâlâ New York'ta yaşayamaman için hiçbir sebep yok. Bahsettiğiniz gibi, orada kimse geçmişinizi bilmiyor. Ailevi bir acil durum olduğunu iddia edebilir ve kendiniz için başlattığınız hayata geri dönebilirsiniz."

Dudağımı çiğnedim, bu kadar basit olabileceğini kabul etmekte tereddüt ettim. Oda, ben baskıya boyun eğene kadar söylenmeden kalan kelimelerin zayıflatıcı ağırlığıyla doldu. "Peki ya biz? Geri döndüğümüzde ne olacak?"

"Sana nasıl hissettiğimi söyledim. Şehre geri dönmek bunu değiştirmeyecek. Tüm bunlarla mücadele ettiğini biliyorum, bu yüzden bunu çözmen için sana zaman tanımakta bir sorun görmüyorum."

Teklif ettiği şey inanılmaz derecede cömert ve nazikti. Onu oyaladığım için kendimi çok kötü hissettim. "Çok üzgünüm Tam." Gözyaşları boğazımın arkasını yaktı. "Duygu orada ve ben ona bir şeyler vermek istiyorum."

Ama sen yaşamak için insan öldürüyorsun. Geride bıraktığım hayatı gördün. Silahlı çatışmalara ve kanundan saklanmaya geri dönmek istemiyorum."

Elimi tuttu ve nazikçe sıktı. "Anlıyorum. Bu senin vermen gereken bir karar ama aceleye gerek yok. Bize bir şans vermeden çekip gitmektense, düşünmek için zaman ayırmanı tercih ederim."

Ustalıkla işlenmiş yüz hatlarından bile acısını görebiliyordum. Kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Kendi yarattığım kısır bir çekişmenin ipi gibi hissediyordum, ona karşı olan hislerime teslim olmak ve dürüst bir hayat için çizdiğim rotada devam etmek arasında kalmıştım.

"Emekliliğe açık olduğunu sanmıyorum?" Teklif etmemiş olsa da sormaya karar verdim. Normalde bir erkekten benim için kariyerini sonlandırmasını istemeyi düşünmezdim ama bu farklıydı. Ondan muhasebeciliği bırakmasını istemiyordum. Her gün sevdiğim adamın eve dönüp dönmeyeceğini, vurulup vurulmayacağını ya da hapse girip girmeyeceğini merak etmek zorunda kalmak istemiyordum.

Dudakları inceldi. "Bir şey fark eder mi? Olan oldu. Şimdi işi bırakmak ellerimdeki kanı silmeyecek. Yaptığım şey kim olduğumun bir parçası ve bundan vazgeçmeye hazır değilim. Ya bunu kalbinde uzlaştırmanın bir yolunu bulacaksın ya da yollarımızı ayıracağız." Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime acı tatlı bir öpücük kondurdu. "Son yirmi dört saat şu anda herhangi bir karar veremeyeceğin kadar duygusal geçti. Biraz dinlen, eve döndüğümüzde tekrar konuşabiliriz." Elimi indirdi ve ayağa kalkarak başucu lambasını söndürdü ve odayı karanlığa gömdü. "İyi geceler, Motek."

"Bu ne anlama geliyor? Motek. Bunu daha önce de söyledin ama ne anlama geldiğini bilmiyorum." Ay ışığının aydınlattığı hüzünlü bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Sevgilim ya da canım anlamına geliyor." Eli kayıp gitti ve ben onun dokunuşunun kaybını iliklerime kadar hissettim.

"Bekle," diye seslendim o kapıya ulaşmadan önce. "Lütfen, gitme. Sadece bu gece için benimle kalabilir misin?" Bu bencilce ve yanıltıcı ama ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Tamir yatağın diğer tarafına doğru ilerledi ve ayakkabılarını, pantolonunu ve gömleğini çıkarıp her birini yere bıraktığını duyabiliyordum. Tek kelime etmeden yorganın altına girdi ve Beni göğsüne çekti, sıcaklık, güvenlik ve kalp kırıklığıyla sardı.

Onu bu kadar derinden önemsemişimi ve bunun yeterli olmayabileceğini bilmek beni perişan ediyordu. Hayatımı geri kazanmış olabilirdim ve New York'a geri dönüyor olabilirdik ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Tita'nın mezar taşı, güzelce oyulmuş melek kanatlarına sarılmış bir kalpti. Bu tasarım için ısrar etmişim ve babam da anıtın ve devasa bir meşe ağacının altındaki mükemmel arsanın parasını ödemişti. Belki de onu yıllarca incittiği için suçluluk duyuyordu ya da belki de istediğimi elde etmeme izin vermek daha kolaydı. O adamın kafasından neler geçtiğini kimse bilemezdi. Onu daha önce tanıdığımı sanmıştım ama bir daha asla böyle bir varsayımda bulunmayacaktım.

Tamir beni gün doğumundan hemen sonra mezarlığa götürdü. Bana eşlik etti ama yalnız kalmamı sağlamak için biraz uzakta durdu. Tita'nın vefatının üzerinden yıllar geçmişti ama onu hiç göremeyeceğimi düşünürken tekrar görmek ve bunun son kez olacağını bilmek, engebeli zemini geçip mezarına doğru ilerlerken boğazıma bir yumru oturmasına neden oldu.

Bir bakkaldan aldığım buketi mezar taşının dibine yerleştirdim. En sevdiği renk olduğu için

sarıyı tercih ederdim ama ellerinde ne varsa onunla yetinmek zorundaydım.

"Hey, Tita." Boğazımı tıkayan duyguların arasından sözcükleri çıkarmakta zorlandım. "Uzun zaman olduğu için üzgünüm ama hayat biraz çılgınlaştı. Benimle gurur duyardın. Babamdan ve kulüpten uzaklaştım. Onlarla geçirdiğim o yıllardan nefret ettiğini biliyorum. Seni incittiğim için çok üzgünüm. Seni her gün özleyorum ve artık seni göremeyecek olsam da her zaman kalbimde olacağını bilmeni istiyorum. Te amo, Tita." Ona bir öpücük verdim ve gözyaşlarıyla dolu gözlerle Tamir'e bakmak için geri döndüm. "Hadi eve gidelim."

O gece New York'taki daireme yalnız döndüm ve hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Tita öldüğünde değil. Teksas'tan ilk ayrıldığımda da. Sevdiğiniz kişinin yakınında ama ulaşamayacağınız bir yerde olduğunu bilmek, tamamen ulaşılamaz olmasından çok daha rahatsız edici bir şeydi.

Nihayet uyuyabildiğimde, rüyamda teleskopik bir mercekten koyu renk saçları olan genç bir kadının bir uçurumun kenarında yürüdüğünü gördüm. Kırmızı toprak duvarda onu bir arada tutmaya yardımcı olacak ot ya da bitki örtüsü yoktu ve bir şeyi incelemek için kenara çok yaklaştığında, altındaki zemin serbest kaldı ve uçurumun yüzünden aşağı doğru kaydı. Sanki başka tarafa bakacak ya da gözlerimi kapatacak gücüm yokmuş gibi, onun kayalıklara çarpmasını ve vücudunun doğal olmayan açılarla eğilip bükülmesini dehşet içinde izledim. Dibe doğru korkunç inişini tamamladıktan sonra irkilerek uyandım.

Saat erkendi ama kalkmak için çok erken değildi, bu yüzden kendimi bir battaniyeye sardım ve kanepeye geçtim. Küçük Ned, aloe bitkisi, hâlâ pencere kenarında duruyordu. Bir gece önce eve geldiğimde ona biraz su vermişim ve çok kötü durumda olmadığını görmek beni memnun etmişti. İki haftalık sulama takvimi geçmişti ama biraz sarkık olsa da hâlâ yeşildi.

Bir kalem ve kâğıt alarak kendim için bir plan üzerinde çalışmaya başladım - öncelikle kısa vadeli hedefler. Mümkün olan en kısa sürede Stephanie ile temasa geçmem gerekiyordu. Kira ve diğer faturaların ödenmesi gerekiyordu. Tamir amcamdan para almam için ısrar etmişti ama o kanlı paraya dokunmamın imkânı yoktu. Dolabımdaki spor çantasında duruyordu ve ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar orada kalacaktı.

Bir işe ihtiyacım olacaktı ama Jalisco'ya geri dönemeyecek kadar utanıyordum. Olivia çok tatlıydı ama babası haber vermeden çekip gittiğim gerçeğini asla görmezden gelemezdi. Ayrıca sığınma evini arayıp ortadan kaybolduğum için özür dilemem gerekecekti. Gönüllülüğe geri dönüp dönmeyeceğimden emin değildim ama en azından iyi olduğumu bilmelerini sağlamalıyım.

New York'taki hayatımın değinmeye değer diğer kısmı Krav Maga derslerimdi.

Hâlâ öğrenmek istiyordum ama Tamir'in stüdyosuna gitmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Ondan uzak kalmaya ihtiyacım vardı ama onu hiç göremeyeceğimi düşünmek de beni üzüyordu. Bu konuda bir cevap veremeyince, daha sonra tekrar düşünmek üzere bıraktım.

Henüz erkendi ama devam ettim ve Steph'e mesaj attım.

Ben: Şehre geri döndüm. Hepsi bir yanlış anlaşılma. Yüz yüze açıklayacağım.

Cevabı hemen geldi.

Stephanie: 54th adresindeki Starbucks, ne kadar çabuk

orada olabilirsin? Ben: Bir saat.

Stephanie: Her küçük detayı duymak istiyorum.

Bu bir sorun olabilir. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama Tamir'den de bahsedemezdim. En azından hikayenin tamamını. Geri döndüğümü ve her şeyin yolunda olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı ama bu beni zor bir duruma sokuyordu. Sonraki bir saatimi ona neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğimi dikkatlice özetleyerek geçirmek zorunda kaldım.

Kafeye adımımı atar atmaz Stephanie kollarını bana doladı. "Senin için çok endişelendim."

Ortadan kaybolma eylemimden önce profesyonel bir ilişkimiz vardı, ancak bunun travmasının dinamiklerimizi değiştirdiğini hissettim. Siparişlerimizi verdik ve arka köşedeki küçük masaya oturduk.

özel olarak konuşabileceğimiz bir yer.

"Şimdi söyleyin bana, nasıl oldu da bir yanlış anlaşılma oldu ve son üç haftadır neredeydiniz?"

Gerçeğin büyük bir kısmını anlattım ve bilmesine gerek olmayan kısımları çıkardım. Ara sokaktaki saldırıyı biliyordu ama Tamir'in beni nasıl bulduğunu ve bana nasıl yardım ettiğini anlattım. Ona eski Özel Kuvvetler mensubu olduğunu ve son anda benimle birlikte yola çıktığını anlattım. Beni nasıl bulduğu ve bunu neden yaptığı önemsizdi. Onun bir kulübesine gittiğimizi ve biz oradayken bir dedektif arkadaşının saldırganın izini sürdüğünü ve onun sadece beni soymak isteyen bir çete üyesi olduğunu keşfettiğini açıkladım - ortada küçük bir beyaz yalan kimseyi öldürmeyecekti. Bulunmakla ilgili hala çok endişeli olduğumu, bu yüzden hemen sonuca vardığımı ve izimin sürüldüğünü düşündüğümü anlatmaya devam ettim.

"Yani birlikte olduğun adam, senin programda olduğunu biliyor mu?" Bana ihtiyatla baktı. "Biliyor." Başımı salladım.

"Ona güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına." Tereddüt yok. Şüphe yok.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bunu yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum, ama bir sızıntımız olmadığını bilmek büyük bir rahatlama. Yerinizin nasıl tespit edilmiş olabileceğini anlamak için departmanı didik didik ediyorduk. WitSec on yılı aşkın süredir böyle bir ihlal yaşamamıştı. Bunun yanlış alarm olduğunu duymak herkesi rahatlatacaktır."

"Kimseye söylememem gerektiğini biliyorum. Bu programa kaydımı etkiler mi?" Cevabını beklerken midem çalkalandı. Teorik olarak, Los Zares öldüğümü düşündüğüne göre onların yardımına ihtiyacım yoktu ama alabileceğim her türlü korumayı istiyordum.

"Gizlilik önemlidir, ancak bu adama güveniyorsanız, onun bildikleri sizin güvenliğinizi ya da bizim sizi koruma becerimizi etkilemeyecektir."

"Tanrı'ya şükür. Beni kapı dışarı edeceksin diye çok endişelenmişim."

Elini benimkinin üzerine koydu ve bana sıcak bir gülümseme verdi. "Emily, biz seni güvende tutmak için buradayız. İşimizi imkânsız hale getirecek bir şey yapmadığın sürece seni bırakıp gitmeyeceğiz."

"Teşekkürler, Stephanie." Bu sefer onu tanımak için daha iyi bir iş çıkarmam gerekecekti. Benden birkaç yaş büyüktü ama kadından gerçekten hoşlanmışım. Yolda geçirdiğim zaman, başkalarına açılmanın korkutucu olduğu zamanlarda bile arkadaşların ne kadar önemli olabileceğini anlamamı sağladı.

"Şimdi bana üç hafta geçirdiğin şu adamdan bahsedecek misin?" Sözleri imalarla doluydu.

"Biraz bile değil, ama bana Reggie'yi hangi cehennemden çıkardığını söyleyeceksin. O adam tam bir baş belasıydı ve ikinizin yollarının nasıl kesiştiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Bir kahkaha patlattı ve sohbetimizi çok daha neşeli konulara taşıdı.

İşimiz bittiğinde metroya binmek yerine eve yürüdüm. Ilıman bir kış günü olacaktı ve açık havaya ihtiyacım vardı. Ormanda yürümenin verdiği ferahlatıcı hisle aynı değildi ama hiç yoktan iyiydi. Kafamı boşaltmak için ağaçların arasında yürümeye alışmışım ve bir yanımda o basit günlere geri dönmeyi arzuluyordum.

Eve döndüğümde Google'da yerel restoranları araştırdım ve iş başvuruları yapabileceğim yerlerin listesini çıkarmaya başladım. Bu kez garsonluk işiyle yetinmeyecektim. Daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydim ve WitSec'in sağladığı diploma belgesini kullanarak yönetici pozisyonuna geçecektim. Devletin bana geçinebilmem için ödediği maaşla, gurur duyacağım bir iş bulmak için yeterli zamanım vardı ve daha azına razı olmayacaktım.

En uzun süre başparmağım rehberimdeki barınak numarasının üzerinde oturdum. Bana sorarlardı

Gönüllülüğe devam edecek miydim ve bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Beni engelleyen bir şey vardı ama ne olduğundan emin değildim. Yardım etmek istiyordum. Kadınları tekrar görmek ve çözümün bir parçası olmak istiyordum. Peki neden geri dönmek konusunda isteksizdim?

Cevap gelmeyince tedirginliğimi üzerimden attım ve numarayı çevirdim. Müdür cevap verdi ve beklenmedik bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra hak ettiğimi düşündüğümde çok daha misafirperverdi. Bana hiçbir kırgınlık olmadığını ve barınakta gönüllü olarak her zaman bir yerim olduğunu söyledi.

İki gün sonra tekrar mutfaktaydım, endüstriyel boyutta bir spagetti partisinin hazırlanmasına yardım ediyor ve hanımlarla sohbet ediyordum. Gruba yeni bir üye katılmıştı. On dokuz yaşlarında, içine kapanık, yeni ailesine hâlâ alışmamış genç bir kız. Bu kadar genç bir kızın çoktan sokaklara düşmüş olduğunu görmek beni rahatsız ediyordu. Bunun alışılmadık bir durum olmadığını biliyordum ama kendimi güçsüz hisseden bir yanımı rahatsız ediyordu. O, sorunu çözmek için ne kadar az şey yapıldığının bir başka bariz örneği.

Yaptığımız her şey tepkiseldi. Barınakta çalıştığım her gün, tatmin olmak yerine giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Çabalarımın proaktif olduğunu bilmek istiyordum. İstismarı ve travmayı daha başlamadan önlemeye yardımcı olduğumu ve geride kalan pisliği süpürmekle kalmadığımı bilmek istiyordum.

Bölüm 29

Emily

Döndükten iki hafta sonra küçük bir Brezilya et lokantasında gündüz müdürü olarak yeni bir iş buldum. Aile işletmesiydi, bu da bana çok uygundu. Ayrıca Tamir'le olan durumumdan uzaklaşmak için de mükemmel bir fırsattı.

Krav Maga derslerine hiç gidemedim. Ne onun spor salonuna gidebildim ne de başka bir yere gitmeyi içime sindirebildim. Kendimi uzaklaşıyormuş gibi hissedecektim ve bu karara bağlı kalamazdım, bu da beni bir çıkmazda bıraktı.

Döndüğümüzden beri geçen iki hafta boyunca onu görmemiştim ama bazen gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirdim. Orada olup beni izliyor olması beni şaşırtmazdı. Bazen, sırf onu görebilmek için kendini göstermesini talep etmek istiyordum. O zeki kara gözlerini görebilmek ve dolgun dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilmek için.

Noel arifesinde eve geldiğimde beni bekleyen bir paket buldum. Tamir Noel'i kutlamazdı bile ama bana bir hediye getirecek kadar düşünceli davranmıştı. Güzelce sarılmış kutunun içinde, yüzeyine nazar boncuğu işlenmiş gümüş bir bileklik vardı. Bir tarafında bir menteşe vardı, böylece bileğimin etrafını tamamen sararak dövmemi tamamen kapatabiliyordu. Mükemmeldi, şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediyeydi.

Tamir hayatımda olmayabilirdi ama her zaman benimleydi. Düşüncelerimde. Kalbimde.

Onsuz olmak yanlış geliyordu ama bir katille birlikte olmak da yanlış gelmemeli miydi? Onun yanında olmak için göğsüm ağrıyordu ama beni şaşırtan şey, o gece regl olmaya başladığımda kendimi ne kadar ezilmiş hissettiğimdi.

Aklımın bir köşesinde, korunmasız seks yaptığımız geceden ne çıkabileceğini merak ediyordum. New York'ta doğum kontrol hapı kullanmışım ama ayrılırken yanımda getirmemiştim. Kulübede doğum kontrolü olmadan geçirdiğim iki haftadan sonra, yaptığımız hatanın nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Riskli ve umursamaz bir davranıştı. Ondan bir çocuk sahibi olmak bir ilişkiye başlamak için korkunç bir yol olurdu, ancak bunun olmayacağını anladığımda kalbim paramparça oldu.

Bir parçam hamileliğin dengeleri değiştireceği ve ona geri dönmemi çok daha kolaylaştıracağı umudunu taşıyordu. Onunla birlikte olmaya karar vermemin nedeni bu olmamalıydı, ama derinlerde bir yerde umut ediyordum. Bunca zaman boyunca onun bir parçasının hâlâ yanımda olduğunu ve hâlâ birbirimizin hayatında olabileceğimizi umuyordum.

Şimdi, onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde göğsümde hissettiğim dayanılmaz acı dışında ona geri dönmek için hiçbir neden yoktu.

Gecemin geri kalanını gözlerimdeki bütün yaşları boşaltarak geçirdim. Alkolün sağlayacağı uyuşukluğu kendime yansıtmadım. Duygular hissedilmek için vardı ve ondan uzak olmanın acısından saklanırsam Tamir'e kötülük etmiş olurum.

Üç gün sonra tekrar barınaktaydım. Gönüllü olarak çalışmam planlanmamıştı ama restoranda özellikle büyük miktarda yemek kalmıştı ve çöpe gitmemesi için götürmeye karar verdim. Vardığımda geç olmuştu ve müdür ile asistanını yemek masasında birlikte otururken buldum. İkisinin de yüzünde aynı endişe ifadesi vardı.

Yeni kızın ortadan kaybolduğunu açıkladılar. GED programına başlamıştı ve istismarcı ailesine

geri dönmek istediğine dair hiçbir ipucu vermeden iyi bir şekilde yerleşmiş görünüyordu. Hanımlar kızın, genç kadınları hedef alan insan tacirleri tarafından kaçırılmış olmasından endişe ediyordu.

barınaklar.

Yapabilecekleri hiçbir şey olmadığı gibi, kız yirmi dört saatten fazla ortadan kaybolana kadar yetkililerle iletişime bile geçemezlerdi. Ve o zaman bile, muhtemelen sadece başka bir kaçak olarak görülecekti. Dünün haberleri kadar kolay unutulacaktı.

Öfkeliydim. İntikam fırtınasıyla gazabımı yağdırmak isteyen haklı bir öfke topuydum. Ama hedefim yoktu. Öfkemi ve hüsrانımı boşaltacak bir yer yoktu.

Diğer barınak çalışanlarının öldürücü bir öfkeye kapılmadan nasıl durdukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daireme döndüğümde kanım harekete geçme ihtiyacıyla kaynıyordu. Yıkım ve kin düşünceleriyle dikkatim o kadar dağılmıştı ki yalnız olmadığımı fark etmemiştim.

Tamir'i oturma odamda otururken gördüğümde, kalbim temiz havadan dev bir yudum aldı ve damarlarıma sıvı soğutucu aşıladı. Aniden ortaya çıkışını sorgulamadım ya da beni ölümüne korkuttuğu için onu azarlamadım. Ayağa kalktığı anda kollarına atıldım. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve ben de ona yakın olma fırsatını değerlendirdim. Aniden ortaya çıkması ihtiyacım olan can simidiydi ve onu itecek gücüm yoktu.

"Kahretsin, seni özledim," diye homurdandı öpücükler arasında.

"Seni çok özledim." Gömleğini çekiştirerek yukarı kaldırdım ve sanki karınca istilasına uğramışlar da yeterince hızlı çıkaramıyormuşuz gibi ikimizin de giysilerini çılgınca çıkarmaya başladım.

Birkaç saniye içinde Tamir beni kollarına aldı ve sırtımı duvara yasladı. Sert boyu karnımı ısıtıyor, kalçalarımın ona karşı yuvarlanıp sürtünmesine neden oluyordu.

"Sana zaman tanımam gerektiğini biliyorum ama sabrım tükeniyor. Birkaç dakikalığına da olsa seni görmem gerekiyordu." Dışlerini boynumun derisine sürttü, kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oldu.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sorularımın cevapları benden kaçmıştı ve o bana karşı çıplakken beynim tamamen işlevsizdi.

Kalçalarını eğerek içime girmeye hazırlandı.

"Bekle!" Küçük bir mucize eseri, net bir düşünce şehvet dolu bulanıklığımı delip geçti. "Prezervatif."

Yavaşça geri çekildi ve gözlerimle buluştu. "Biz ayrıyken başka biriyle yattın mı?" Sözlerindeki kutup soğukluğu yüzünden etrafındaki hava kristalleşebilirdi.

"Hayır Tam," diye fısıldadım. "Sadece bunu mahvetmemizi istemiyorum. Geçen sefer yaptığımız şey pervasızcaydı." Neyse ki regl dönemim yeni bitmişti, yani her halükarda güvendeydik, ama gönülden bağlanamadığım biriyle bu riskleri almanın doğru olmadığını düşünüyordum.

Beni indirirken omuzları gevşedi, sonra cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Prezervatifi taktı ve beni hemen kollarına aldı. "Önce böyle, sonra seni yatak odasına geri götüreceğim. İlk seferinde nazik olamayacak kadar çok ihtiyacım var sana." Bu sözlerle içime daldı ve üç uzun pompa yaparak kendini tamamen içime soktu.

Hayatımda hiç bu kadar dolu ve tamamlanmış hissetmemiştim, sanki onun siki içime aitmiş gibi. Sadece onun siki değildi. Onun yanımda olması, kalbimin hayatımdaki diğer mücadelelerle başa çıkmak için çok daha yetenekli hissetmesini sağladı. Su tutamayan çatlak bir bardak gibi, o çatlakları kapattı ve beni daha güçlü bir insan yaptı.

O içime girerken ben omuzlarına yapıştım, ikimiz de birbirimize doyamıyorduk. İkimizi de dağın göz kamaştırıcı zirvesine çıkardıktan ve diğer taraftan aşağıya gönderdikten sonra, tek bir ritmi bile kaçırmadan beni yatak odasına taşıdı. Öte yandan ben, titreyen bir uzuvlar yumağıydım.

Bir tur daha kaldırılabileceğimden emin değildim ama kadifemsi dili yarığıma değdiğinde,

karnımda sıcak şehvet korları tutuşmaya başladı. Her santimime dikkat kesilmişti.

Bedenimi ve kalbimi kuşattı. Sanki zaten onun değilmiş gibi.

Çok sonra, vücutlarımız terden parladığında ve seks kokusu yatak odasını sardığında, sarmaş dolaş yatıyor ve birbirimizle usulca konuşuyorduk. Ona yeni işimden ve sığınma evinden bahsettim. O da bana kendi hayatı ve arkadaşlarından duydukları hakkında bilgi verdi.

"Peki ya diğer işin?" Soruyu tereddütle sordum. "Çalışıyor muydun?" Ne demek istediğim açıktı. Eve geldiğimizden beri birini öldürüp öldürmediğini öğrenmek istiyordum.

Eli sırtımda tembel daireler çizdi, sadece sorum üzerine kısa bir süre durakladı. "Öyle bir şey değil. Her zaman iş kabul etmiyorum. Sadece birkaç ayda bir."

Bunu merak etmiştim. Hepsini merak etmiştim. Bilmek istediğimden de emin değildim ama aynı zamanda gerçekleri bilmeden onun hakkında bilinçli bir karar verebileceğimi de düşünmüyordum. Yavaş ve sabit bir nefes aldım ve kendimi söylemek üzere olduğum şeye hazırladım.

"Bana anlatacak mısın? Daha fazlasını bilmek istiyorum."

Bölüm 30

Tamir

Sorgulamasının nereye varacağından emin değildim ama beni dışlamıyordu ve önemli olan da buydu. Onu görmediğim bir gün bile olmamıştı ama ona dokunamadan onu görmek çıldırtıcıydı. Buna daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Eğer benimle olmayı kabul etmezse, gitmem gerektiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ona bu kadar yakın olup da ona sahip olamazdım.

Ona işimden bahsetmek tam da ihtiyacımız olan şey olabilirdi ya da şansımızı bitiren tabuttaki çivi de olabilirdi. Her iki durumda da bilmesi gerektiği konusunda hemfikir dim. Sırf ondan sır saklamak için sonunda bir kadının kalbime girmesine izin vermek istemiyordum.

"Bu işleri yöneten bir kuruluş tarafından bana iş teklifleri gönderiliyor. Dosyayı inceliyorum ve ölmesini istedikleri kişinin, en azından benim gözümde, ölümünü haklı çıkaracak kadar iğrenç eylemlerde bulunup bulunmadığına karar veriyorum. Diğer ülkelerdeki siyasi kralları hedef aldım, örneğin Kongo'da başkan çocukları asker olarak kullanıyor, onları ailelerinden alıyor, insanlıklarını yok etmek için onlara korkunç davranıyor ve acımasız makineler olmaları için eğitiyordu. Sizi ortaya çıkarmadan önceki son işim bir seri çocuk tecavüzcüsüydü. Kendisi bir ilaç yöneticisiydi, hedef alınmasının nedeni de büyük olasılıkla buydu, ancak benim için önemli olan kısmı ders dışı faaliyetleriydi."

"Bu ajansın size gönderdiği bilgilere güveniyor musunuz? Ya sırf size bunu yaptırmak için bir şeyler uyduruyorlarsa?"

"Gerektiğinde iddialarını doğruluyorum. Çoğu zaman, tecavüzcüde olduğu gibi, onun ne kadar suçlu olduğunu açıkça ortaya koyan fotoğraflık kanıtlar vardı."

"Peki ya seks ticareti? O sektörde hiç birini öldürdün mü?"

Başımı salladım. "Her türlü kötülüğü yok ettim. Hükümetin erişim alanı sınırlı ama benim değil. Benim adalet anlayışında yargıç ya da jüri yok, ama terazinin kefelerini eşitlemeye yardımcı olabileceğim umuduyla bu riski kabul ediyorum. Kötülüğün galip gelmesi ve dünyanın bir bütün olarak başka yöne bakması çok kolay. Gerçekten bir fark yaratmak için birilerinin kirlenmesi gerekiyor."

Ona söylediklerimi özümsemişti için bir an sessiz kaldı. "Sanırım mantıklı ama bu beni de endişelendiriyor. Los Zares'e olan küçük katılımımla kimseye zarar vermediğimi söyleyerek yıllarımı eylemlerimi rasyonalize ederek geçirdim. Şimdi kendimi kötü bir karara sürüklediğimi nereden bileceğim? Kuralları esnetmek ne zaman doğrudur ve ne zaman çok ileri gider?"

Parmaklarımı sırtında rastgele desenlerle gezdirdim, ipeksi tenini hissetmek hoşuma gidiyordu. "Bu hepimizin kendi başına çözmesi gereken bir şey."

"Son zamanlarda, sadece kurallara uymanın ve kendi işime bakmanın yeterli olup olmadığını merak ediyorum. Elimde değil ama durdurmak için bir şey yapmayarak sorunu devam ettiriyormuşum gibi hissediyorum. Dünyamızda yaşanan korkunç olaylara karşı gözlerim açıldı ve sanki insanlar acı çekmiyormuş gibi günümü geçirdiğim için kendimi kötü hissediyorum. Görmezden gelirim bu suçları kabullenmiş mi oluyorum?"

"Bir insanın yapabileceği çok şey var, kendine bu kadar yüklenmemeye çalış." "Biliyorum, ama yapabileceğim daha çok şey olduğunu da

düşünüyorum."

Düşüncelerinin onu nereye götürdüğünden emin olamadığım için sustum. "Tam olarak ne öneriyorsun?" "Henüz bir şey yok. Sadece düşünce sürecim hakkında konuşmaya çalışıyorum."

Bir sonraki cümlesinde tökezleyerek durakladı.

sözler. "Daha önce barınaktan bir kızın kaybolduğunu öğrendim. Personel kızın kaçırıldığından emin.

İnsan tacirleri tarafından, ve bu kalbimi kırıyor. Çok genç ve tatlıydı. Karşılaştığım bu adamların ve onlar gibi pek çok kişinin hala dışarıda olduğunu bilmek aklımı kurcalıyor. Nasıl arkamı dönüp bu tür insanlara karşı savaşılmaya çalışmayacağımı bilmiyorum."

Bir gözyaşının ılık neminin göğsüme çarptığını hissettim. Benim tatlı Emily'm kendi iyiliği için fazla merhametliydi. Onu üzgün görmekten nefret ediyordum ama yanında olabildiğim için de mutluydum. Söylediğinden daha fazla üzgün olduğu belliydi.

"İnsan tacirlerini yakalamak için çalışan kuruluşlar var, ancak bu çirkin bir iş ve çoğu zaman başarılı olamıyor. Suçluların acımasızlığı onlara kolluk kuvvetlerine karşı bir avantaj sağlıyor. Onları bir adım önde tutuyor. Kaybetmeye istekli olmalı ve savaşılmaya devam etmelisiniz."

Başını kaldırıp gözlerimle buluşmadan önce hareketsiz duruyordu. "Ama sen yapmıyorsun. Onlara doğru yürüyorsun ve yapılması gerekeni yapıyorsun." Sözlerinde en ufak bir korku ya da yargılama belirtisi yoktu, sadece soğuk bir kesinlik vardı. Çok seksiydi.

"Anlıyorum ama herkes benim bildiğim türden bir şiddete maruz kaldıktan sonra geceleri uyuyamaz.

Ben çoğu insan gibi değilim."

"Düşündükçe ben de öyle olmadığımı fark ediyorum. Seninle ilgili bir şey benimle konuşuyor. Bunu inkar etmek ya da bununla savaşmak mümkün değil. Tehlikeli bir hayat istemiyorum, yaralanacak mısın ya da ölecek misin diye merak ediyorum ama gördüklerimden sonra sıradan bir hayat yaşayabileceğimden de emin değilim. Henüz kararımı vermedim ama yaklaşıyorum. Yaptıkların hakkında daha fazla şey bilmek bana düşünecek çok şey veriyor, ama yemin ederim seni daha fazla bekletmeyeceğim."

Bedenlerimizi yan dönecek şekilde çevirdim ve gözlerinin içine baktım. "Benim hayatım peri masalları ve gökkuşakları değil. Gölgede yaşadım ve payıma düşen kötülüğü gördüm, ama şu anda burada seninle birlikte olmam için bunların hepsinin olması gerekseydi, hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Dudaklarına bir öpücük kondurarak baş döndürücü tadının tadını çıkardım ve her kelimesinde ciddi olduğumu bilmesini sağladım.

Bölüm 31

Emily

"Artık numaram sende var. Senden haber bekliyorum." Tamir eğildi ve dudaklarıma son bir öpücük kondurdu, eli enseme sıkıca duruyordu.

Uzaklaşırken sırtıtmaktan kendimi alamadım. Pek otoriter bir tip sayılmazdı ama öyle olduğunda çok seksi oluyordu.

Sadece başını salladı ve koridorda asansöre doğru yürüdü. Merdiven boşluğunda gözden kaybolana kadar nefes kesici formunu arkadan izlerken gülümsemem tam bir sırtışa dönüştü. Estetik açıdan gerçekten kutsanmıştı.

"Bay Yakışıklı'nın döndüğünü görüyorum."

Koridorda yalnız olduğumu düşünmüştüm, bu yüzden Grace yorumunu araya soktuğunda kalbim Cirque du Soleil'in gurur duyacağı bir numara yaptı.

Elimi göğsüme vurdum ve güldüm. "Grace, beni ölümüne korkuttun. Yarı ninja olmadığına emin misin?"

Yaşlı kadın benimkinin karşısındaki kapı aralığında durmuş, sırtıyordu. "Keşke. Sanırım şaşırmamızın benim gizlilik yeteneklerimden çok onun yakışıklılığıyla ilgisi var."

Gözlerim Tamir'i en son gördüğüm yere kayd. "Haklı olabilirsiniz."

İkimiz de kıkırdamaya başladık.

"Tatlım, geri gelebildiğine çok sevindim. Sana daha önce söylediğimi biliyorum ama seni özlediğime eminim."

Koridoru hızla geçtim ve kollarımı cılız yaşlı kadına doladım. "Ben de seni özledim." Kalbimde, titamın bana gülümsediğini hissedebiliyordum ve bu içimi sevinçle doldurdu.

Daireme yenilenmiş bir iyimserlik duygusuyla döndüm ama Grace'in ilk yorumundaki ima aklıma gelince gülümsemem sekteye uğradı. *Görüyorum ki Bay Yakışıklı geri dönmüş.* Tamir'in daha önce daireme geldiğini hatırlamıyordum. Sonra aklıma geldi. Saldırıya uğradığım öğleden sonra evimde gördüğü çekici adam. Onun beni arayan saldırganım olduğunu düşünmüştüm ama tabii ki öyle değildi. Asaf hiçbir zaman gerçekten benim peşimde olmamıştı, bu yüzden evimde olmak için bir nedeni olamazdı. Başından beri Tamir'di.

Başımı salladım ve telefonumu çıkardım.

Ben: Dün gecedan önce evime tam olarak kaç kez girdin? Tamir: Sadece bir kez.

Yaşlı komşum seni yakaladı. Sandığın kadar sinsi değilsin. Yüzüme aptalca bir sırtışın yayılmasını engellemek için dudağımı ısırdım.

Tamir: Belki bir dahaki sefere gecenin bir yarısı gelirim ve içine girene kadar orada olduğumu anlamazsın. O zaman ne kadar gizli olabileceğimi görürüz.

Yüce Tanrım. Hormonlar sistemime aşırı yüklenirken başım dönüyordu.

Ben: Söz mü?

Hayır, ondan uzaklaşıp bir karar vermem gerekiyordu. Ama adamım, bu çok cazipti.

Ben: Touché.

O kadar eğlenceli değildi ama sorumlu bir şekilde karşılık vermenin yolu buydu. Bir yetişkin gibi davranmak bazen gerçekten berbattı.

Samir sonrası yaşadığım mutluluk, onu yakın zamanda tekrar görme ihtimalim olmadan günlük hayata döndüğümde hızla buharlaştı. Her akşam mesaj yoluyla onu kontrol ediyordum ve bu, açık ara farkla, günlerimin en önemli anıydı.

Genç kız sığınma evine hiç gelmedi ve polis nerede olduğunu tespit edemedi. Sanki o hiç var olmamış gibi hayatıma devam etmek bana büyük bir haksızlık gibi geliyordu. Kendimi çaresiz hissediyordum ve bu duygudan nefret ediyordum.

Her gün duygularımla boğuştum, özellikle de geceleri tek başıma yatağa girdiğimde karanlığın altında. Titam mutlu olmamı isterdi ama aynı zamanda suçtan uzak bir hayat sürmemi de isterdi. Tamir'in adalet anlayışını iyi bir şey olarak mı yoksa sorunun bir parçası olarak mı görürdü?

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ayrıca, Tita'nın ne düşüneceğinin önemli olmadığını kabul etmek zorundaydım. Bu benim hayatımdı ve benim için en iyi olanı yapmalıydım. Hayatım hiçbir zaman sıradan olmamıştı ve sıradanlığın yıldızlarımda asla olmadığına inanmaya başlamıştım.

Sonunda bardağı taşıran damla, sıradan bir kahve dükkanında karşılaştığım basit bir olay oldu. Kahvesinin bir kısmını masaya döken ve elinin arkasını yakan bir adamın yanında fincanıma krema dolduruyordum. Ona hemen peçete uzattım ve dökülenleri temizlemesine yardım ettim.

"Teşekkürler, daha dikkatli olmam gerekecek."

"Sorun değil. Elin nasıl?"

"Kesmek zorunda kalacaklarını sanmıyorum," diye alay etti. "Benim adım Kyle." Sıkmam için yaralanmamış elini uzattı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Emily."

"Oturmak için bir dakikan var mı?" diye sordu, genellikle kendini tehlikeye atmanın getirdiği bir gariplikle.

Acelem yoktu ve kendime bunun tam da şans vermem gereken tipte bir adam olduğunu söyledim. "Elbette." Başımı salladım ve onu bir masaya kadar takip ettim.

Otuz dakika boyunca oturup konuştuk. Diş hekimliği muayenehanesi hakkında bilgi edindim ve ona işlettiğim restorandan bahsettim. İnkâr edilemeyecek kadar çekiciydi, rahat bir sırtışı ve en soğuk kalbi bile eritebilecek gamzeleri vardı. Dengeli ve arkadaş canlısıydı ve istediğim her şeye sahipti. Yine de, kesinlikle sıfır kıvılcım vardı - iki insan arasında kalbinizi hızlandıran ve düşüncelerinizin o kişinin yörüngesine çekilmesine neden olan ve ondan başka hiçbir şey düşünemediğiniz o soyut kimya.

Onun yerine tek düşünebildiğim, bu sıradan adamın Tamir'le asla boy ölçüşemeyeceğiydi.

Tam hayatın kendisinden daha cesurdu. Hiçbir diş hekimi, satış elemanı ya da mimar hayatın sınırlarını zorlayan bir adamla kıyaslanamazdı. Hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı ve ben de böyle bir alternatifi aklımdan geçirdiğim için aptalın tekiydim.

Tamir'i sadece işine rağmen sevmedim; onu işi *yüzünden* sevdim. Onu sevdim çünkü kız kardeşinin ölümüne adalet getirmek için bir orduyu perişan etti. Onu sevdim çünkü ömür boyu sürecektir dostlukları olan bir adamdı ve başı dertte olan bir kadına yardım etmek için ülkenin öbür ucuna gidecek bir kalbi vardı. O, yaptıklarının çok daha bencilce olduğunu iddia ederdi ama ben buna inanmazdım. O gerçekten iyi bir insandı, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyordu ve ben de bunun bir parçası olmak istiyordum. Onun bir parçası olmak istedim.

Keith'in, Kenny'nin ya da Kyle'in -adı her neyse artık- tam önünde yaptığım açıklamanın kesinliği bana bir yarı kamyon gücüyle çarptı. Duygularıma teslim olup benim için sadece tek bir erkek olduğunu kabul ettiğimde, diğer her şeyin yerine oturduğunu hissettim, tıpkı tam dönüş sayısını tamamlamadan ustalaşamayacağım bir Rubik Küpü gibi.

Kahve randevusunu çabucak sonlandırdım, keşke doğrudan Tamir'e gidip ona cevabımı verebilseydim ama yarım saat içinde işe gitmem gerekiyordu. Yenilenmiş bir güçle restorana yürüdüm ve Gordon Ramsay'in bile onaylayacağı kadar büyük bir şevkle vardiyamda çalıştım.

Orada çalışmaya başlayalı bir haftadan biraz fazla olmuştu, bu yüzden işyeri sahiplerinden biri kapanışta işyerinin kilitli ve ertesi güne hazır olduğundan emin olmak için hâlâ oradaydı. Ayrılma izni alır almaz doğruca Tamir'in dairesine gittim.

Binasına girmek için bir kod yoktu, bu yüzden doğrudan kapısına gidebildim. Geç olmuştu ama umurumda değildi. Bocalayan belirsizliğe bir son vermeliydim. Geldiğimi ona mesajla bildirmek akıllıca olurdu ama koyu yeşil kapısının gözetleme deliğine bakana kadar acelemden bunu düşünememiştim.

Saçlarım her yöne uçuşuyordu ve koşudan dolayı tenim terden sıırılsıklam olmuştu ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Önemsemiğim tek şey Tamir'in benim için tek erkek olduğuna olan kesin inancımdı.

Yumruğumu kaldırdım ve kapıyı çaldım, içimde kelebekler uçuşuyordu. Kapı ardına kadar açılmadan ve Tamir'in temkinli ifadesi beni diğer tarafta karşılamadan önce sadece nefes nefese bir dakika beklemem gerekti.

"Emily, her şey yolunda mı?" Beni dairesinin içine çekerken gözleri arkamdaki koridorda geziniyordu.

"Her şey yolunda, iyiden de öte. Bugün kalbimi dinlemem gerektiğini anladım. Yaptığın şey beni korkutsa da, başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemiyorum. Benim için o sensin, Tamir. Seni seviyorum ve sensiz geçen her gün bir önceki günden daha acı verici. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ve umarım bu duygularımın derinliğini sorgulamana neden olmaz, çünkü seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor."

Tamir, bir eliyle başımı kalbinin üzerine koyarak beni göğsüne çekip sımsıkı sarıldığında saçmalamama bir son verdi. "Şşt, benim için endişelenmene gerek yok. Başından beri travmatik bir durumda olduğunu anladım. Hâlâ olanları sindirmeye çalışırken hayatla ilgili kararlar alman için sana asla baskı yapmazdım. Dairene geldiğimde seni zorladığım için kendimi kötü hissettim ama güçsüzdüm. Seni görmek için çaresizdim. Sana dokunmak için."

Geri çekildim ve sulu gözlerle ona baktım. "Geldiğine sevindim. Sanırım yollarımızın kesişmesi gerekiyordu. Bunu inkâr etmek acı verici ve doğal olmayan bir duyguydu, seninle tekrar birlikte olduktan sonra bu çok açıktı. Sen benim için osun, Tamir-" Birden durdum ve gözlerim büyüdü. "Soyadını bilmiyorum," diye nefes aldım. "Nasıl oldu da neredeyse üç hafta boyunca seninle yaşadım, sana aşık oldum ve soyadını bile bilmeden beni öldürmene izin verdim?"

Sadece sıırıttı. "Çünkü Emily Ramirez Rodgers Reyes, isimler hiçbir şey ifade etmez. Ama günün birinde soyadımı taşımanı istediğimden, sanırım soyadımın Hofi olduğunu bilmelisin. Tamir Hofi." Sonra beni öptü ve hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Bölüm 32

Tamir

Üç ay sonra

"Gelecek hafta seninle antrenman yapmak için şehirde olmayacağım," dedim Maria'ya, ellerimdeki pedlere bir dizi yumruk atmaya çalışırken.

"Karnımdaki bu karpuzla yapabileceğim pek bir şey yok. Beni yavaşlattı ve dengem berbat."

"Sadece bir ay daha." Duygularımın yardımcı olmayacağını bildiğim için sııttım.

"Hatırlatmayın bana. Bedenimi geri istiyorum ama bir bebeğe bakmak zorunda kalmaktan korkuyorum. Yardım etmesi için birini tuttuk ve şu anda tam bir bunalımda olmamamın tek nedeni de bu." Grevlerini durdurdu ve su şişesine uzanarak ağzına uzun bir yudum sıktı. Saçları sıırılsıklamdı, terli teller her yönden yüzüne yapışıyordu.

"Endişelenecek bir şey yok. Harika bir anne olacaksın." Gözlerini tuttum, dönüştüğü güçlü genç kadını takdir ediyordum. "Son altı ayda çok değiştiğin dikkatimden kaçmadı ve sadece karnını kastetmiyorum. Seninle gurur duyuyorum Maria. Hayatının kolay olmadığını biliyorum, ama azmettin ve bunun için daha iyi oldun."

Gözleri cam gibi oldu ve odayı izleyen birileri var mı diye taramaya başladı. "Lanet olası hormonlar," diye mırıldandı, gözyaşlarını düşmeden önce sildi. "Hamile bir kadına böyle şeyler söyleyemezsin. Peki ya sen? Son birkaç ayda ne kadar değiştiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Elimi sırtına koyarak kıkırdadım. "Hadi yukarı gel. Sanırım seninle bir kez daha sohbet etmemizin zamanı geldi."

Çırağımı daireme kadar geçirdim - artık Emily ile paylaştığım daireye. Küçük kulübede birlikte iki hafta geçirdikten sonra, birlikte yaşamak ayrı olmaktan daha doğal gelmeye başlamıştı. Birlikte olmak istiyorduk; keyfi bir kur dönemi için ayrı daireler tutmamız için hiçbir neden yoktu.

Maria içeri girer girmez gözleri kısıldı. "Bir kadınla mı yaşıyorsun?" Sııttım.

"Otursana. Seninle paylaşmak istediğim çok şey var."

Yarım saat sonra Maria'ya kendimle ilgili, yakın zamana kadar ona güvenmeyi hiç düşünmediğim gerçekleri anlatmıştım. Maria ve ben ilişkimizde onun gerçeği bilmesinin önemli olduğunu hissettiğim bir noktaya ulaşmıştık ve hassas bilgiler konusunda ona güvenebileceğimi biliyordum. Onun bilmesini istedim. İhtiyacı olduğunda benimle konuşmaya eşit derecede açık olduğunu hissetmesini istiyordum.

"Seni sinsi piç. Bunca zamandır suikastçi olarak çalışıyormuşsun ve benim hiç haberim yokmuş." Gözleri yarıklara dönüştü. "Sen ve babam birbirinizi böyle mi tanıdınız?"

"Babanız birçok yönden iyi bağlantılara sahip. Belki yollarımızın nasıl kesiştiği konusunda seni aydınlatmaktan keyif alır ama bu benim anlatabileceğim bir hikâye değil." Sııttım.

Beklendiği gibi, Maria tedirginlikle ofladı. Reddedilmekten hiç hoşlanmazdı. "Peki gelecek hafta yapacağınız bu gezi zevk için mi yoksa... iş için mi olacak?"

"İkisinden de biraz. Elbette çoğu gün işimden keyif alacak kadar şanslıyım ama bu gezi özellikle keyifli olacak."

Maria sııttı, gözleri mükemmel bir anlayışla parlıyordu. "Peki o zaman, duymak için sabırsızlanıyorum"

döndüğünde anlatırsın."

Üç gün sonra San Antonio'ya geri döndüm. Bu sefer yalnız gelmiştim. Yapmam gereken şey tek kişilik bir işti ve Emily'yi yanımda getirme riskini kesinlikle almayacaktım. Aslında, ona Uri ile Denver'daki bir projede ona yardım etmek için buluşacağımı söylemiştim. Endişelenmesini istemiyordum ama daha da önemlisi, döndüğümde ona sürpriz yapmak istiyordum ve nerede olduğumu bilseydi bu mümkün olmazdı.

Emily'nin amcasını izlemek ve alışkanlıklarını öğrenmek için birkaç gün keşif yaptım. Onu öldürmek kolay olacaktı, ama ancak hedefimi araştırmak için uygun zamanı harcadıktan sonra. Ölümünün tartışmasız bir kaza olması çok önemliydi. Emily'yi işaret etme ihtimali varsa, neden öldürülmüş olabileceğini kimsenin araştırmasına ihtiyacımız yoktu.

Adrián Harley'ini neredeyse sadece kendisi kullanıyordu ve çoğu motorcu gibi o da motoruna oldukça düşküncü. Başka kimse yanına yaklaşmıyordu, bu da onu mükemmel bir infaz aracı haline getiriyordu.

Ayrıca hiç kask takmadığı için işim çok daha kolaydı. Çürüyen kalbi son kez attıktan sonra takdirlerimi iletmek zorundayım.

Modern motosikletlerin çoğu neredeyse tamamen elektriktir ve motosiklet hareket ettirildiğinde sahibini uyaran kurcalamaya karşı bir yazılım içeriyordu. Ancak bu, birisinin bir terminale bağlanarak motosikletin ana bilgisayar sistemine yeni bir kod girmesini engellemedi.

Benim gibi biri, bir dizüstü bilgisayarı bir motosiklete bağlamak için uygun donanıma sahipse, sürücünün hiçbir fikri olmadan hızlanma ve frenleme sistemlerine girebilirdi. Bu basit bir iş değildi, bu nedenle sıradan bir motosiklet tutkunu için risk çok azdı, ancak bilgisayarlarla arası son derece iyi olan bir arkadaşım vardı.

Daha New York'tan ayrılmadan önce Uri'den ihtiyacım olan her şeyi almasını istemiştim. Motosiklet kazası için en iyi fırsatı yakaladığımdan emin olana kadar Adrián'ı izledim, ardından planımı harekete geçirmek için o gece üçe kadar bekledim. Uri kulaklığımla bana süreç boyunca rehberlik etti, elektronik aksamı nasıl bağlayacağımı anlattı, ardından motosikletin programını geçersiz kılmaya çalıştık.

Adrián Reyes her güne evinden yaklaşık on mil uzaklıktaki bir tamircinin garajına giderek başlıyordu. Yolculuk onu tepelik kırsalda kıvrılan bir otoyola götürüyordu.

Ölümcül bir kaza için mükemmel bir ortam.

Programlamayı bitirdikten sonra, uyumama izin vermeyerek arabamda bekledim. Adrián beklendiği gibi sabah saat ondan hemen sonra evinden çıktı. Bisikletine atladı ve yola çıktı, bunun bu dünyada son yürüyüşü olacağından tamamen habersizdi.

Onu güvenli bir mesafeden takip ettim. Zamanlamamın mükemmel olması önemliydi, böylece kazadan sonra ilgili bir vatandaş olarak yardım etmeye hazır bir şekilde kenara çekebilirdim.

Programımız devreye girdiği anda anladım.

Adrián'ın motosikleti saatte yetmiş mil sınırına ulaştığında, bilgisayar dramatik bir hızlanma başlattı. Motosiklet ileri doğru fırladı. Günün o saatinde trafik kötü değildi, bu yüzden diğer araçlardan kaçınmak için direksiyonu kırmak zorunda kalmadı. Hızlı gidiyordu ama kontrolü elinde tutuyordu, ta ki frene dokunana kadar. Yeni programının komutlarını takip eden motosikletin fren sistemi, frene basıldığı anda kilitlendi. Bir sürücünün saatte neredeyse doksan mil hızla kilitlenen bir motosikletin patinajını kontrol edebilme şansı sıfırdı.

Tekerlekler yalpaladı, düzeldi, sonra bir tümsekle karşılaştı ve motosikleti parlak krom ve siyah

deriden oluşan bir kasırgayla havaya uğurdu. Adrián anında koltuğundan fırladı, bir ocuk oyuncağı gibi ileri fırladı ve önündeki kaldırıma savruldu. Eğer

kask takmış olsaydı, sonuç korkunç olabilirdi. Bu haliyle, en ufak bir hayatta kalma şansı yoktu.

Enkaza yaklaştığımda arabamı çimenli refüje çektim ve yüzüstü yatan sürücüye doğru koştum. Kafası, rendelenmiş et ve sızan kandan oluşan parçalanmış bir karmaşaydı. Siyah ipli bir kolyeye gümüş bir kafatası kolyesi taktığını fark ettim, Emily'nin sahnelenmiş ölümünün olduğu gün taktığının aynısıydı. Diğer sürücüler yaklaşımadan önce kolyeyi cansız bedeninden çıkardım ve avucumun içine aldım.

"Oh, Tanrım. Hayatta olmasına imkan yok. Nabzını kontrol ettiniz mi?" Haki pantolon ve polo giymiş genç bir adam yumruğunu dudaklarına bastırarak arkamdan yaklaştı.

"Evet. Gitti ama polisi aramaya fırsatım olmadı, bunu yapabilir misin?"

"Tabii, dostum. Siktir. Bu görüntü aklımdan asla çıkmayacak." Ben yavaşça cesetten uzaklaşırken çocuk telefonunu çıkardı ve operatörle konuşmaya başladı.

Etrafta giderek daha fazla insan toplandı ve çok geçmeden uzaktan siren sesleri duyuldu. Yetkililer gelmeye fırsat bulamadan, gülümsememi saklayarak, güvenli bir şekilde yola geri dönene kadar uzaklaştım.

"Sana hiç söylemedim ama dairene geri döndüğümüzde ve lavabonun altında bağlı tuttuğun silahı bulduğumda sende bir şeyler olduğunu anladım. Yani, zaten farklı olduğunu söyleyebilirdim ama bu daha da belirleyici oldu. Bunu psikopatlardan ve suikastçılardan başka kim yapar?" Emily ocağın başında durmuş, tavada beyaz bir sos karıştırıyordu. Tayt ve omzu açık, bol bir kazak giymişti ve bir ayağını flamingo gibi diğer dizine dayamıştı. Dalgın dalgın konuşuyordu ama ben sanki hayatın anlamına sahipmiş gibi ona sabitlenmiştim.

Kahretsin, bu kadını sevdim.

"Bu da bana dolaplarımı karıştırdığını gösteriyor," diye takıldım ona.

"Yanağımdaki kesik için merhem arıyordum," diye savunmaya geçti. "Lavabomun alt tarafına mı yapışmış?"

"Şey, bu bir tür kazaydı. Tesadüfen gözüme çarptı. Ben böyle gözlemciyimdir. Bu taşıdığım bir yük."

Her zamanki gibi yüzüme bir gülümseme getirdi. Odayı geçtim ve kollarımı arkadan ona doladım. "Ve şimdi, bu daire benim olduğu kadar senin de, yani istediğin her yere burnunu sokabilirsin." Dişlerimi kulak memesinin üzerinde gezdirdim ve boğucu bir inilti çıkardım.

"Pişiriyorum Tam. Eğer karıştırmaya devam etmezsem, bu sos yanacak." Sözleri bir şey söylüyordu ama kıvrılan poposu başka bir şey söylüyordu.

Bir elimi onun önünde kaldırdım ve amcasının kolyesinin yumruğumdan sarkmasına izin verdim. "Tavayı ocaktan al. Yapmam gereken bir şey var."

Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu; odadaki tek ses gaz ocağının hafif tıslamasıydı. Gözlerini gümüş kurukafa kolyeden ayırmadan ocağı kapattı.

"Onun için geri döndün," diye fısıldadı, kolyeyi eline aldı ve bana döndü. "Gittim ve sana tehdit oluşturabilecek herkesin icabına bakacağım." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek bakışlarını kolyeden uzaklaştırdım. "Sana bir yüzük yerine, sana olan aşkımin nihai ifadesiyle geliyorum. Söz konusu sen olduğunda, hiçbir sınır yoktur. Aşkımın ölçüsü ve senin için yapabileceklerimin sınırı yok. Hayatımın sonuna kadar seninle olmak istiyorum. Evlenmek

Ben, Emily."

Kirpiklerinden iki timsah gözyaşı süzüldü. "Evet." Başını salladı, sonra kollarını boynuma doladı.

omuzlar. "Evet, seninle evleneceğim. Seni çok seviyorum Tam."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize sarıldık, sadece isteyebileceğimiz her şeyin birbirimizin kollarında olması hissinin tadını çıkardık.

"Bil diye söylüyorum, seni yüzükten mahrum etmek gibi bir niyetim yok," diye ekledim. "Alışverişe birlikte gideriz diye düşünmüştüm."

Gözlerimle buluşmak için geri çekilmeden önce kıkırdadı. "Bence bu kulağa mükemmel geliyor. Maddi şeylerden pek hoşlanmadığımı biliyorsun ama sanırım senin yüzüğünü takmayı çok isterim."

Damarlarımdaki kan, önümdeki muhteşem kadına karşı doymak bilmez bir açlıkla tutuştu. Benim kadınıma. Sevmek, değer vermek ve hayatım pahasına korumak için. Aşkımı itiraf etmiş ve onu korumuştum; şimdi değer verme zamanıydı... vücudunun her santimetrekaresine taparak.

Öylesine ateşli bir öpücüğe daldık ki ruhlarımız birbirine karıştı. Takip eden dakikalarda ikimiz de o kadar çıldırmıştık ki mutfak masasından öteye gidemedik. İşimiz bittiğinde, pişirdiği sos tamamen kaybolmuştu.

Hiç pişman olmadım.

Sonsöz

Emily

Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin derler ama ben farklı düşünmek için yalvardım. Little Cayman'a indiğimiz anda, yirmi yedi yıl boyunca gerçek bir plaja ayak basmadığım için çok şey kaçırdığımın farkına vardım. Elbette Galveston'a gitmiştim ama Teksas kıyı şeridinin kahverengi su plajları sayılmazdı. Bu kartpostal mükemmelliğindeki Karayip cenneti ile uzaktan yakından kıyaslanamazlardı bile.

Tam bir haftayı sahilde dinlenerek, ada boyunca bisiklet sürerek ve muhteşem resif yaşamını keşfederek geçirdik. Villamızda özel bir plaj ve adanın maskotu olan çok sayıda mavi iguanalar vardı. Küçük tesis, her biri villamıza getirilen kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği sağladı, böylece diğer insanları görmeye gerek kalmadı. Cam yemek masamızda bulmacalar üzerinde çalıştık ve pitoresk palmye ağaçlarının altındaki hamaklarda uzandık.

Mükemmel bir balayı olmuştu.

Tamir'e onu sevdiğimi söyledikten altı ay sonra, 1 Temmuz'da, adliyede küçük bir törenle onun soyadını aldım. İkimizin de ailesi yoktu, bu yüzden resmi bir törenle ilgilenmiyorduk. Grace, Uri ile birlikte bize katıldı ama Asaf ve Alon ülke dışındaydı. Maria da bize katıldı. Spor salonuna geri döndüğümde onunla tanışma şerefine nail olmuşum. Bana tuhaf bir karakter gibi gelmişti ama kendi halinde tatlıydı.

Törenimiz kısaydı ve ağırlıklı olarak birbirimiz için yazdığımız yeminlerden oluşuyordu. Tamir takım elbise giymişti. Onu ilk kez bu kadar resmi giyinmiş görüyordum ve bu manzara karşısında neredeyse yeminlerimi unutuyordum. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı ama bana her baktığında gözlerinin ışıldaması daha da büyüleyiciydi. Dizime kadar uzanan fildişi rengi dantel bir elbise giymiştim ve Tamir o akşam beni soymaktan büyük zevk almıştı.

Birlikte geçirdiğimiz yeni hayatımız için mükemmel bir başlangıçtı ve ertesi sabah balayımız için kalktığımızda daha da güzelleşti. Bu benim Karayipler'e ilk seyahatimdi ve kesinlikle son seyahatim olmayacağını söyleyebilirim.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın her dakikasına bayılmışım ama eve dönmek için sabırsızlanmaya başlamıştım. Kumsal çok güzeldi ama şehir de beni büyülemişti.

"Kaldır şu şeyi. Tatilde olduğumuzu sanıyordum." Stoacı, suikastçı bir tipe göre Tamir benimle alay etmekten kesinlikle hoşlanıyordu. Neyse ki ben de bu iyiliğe karşılık vermekte bir sakınca görmedim.

"Az önce e-postalarımı kontrol ediyordum ve iyi ki de etmişim. Bankamdan hesabımın dondurulmaması için giriş bilgilerimi doğrulamamı isteyen bir mesaj aldım."

Tamir yanımdaki şezlongda kaskatı kesildi. "Em, bana onlara giriş bilgilerini vermediğini söyle." Gözlerimi yana kaydırdım. "Yakaladım seni." Arsızca sıırttım.

Kıkırdadı ve başını salladı. "Bunun bedelini ödeyeceksin." "Siz cezanızı vermeden önce, bir iş teklifi aldık."

Tamir'in sözleşmeli işlerinin idari tarafında aktif bir rol üstlenmiştim. Anlaşıldığı üzere Tamir'in ikimize de yetecek kadar parası vardı. Anlaşılan kiralık katillik oldukça kazançlı bir işti. Restorandaki işimi bıraktım ve boş zamanlarımı sığınma evinde gönüllü olarak çalışarak ve bir insan kaçakçılığı görev gücünün yönetim kurulunda görev alarak geçirdim. Tamir'in işindeki rolüm

çok fazla zaman gerektirmiyordu, ancak yaptığı işin bir parçası olmayı seviyordum. Her bir işi birlikte tartışır, ekip olarak karar verirdik.

sözleşmeyi kabul edeceğini söyledi.

Amcamın parasının her kuruşu isimsiz bir bağış olarak barınağa verildi. Müdür ve çalışanları çok mutluydu. Onlarla ve yardım ettikleri kadınlarla bolca vakit geçirdikten sonra, paranın gerçekten değerli bir kuruma gittiğinden emindim.

"Öyle mi? Hedef kim?"

"Bir yargıç, çok ama çok kirli bir yargıç." "Kulağa umut verici geliyor."

"Tek sorun, zaman açısından hassas olması. Sabah ilk iş yola çıkmamız gerekecek." Teknik olarak, eve dönüş uçuşumuzdan önce planlanmış bir günümüz daha vardı.

Tamir dizüstü bilgisayarı kucağımdan aldı ve kapağını kapattı. "İyi, ama bu bize bir gece daha kazandırır ve senin için planlarım var." Beni gelin gibi kollarının arasına aldı ve durgun suya doğru koşmaya başladı. "Ama önce, sanırım sana bir borcum var."

Kıvrandım ve kıkırdadım, güçlü kollarına karşı koyamadım. Belime kadar girdiği anda beni kristal berraklığındaki suya fırlattı, sonra yüzeye çıktığımda elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Suyun içinde boynuma kadar bana katılmak için kendini alçalttı ve bacaklarımı ortasına dolamama izin verdi.

"Tam bir kabadayı," diye gülümseyerek alay ettim.

Alt dudağımı ısırды. "Ve sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Affedildin," diye fısıldadım.

"Düşünüyordum da, bu işten sonra belki bir aile kurmayı tartışırız."

Güneşli bir gün ve onun sözlerinin şoku arasında başım eğildi ve döndü. "Ne?" Soluk soluğa söyleyebildiğim tek kelime buydu.

"Aile ikimiz için de çok önemli ve Isaac ile Averı'yı özlediğini biliyorum. Belki de kendi ailemizi kurmayı düşünmemizin zamanı gelmiştir diye düşündüm."

"Peki ya sen ve işin?" "Ne olmuş ona?"

"Sanırım hayatında bu kadar ileriye çocuksuz gittiğin için bunun istediğin bir şey olmadığını düşünmüştüm."

Alnını benimkine bastırdı. "Bunun istemekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey doğru kişinin karşına çıkmasıyla ilgiliydi. Seninle bir çocuk büyütmekten daha tatmin edici bir şey düşünemiyorum."

Sonunda bu kadar şanslı olabileceğime inanamıyordum. Çocuk sahibi olmak istiyordum ama Tamir benden büyüktü ve onunla birlikte olmanın kendi çocuğumun olmaması anlamına gelebileceğini kabullenmiştim. Ona ve bir çocuğa sahip olmaktan daha mükemmel bir hayat hayal edemezdım.

"Sen ne zaman istersen ben hazırım." Sırıttım.

Tamir'in gözleri muziplikle parladı. "O zaman pratik yapsak iyi olur." Beni sudan çıkardı ve hararetli bir öpücükle ağzımı yağmaladı. "Aylar sürebileceğini söylüyorlar ve ben asla pes eden biri olmadım."

Beni açık hava duşuna taşırken başımı arkaya attım ve güldüm. O gece verdiği sözü üç kez yerine getirdi. İki ay sonra, titiz çabalarımızın karşılığını aldığımızı teyit ettik.

Tamir bana hayatımı geri vermiş ve sonra bu hayatı ölçülemez bir neşeyle doldurmuştu. Sadece şanslı değildim; dünyanın en şanslı kadınıydım.

* * *

Sadakatlerin Yattığı Yer'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.